

Dương Thụy

Bồ câu chung mái vòm

Tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Con Gà Nói Tiếng Đức

Xe lửa đến ga Frankfurt lúc bảy giờ rưỡi sáng, trễ hơn giờ quy định nửa tiếng. Tôi đang lo lắng tìm anh Huy trong dòng người đi rước thì nghe gọi: "Nhỏ! Bé Chi!". Chưa kịp, phản ứng một vòng tay đã vội ôm choàng lấy tôi. Kiểu này thì đích thị là anh Huy rồi. Năm năm không gặp, hai anh em nhìn nhau ngổ nghĩnh. Anh vẫn lỏng không dù đang mặc áo khoác da, tóc húi cua gần như cạo trọc và trên sống mũi mọc thêm cặp kính cận.

X

- Bé Chi cũng cận rồi sao - Anh nhận xét - Học dữ quá mà! Xấu hơn hồi đó chút xíu nhưng coi bộ mặt này câu được khối Tây đó! Thôi mau lên, phải nhảy một chuyến xe lửa nữa mới về được tới nhà anh.

Anh hấp tấp lôi tôi chạy hùng hục va vào mấy thang Đức cao tầng ngồng. May mà kịp lúc vừa leo lên thì tàu chạy.

- Bên đây vậy đó, chạy liên tu bất tận!

- Em biết, mấy tháng nay ở bên Pháp cũng nếm mùi rồi!

Anh Huy mở cửa căn hộ "Nhà anh đó! Cười là tui đuổi ra đường! Đây là bếp, còn toilette bên trái, phòng khách và phòng ngủ chung". Tôi không mấy bất ngờ về căn hộ tí hon của anh vì trước khi sang đây anh đã nói thẳng cho tôi chuẩn bị tinh thần. Nhưng tôi không khỏi chạnh lòng khi liên tưởng đến mấy căn nhà mới xây của các anh chị chung lớp với anh ngày

trước. Họ không giỏi bằng anh, không năng động như anh nhưng rốt cuộc lại thành đạt hơn.

- Một thì tắm rửa và lên giường ngủ đi - Anh Huy nói - Anh làm bếp và liên lạc với mấy khách sạn ở Berlin để ngày mai mình đi.

Tôi leo lên giường, thật sự mệt vì tối qua ngồi suốt trên xe lửa từ Paris sang đây. Trong giấc ngủ mơ màng tôi nghe mùi thịt nướng thơm lừng rồi giọng anh Huy xí xồ nói tiếng Đức trong điện thoại. Ngủ mê man không biết được bao lâu tôi thấy anh mở tủ lấy mền ra đắp cho tôi rồi anh đi ra ngoài. Lúc anh quay về, cửa đóng hơi mạnh nên tôi giật mình ngồi dậy. Anh cầm ổ bánh mì nóng trên tay "Thôi ngủ đã rồi thì ăn!"

- Thật không ngờ có lúc tụi mình lại ngồi bên nhau như thế này - Tôi xúc động - Cứ tưởng anh sẽ về Việt Nam thăm em, ai dè em sang được tới bên đây thăm anh!

- Đừng nói anh mắc cỡ! Anh không có tiền đi Paris phải bắt em lặn lội lấy xe lửa đến đây!

- Em đi chơi mà, em chưa biết Đức - Tôi cố an ủi anh - Anh nói tiếng Đức hay quá, khó vậy mà cũng thành công!

Anh Huy nhún vai không nói, mặt khinh khỉnh cười ruồi. Ngày trước anh cũng hay có thái độ này làm nhiều người hiểu lầm nên rất ghét. Thật ra anh tự giễu cợt mình chứ không có ý khinh mạn dù lúc đó anh cũng khá kiêu. Năm tôi vào Đại Học Kinh Tế thì anh học năm cuối Tổng Hợp Pháp. Sinh viên anh cũng đồn anh giàu có còn thầy cô hay nêu tên anh vì thành tích bỏ học để đi làm guide.. Thời kỳ đó du lịch Việt Nam đang trong lúc vàng son, sinh viên ngoại ngữ tha hồ làm giàu nếu có năng lực. Trong một buổi cắm trại của trường, Ngọc bạn thân hồi phổ thông dẫn tôi qua trường nó chơi. Hôm đó anh Huy để ý Ngọc và ra sức "cua". Anh không phải mất nhiều thời gian vì Ngọc vui vẻ chấp nhận một người nổi tiếng. Ngọc học rất

ẹ nhưng khá xinh đẹp. Nó hay chơi với tôi vì tôi bổ sung những gì nó thiếu và thừa. Tôi nhờ làm bạn thân của Ngọc nên cũng được anh Huy lưu ý. Tôi xin anh cho đi theo những chuyến dẫn khách để học thêm và hay bám anh để hỏi bài. Anh Huy hay giới thiệu Ngọc là bạn gái còn tôi là học trò. Anh rất hạnh diện về cô người yêu xinh đẹp và cô học trò thông minh.

- Em học có căng lắm không? - Anh Huy tò mò - Không ngờ em giỏi thiệt, có học bổng đi Pháp, ai như anh phải tự túc, mà lại còn chui qua Đức làm lại từ đầu. Ai ngờ học trò đã là thạc sĩ còn thầy thì chưa có bằng đại học!

Anh lại nhún vai, khinh khỉnh cười. Chưa kịp tốt nghiệp anh lo làm giấy tờ đi du học và quyết định nghỉ ngang. Anh chệch chương trình học ở Việt Nam trì trệ. Rốt cuộc hồ sơ đi Pháp trục trặc, anh cuống cuồng thế nào chui đầu qua Đức trong lúc không có một chữ tiếng Đức bẻ đôi. Ngọc giận anh, nó không hiểu tại sao một người chưa tốt nghiệp mà đã có thể đi làm mỗi tháng mấy trăm đô lại ham hố hai chữ "du học" làm gì. Ngày anh đi chúng tôi bước vào năm thứ hai được mấy tuần. Sau đó không lâu Ngọc quyết định xù người yêu đầu đời. Nó chán những lá thư anh than thở ở Đức gửi về. Anh từ một người có vẻ như thành đạt sớm đã trở nên khổ sở, nghèo nàn, hèn hạ nơi xứ người xa xôi. Anh kể mình học hành khó khăn lại phải đi làm thêm để nuôi sống bản thân và có chút tiền phụ gia đình ở Việt Nam. Anh thành thật đến mức nói mình làm lao công quét dọn vệ sinh, không có tiền mua rau tươi ăn phải ăn mì gói hoài nên táo bón ra máu. Tôi xót anh bao nhiêu, Ngọc khinh anh bấy nhiêu.

- Mấy lá thư em động viên tinh thần anh vẫn còn giữ đó nghe - Anh Huy lục tìm trong tủ lấy ra hộp bánh cũ - Đổi nhà mấy lần mà cũng không thất lạc. Thời đó chưa có email, viết tay như vậy nên bây giờ thấy quý!

- Năm năm rồi, bao nhiêu chuyện đã kịp xảy ra!

- Em đã có bằng Thạc Sĩ, rồi sang đây học D. E. A [1] của Pháp - Anh Huy lại mặc cảm - Anh cũng kịp làm bao nhiêu công việc sang hèn mà phần lớn hèn nhiều hơn sang để kiếm sống, kịp học tiếng Đức đọc - viết - nghe - nói thông thạo, nhưng vẫn chưa kịp có mảnh bằng Đại học cho đỡ tủi.

- Bằng cấp đâu là cái gì - Tôi tiếp tục an ủi - như em cũng đâu giỏi tiếng Tây bằng anh!

Anh Huy im lặng, lại nhún vai và cười ruồi. Anh vào bếp làm món "bún chả hàng Mành" cho bữa tối. Anh khoe hồi đó đi tour, ra Hà Nội ăn bún chả thích quá nên bắt chước. Nhìn anh thoăn thoắt ướp thịt rồi ngồi nướng, mũi phập phồng hít lấy hít để mùi khói bốc ra tôi nghĩ Ngọc mà thấy cảnh này chắc té xỉu. Nó chỉ quen được anh lấy xe "Dream" bóng lưỡng chờ vô Chợ lớn ăn mấy món nướng thật sành điệu. Lúc đó trong đám sinh viên nghèo đi xe đạp, ăn xài chi ly đến mức hà tiện, anh Huy quả là hoàng tử.

Hoàng tử múc nướng mỡ ra chén cho tôi. Anh làm món này thật xuất sắc. Ăn tối xong anh bảo tôi rửa chén để anh đi dọn dẹp chỗ ngủ, ngày mai anh dẫn tôi đi Berlin chơi.

- Nhưng em nằm trên giường, anh có túi ngủ sẽ nằm dưới sàn - Anh Huy ra lệnh - Ngủ trước đi, anh còn phải chuẩn bị nước uống, bánh mì khô, trái cây đem theo.

Thấy anh làm nguyên vali nhỏ đồ ăn thức uống tôi kinh dị "Xách theo làm gì cực quá, đi đến đó mình mua" Anh nhăn mặt "Khùng! Mắc! Chịu khó xách nặng một chút mà tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó!"

Bốn giờ sáng chúng tôi tay xách nách mang lọ mọ đến nhà ga. Anh Huy mua một vé tàu chợ dành cho ngày cuối tuần, chúng tôi phải đổi nhiều chuyến tàu và đến nơi lúc 6 giờ tối. Vé chỉ có 40 mác Đức đi được nhóm năm người. Còn nếu muốn đi nhanh chỉ có bốn tiếng thì mua mỗi người

một vé giá 166 mác. "Ngu sao chịu ề cổ ra cho tụi nó cửa - Anh Huy sành sỏi - đi tàu chợ cho năng động, trẻ trung!" Quả thật, vì là ngày cuối tuần và có vé ưu đãi kiểu này nên không những giới trẻ tranh thủ đi chơi mà những người cao tuổi cũng ùn ùn chen lấn. Anh Huy tay cầm lịch trình tàu dừng, tàu chạy, đổi ở ga nào trên tay. Tôi sang Đức coi như người cầm điếu vì không biết tiếng. Nếu lạc mất anh Huy là kể như rắc rối to. Anh nói: "Tranh thủ ngủ đi, tối hôm qua tụi mình ngủ được có ba tiếng. Chừng nào phải nhảy xuống anh hú cho!" Anh ngủ, say sưa nhưng mỗi mét. Mắt anh nhắm nghiền, tiếng ngáy đều đều phát ra từ cái miệng há mở, đầu ngoẹo sang một bên. Tư thế ngủ này của anh tôi đã khá quen thuộc những lúc theo anh đi tour, đường xa, khách ngủ trước rồi đến phiên guide cũng tranh thủ ngủ. Nhưng hồi đó sao thấy anh thật đường hoàng, đó là giấc ngủ của một sinh viên có thu nhập vài trăm đô. Còn bây giờ là giấc ngủ của một hành khách đi tàu chợ.

Anh Huy đang say ngủ thì bất chợt choàng dậy sau khi nghe tiếng loa thông báo mỗi khi sắp đến một trạm dừng. "Xuống!" Anh nhanh nhẹn quơ đồ chạy trước khi tôi kịp hoảng hồn rồi cũng vọt theo anh.

- Sao anh đang "phê" mà biết tới ga xuống hay vậy?

- Năm năm rồi em - Anh Huy tự hào - Đi làm bằng xe lửa và phải tranh thủ ngủ trên tàu. Riết rồi quen, ngủ thì cứ ngủ mà đến ga thì vẫn kịp xuống, hi hi!

Hình như đây là lần đầu tiên anh cười hồn nhiên kể từ lúc chúng tôi gặp nhau. Anh móc giỏ lấy trái cây ra bảo tôi ăn cho có vitamin, hành trình đến Berlin còn lâu lắm. Quả thật, tôi không nhớ xiết mình đã phải đổi bao nhiêu chuyến tàu, cứ làm theo lệnh anh vì có biết ất giáp gì đâu. Anh nói: "Thấy nhớ ngày xưa ở Việt Nam đi làm guide, khách cũng ngơ ngơ giống em bây giờ!". Nhưng có một chuyến tàu tôi gần như lạc anh. Khách quá đông đến mức đứng chật cả hành lang rất hẹp. Anh Huy bảo tôi ngồi vào một chỗ may mắn còn trống, anh qua toa khác tìm chỗ ngồi. Tôi kịp hỏi anh đến

mấy giờ thì phải đổi chuyển nữa rồi mất hút. Hai tiếng đồng hồ tôi mất liên lạc với người guide của tôi, anh giữ hết đồ ăn nước uống và giữ luôn vé tàu. May mà người ta đông quá nhân viên soát vé chui qua không lọt nên cũng chẳng bị rắc rối. Canh đúng giờ anh Huy dặn, tôi nhảy xuống ga mà cầu trời cho anh ở một toa nào đó cũng nhảy theo. Anh gặp lại tôi cười hề hề "Đói bụng quá? Anh có làm bánh mì kẹp xúc xích cho em nhưng không cách chi chen lọt được đến toa em ngồi. Đi kiểu này vui hé!" Nhưng còn chưa vui bằng lúc chúng tôi bị tổng lên xe autocar thay vì đi tàu vì có một đoạn đường ray bị hư đang phải sửa chữa. Hai anh em đứng suốt 90 phút, tha hồ nhìn vùng nào đó nghèo nàn hoang phế thuộc Đông Đức. Ở Pháp không có nơi nào thô thảm như bên đây, còn Đức tuy thống nhất từ lâu vậy mà vẫn còn đó vết tích những căn nhà xây như trại lính, những bức tường màu xám đen, có vẻ mục rệu vì không được bảo trì. Cây cối mọc tua tủa không có bàn tay chăm sóc của con người như ở Pháp, Hà Lan hay Bỉ. Đi qua những vùng Đông Đức, tôi nhớ đến những bộ phim chiến tranh của Liên Xô. Dân Đức thứ thiệt còn khổ sở như vậy huống hồ gì người nước ngoài như anh Huy dù anh nói mình may mắn sống ở vùng Tây Đức. "Đức có kinh tế phát triển hơn Pháp đó nha - anh Huy như hiểu suy nghĩ của tôi nên phát biểu - hệ thống an sinh xã hội hơn tụi Tây nhiều! Em không thấy vật giá mắc hơn bên đó sao?"

Anh Huy bằng sự nhanh nhẹn của mình mà anh tự hào nói "Nhờ thâm niên làm guide thời sinh viên ở Việt Nam và mấy năm đấu tranh sinh tồn ở Đức" đã lòng tìm được một khách sạn ngay trung tâm Berlin, đối diện nhà thờ cụt đầu nổi tiếng với giá rẻ không ngờ. Và dĩ nhiên, hai anh em chui chung một phòng để tiết kiệm. Tối đó, dù mệt hơn đêm qua nhưng chúng tôi tranh thủ nói chuyện với nhau vì đến tám giờ tối ngày mai tôi đã lên xe autocar về lại Paris rồi. Anh Huy hỏi tôi về công việc của mấy người bạn cùng khóa. Họ ở một chỗ, chẳng cần đi ra nước ngoài học thêm học bớt gì, cứ từ từ rồi cũng đi lên. Thời họ vừa tốt nghiệp, thị trường lao động còn ưu đãi dân chuyên ngữ, chưa quá khắt khe như bây giờ nên hầu hết đều lọt được vào những vị trí quan trọng. Có vài người sau đó qua bên trường Kinh

Tế của tôi học tại chức để trang bị thêm chút chuyên môn. Giờ có người đã lên chức trưởng điều hành một công ty du lịch, người vừa xây nhà cả trăm cây vì làm xuất nhập khẩu gỗ ở trong sân bay, người làm giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn kinh doanh hàng thủ công mỹ nghệ...

- Chẳng có ai te tua như anh phải không? - Anh Huy cười nhẹ - Nhiều lúc anh cũng tự hỏi hay là mình "lầm đường lạc lối"? Nhưng không! Anh có được bao nhiêu kinh nghiệm sống quý giá! Chỉ có ở trong hoàn cảnh phải đấu tranh từng ngày để giữ vững tinh thần như anh mới hiểu giá trị của sự thành đạt và hạnh phúc thật sự của cuộc đời, điều mà hồi còn trẻ ở Việt Nam anh lầm tưởng là mình đã đạt được dễ dàng rồi.

Anh Huy dừng lại im lặng, tôi không dám có ý kiến, chỉ thấy năm năm của anh trôi qua chỉ để hiểu được điều này thì hơi lâu.

- Anh không hối hận đâu - Anh đều giọng như tự nói với mình - Nếu lúc đó anh không đi, vẫn dễ dàng làm ra tiền rồi có thái độ khinh mạn, hãnh tiến thì bây giờ anh hỏng mất rồi. Anh chỉ tiếc mình phải vừa học vừa làm nên không thể dốc hết sức cho việc học, vốn là mục đích chính của chuyến đi.

- Sao hồi đó anh gấp gáp đi Đức làm chi? Nếu như anh sang Pháp anh có lợi thế hơn nhiều.

- Kệ! Nhờ vậy có thêm một sinh ngữ nữa. Tinh thần thép của tụi Đức hay lắm, tác động lên anh khá nhiều. Anh phục tụi nó!

Ngày trước anh Huy đâu thèm phục ai. Đi tour với khách, vì lanh lợi vui vẻ nên được cho tiền pourboire rất nhiều, vậy mà anh còn cười sau lưng nói họ khờ. Anh tự nhận xét "Dân làm hướng dẫn cà chớn lắm!"

- Trong rất nhiều nghề anh làm ở Đức, có lúc anh được về với nghề guide đó nhe! Anh làm ba tháng trong một công ty du lịch nhỏ cần người nói tiếng Pháp. Hồi chưa sang đây, anh tự tin nghĩ mình không đến nỗi

khốn đốn tìm việc vì mình giỏi tiếng Pháp, nhưng thực tế Pháp ở sát bên, tụi Pháp sang Đức thiếu gì, ai thèm mượn một thằng Việt Nam nói tiếng Pháp trong khi Pháp chính gốc đây ra đó! Có đi ra ngoài mới thấy mình thật nhỏ nhoi, yếu đuối, kiến thức lỗ chỗ, dốt nát chẳng bằng ai.

Tôi thấy anh Huy nói đúng. Như đám bạn của anh, có vẻ thành đạt, kiếm tiền nhiều thì chắc chắn cũng tưởng mình giỏi hơn thiên hạ. Nhưng nếu thả họ vào môi trường bên đây, chắc không đơn giản đâu. Sang đây mấy tháng nay tôi biết, giới trẻ năng động kinh khủng.

- Có điều nay em không muốn anh biết, nhưng nghĩ lại thấy biết cũng hay. Ngọc bây giờ là giáo viên dạy trong khoa đó, mà trình độ của Ngọc thì anh và em rành quá rồi!

Đang nằm, anh Huy ngồi bật dậy thảng thốt:

- Đến mức này sao? Thì anh có nghe chú Ngọc là một vị tai to mặt lớn trong trường. Nhưng còn sinh viên? Ngọc dám nhận dạy sao?

- Ngọc hãnh diện lắm, nó không hề xấu hổ với em vì em biết trình độ nó. Thậm chí, Ngọc rất kiêu, ra vẻ ta đây thành đạt!

o O o Anh Huy đưa tôi ra bến xe về lại Pháp, hứa một ngày nào đó sẽ sang Paris thăm tôi.

- Anh tính ở Đức luôn sao? Về Việt Nam đi anh, ở đó anh dễ thành công hơn!

- Nhưng anh chưa có bằng cấp gì hết, về nhìn bạn bè làm sao! - Anh Huy đưa tay đẩy tôi vào xe - Nhỏ ơi! Dù ở đây anh không thành công, nhưng ít ra anh cũng thành... gà! Em lo việc học của em đi!

Xe lăn bánh, anh Huy vẫy tay cười, bên cạnh đám Đức đứng lố nhố trông "con gà" thật thấp bé, gầy gò. Tôi mở cửa xe thò đầu ra gửi anh một

cái hôn gió. Anh rướn chạy theo la to làm mọi người giật mình "Rồi anh sẽ về!" Một thanh niên Đức trong xe nhại lại âm thanh châu Á lạ lùng. Hành khách ngó tôi cười ồ.

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Bảo Tàng Của Sự Hãi

Su gọi điện cho Lắc, nói kỳ nghỉ lễ Các Thánh chị sẽ đáp xe lửa lên Paris chơi. Sẵn dịp, Lắc đề nghị hai chị em cùng đi Hà Lan cho biết. Hai năm không gặp nhưng Lắc vẫn dễ dàng nhận ra dáng tròn trịa của Su trong dòng người bước xuống tàu. Nó chạy lại đỡ giỏ đồ trên tay chị hàng xóm:

S

- Sao? Đi xe lửa khỏe há? Rồi em sẽ đưa chị đi thăm Paris!

Su cảm động nắm tay Lắc, thấy nó như em ruột mình. Con này lanh lẹ lắm, may mà sang đây đã có nó, nó tư vấn hết. Hai chị em ra khỏi nhà ga, xuống métro về ký túc xá chỗ Lắc ở.

- Già rồi sao không lấy chồng đi còn ham học làm gì? - Lắc bắt chuyện hỏi - Năm nay chị bao nhiêu rồi?

- Mới có 30 mà già cái gì! - Su không giận, chị quen với cách mọi người trong xóm hay chọc mình - Tao không học để tui trẻ như mày qua mặt sao?

- Kỳ đó tưởng ông anh họ Việt kiều của em "vớt" chị rồi chứ! - Lắc chép miệng - Ai dè bà bị lãnh cảm!

- Xí, tại tao hổng thêm!

Lần này Su giận, ai bảo Lắc khơi lại "kỷ niệm buồn". Mà Su cũng tự hỏi mình có lãnh cảm không, sao gặp đàn ông con trai là sợ. Nhưng mà không phải ai Su cũng sợ, cỡ mấy chàng đẹp trai, có học thức, hào hoa phong nhã,

lịch sự, tế nhị là Su chịu liền. Nhưng không ai thêm giới thiệu cho chị những người như vậy, toàn là để bọn Việt kiều ế bơ mả về dòm ngó chị. Dù gì chị cũng mang danh giảng viên đại học chứ bộ! Con Lắc này ghê gớm lắm, tối ngày đòi chị lấy chồng hoài cho nó được làm dâu phụ. Hồi nhỏ xúu nó đã "lu xu bu" nên mọi người trong xóm đặt nó tên Lí Lắc, sau lần hồi gọi tắt dần thành Lắc. Lắc sang Pháp du học được hai năm rồi, lúc nào "meo" về cũng đòi làm mai cho Su một người. Hỏi người đó ra sao, có đẹp trai không, công ăn chuyện làm thế nào, học vị tới đâu, nghe nhạc theo gu gì... nó trả lời làm Su bức mình quá không thèm liên lạc với nó nữa. Ai đời, nó dám nói "Em bây giờ học cách nói thẳng của tụi Tây cho đỡ mất thì giờ. Nói thiệt, chị Su có khuôn mặt rất dễ thương nhưng thân hình thì 'chim cánh cụt'. Quá 30 rồi mà còn làm giá chi? Chị mà như quần áo là bên đây đem ra rao: 'hàng đã cắt nhãn hiệu, đại hạ giá 70 phần trăm'. Em thương chị cô đơn chưa biết mùi nộ hôn đầu là gì nên làm mai cho, mà sao thấy 'chảnh' quá!"

Giận Lắc hơn sáu tháng thì Su được tin mình đạt học bổng sang Pháp học Cao học, và tương lai làm luận án Tiến sĩ. Thế là phải nổi lại liên lạc để nhờ Lắc chỉ cho cách chuẩn bị hành lý và kinh nghiệm làm giấy tờ, đi máy bay. Su chỉ quá cảnh ở phi trường tại Paris mấy tiếng rồi lấy tiếp máy bay nội địa xuống Lyon. Lắc nhờ người quen của nó ở đó rước chị. Mấy tháng nay xa nhà Su buồn thê thảm, may có Lắc gọi điện an ủi trò chuyện. Tình cảm chị em đang tốt đẹp thì lần này đến Paris chơi với Lắc chưa gì nó lại làm Su phật lòng.

Lắc dẫn Su vô phòng mình, Su biết trước rồi phải có kẻ nằm giường người nằm đất vì phòng chỉ có năm mét vuông. Lắc hào phóng:

- Cho chị tối này ngủ trên giường vì vừa đi xe lửa. Nhưng ngày mai đổi tua nha. Chị thì đâu có sợ đau lưng vì được... mờ bao bọc đến mấy lớp!

Su ráng nhịn, chị cười hề hề:

- Mày ăn hiếp tao quá nha. Mập vậy chịu lạnh tốt. Ai như mày: cây tre miều!

- Ốm là một đó bà! - Lắc trả đũa - Tui Tây mê tui lắm đó!

- Vậy mày có bồ chưa? Mày nhỏ hơn tao mười tuổi, năm nay cũng hai mươi ba rồi!

- Có! - Lắc lục ngăn bàn lấy ra tấm hình một chàng mũi thẳng, mắt biếc, tóc mây bông bênh - Đẹp trai "bá chấy" hôn?

- Đẹp! Sao mày không làm mai cho chị mấy chàng giống như vậy nè!

- Bà chịu Tây sao? - Lắc hừ - tui nó hay đòi ngủ chung lắm đó, không cho nó sống thử là nó không chịu cưới đâu!

- Khiếp! Khiếp! - Su hét lên - Vậy là mày "mất" rồi hả Lắc?

- Chưa bà! - Lắc làm mặt buồn - Tui kết vậy thôi chứ thấy không hợp tên nên dang ra rồi.

- Người ta chỉ sợ không hợp tuổi, mày lại sợ không hợp tên. Nó tên gì?

- Hắn người Úc, sang đây làm luận án Tiến sĩ về văn chương Pháp. Hắn tên Lúc (Luck). Tui nghĩ mai một tui dẫn hắn về Việt nam, mấy "cái loa" xóm mình tối ngày cứ la "Vợ chồng Lúc Lắc!" chắc tui mắc cỡ độn thổ. Nên thôi, thà tui Lắc một mình chúc Lúc Lắc với hắn kỳ quá!

Su bật cười "Đồ quý! Con nhỏ này vẫn chứng nào tật nấy". Lắc cũng cười, hồi ở nhà nó khoái chỗ miệng qua chọc Su lắm. Su học giỏi, lại lớn hơn Lắc khá nhiều tuổi nên chị hay chỉ bài cho nó. Hai chị em chơi thân với nhau, Su tuy lớn hơn nhưng lại ngờ nghệch, không bằng Lắc. Su không ra đời giao tiếp nhiều, chỉ thích chinh phục thật nhiều bằng cấp, đó là đam

mê của chị. Có lần Su còn bị Lắc gạt khóc hu hu, má Lắc phải dắt nó qua xin lỗi.

- Mà giàu quá Lắc! Du học tự túc mà cũng có tiền mua tivi. Bật lên cho chị coi. Mấy tháng nay buồn chết bỏ, tối ngày ôm sách học hoài. Chắc chị cũng phải mua một cái giải sầu.

Lắc bật tivi theo yêu cầu, nó cầm điều khiển chọn phim.

- Ha, ha - Lắc reo lên đắc thắng - Cho bà coi phim này, toàn tài tử đẹp trai, đã lắm!

Một xen ái tình đang diễn ra, hai nhân vật ôm siết nhau vật ra giường, áo quần từ từ vứt rào rào xuống sàn. Máu trong người Su chảy rần rật, chị vừa muốn xem, vừa xấu hổ, giá đừng có con Lắc ở đây.

- Ghê quá! - Su rên rỉ - Mẹ chị dặn coi tới những cảnh này phải che mặt lại.

Nói là làm, Su đưa hai bàn tay mũm mĩm như trẻ con của mình lên che mắt.

- Hết chưa? Xong chưa? Sao lâu quá? Ai thử nghe ghê rợn vậy?

Lắc nhìn Su ngơ ngác. Nó tự hỏi chị đang chọc nó hay sợ thật. Ai đời một phụ nữ ba mươi tuổi lại giãy nảy như con gái mới lớn. Chướng quá!

- Tụi nó làm cái gì vậy Lắc? - Su sốt ruột - Lâu quá mậy?

- Làm tình chứ bộ làm tính sao mà đòi nhanh - Lắc kéo mạnh tay Su ra - Bà làm cái trò gì kỳ cục! Mở mắt ra nhìn đi, có thấy gì hông?

Su hí hí mắt, "tụi nó" bị chặn màn che hết, nhưng mà nghe thở nổi gai ốc. Chị chữa then bằng cách lên án Lắc:

- Mày tiến bộ dữ nghen! Tao về Việt nam mét má mày. Dám nói "làm tình" tình bơ.

Lắc đứng dậy dậm chân bất mãn, thấy Su đúng là lãnh cảm thật rồi. Hay là bà giả nai, làm bộ sợ nhưng khoái thấy mờ!

- Chị Su! Đây chỉ là phim bình thường ôm ấp, hun hít, có gì đâu! Chị muốn coi phim erotique thứ thiệt không? Phim sex đó. Tối chủ nhật nào trên đài M6 sau 11g khuya cũng có. Không nặng đô lắm đâu, có nội dung, chỉ cách người xem vào cuộc. Chị già rồi phải biết với người ta. Học làm gì hai ngoại ngữ, ba bằng đại học mà cơ thể của chính mình thì "bù trất". Nè, Tình dục cũng là một môn khoa học đàng hoàng đó nhe!

- Im mày!

Su hét lên, vẻ mặt ghê tởm. Chị dùng dùng đứng dậy xỏ giày mở cửa đi ra.

- Chị đi đâu vào giờ này? - Lắc hoảng - Có gì từ từ nói. Chị không thích bàn về đề tài này nữa thì thôi chứ sao lại bỏ đi!

- Tao đi toa-lét, làm gì mày cản tao om sòm!

o O o Lắc và Su từ sáng đến giờ đi bộ rã chân ở Amsterdam rồi. Su kịp nhìn thấy mấy cô phục vụ quán giải khát mặc áo thun sát nách và quần sexy chạy tới chạy lui. Lắc còn chỉ cho chị mấy cái bảng hiệu "Porno - Demonstration" đầy rẫy ngoài đường rồi giải thích đây là nơi diễn kịch minh họa chuyện "đó đó", coi trực tiếp luôn.

- Chị muốn coi cho biết không? - Lắc hỏi nhỏ, vẻ nghiêm trọng - Em cũng chưa coi bao giờ. Nhân dịp mình đến Amsterdam cũng nên biết "đặc sản".

- Mày nhe! Vừa thôi, tao mét má mày đó! Con nít bây giờ gớm chết!

- Không coi thì thôi! - Lắc lại chọc - Hay tụi mình đến phố màn đỏ đi! Nghe đồn ở đó có mấy cô gái tuyển đủ mọi màu da. Hấp dẫn lắm, đẳng cấp quốc tế mà! Các cô đứng khiêu khích trong tủ kính, quý ông nào chịu không đứng thì bước vào, màn đỏ kéo lại, mặc sức cho mấy người đứng bên ngoài tưởng tượng. Đi không? Cho biết! Đâu có gì bậy bạ!

Su do dự, ừ thì nghe đồn đến Hà Lan phải nên đi xem mấy nơi này, nhưng dù sao mình cũng là giáo viên, con nhà trâm anh. Rủi nhỏ Lắc dụ mình đến coi rồi sau này về Việt Nam phao rùm lên có nước mình bỏ xứ!

- Không đi thì thôi - Lắc giả tảng - Sau này không có dịp đi Amsterdam nữa đâu, đừng có hối hận nha!

- Có kỳ cục không? - Su dao động - Tụi mình là phụ nữ mà!

- Trời ơi! Phụ nữ thì sao? - Lắc vẫn khiêu khích - Phụ nữ Hà Lan còn... hiếp đàn ông nữa đó!

- Ghê mà! - Su lại hét lên làm Lắc bật cười khoái chí.

- Tui chỉ muốn bà mở mắt với người ta thôi. Tui còn trẻ, còn ở lại Châu Âu lâu, tui muốn đi sang đây lúc nào hổng được. Chỉ sợ bà không còn cơ hội trở lại đâu!

- Thì đi! - Su xấu hổ cúi mặt - nhưng về Việt nam mà nhiều chuyện là tao xẻo mà! - Su xấu hổ cúi mặt - nhưng về Việt nam mà nhiều chuyện là tao xẻo mà! đó!

Su tận mắt thấy mấy cô gái đúng là đẹp hết chỗ chê. Vậy mà uống, phải đứng ọ qua ọ lại làm những động tác khiêu dâm khiến bọn đàn ông thêm rỏ dãi. Thì ra đàn ông, ngoài bằng cấp, công việc, sự nghiệp ra, họ còn mê chuyện này dễ sợ. Su còn nhớ có lần đọc cuốn sách nói về chủ nghĩa hiện sinh của Proust, ông phân tích tất cả những ham muốn của con người đều xuất phát từ nhu cầu "đó". Chị thấy khó hiểu và không tin. Bây giờ chứng kiến cảnh mua bán vừa sang trọng có kính có màn, vừa thấp hèn tiền trao

cháo mức mà "ngộ" phần nào. Lắc không bình phẩm, nó có vẻ tỉnh, chắc nhờ quá trình tối chủ nhật nào cũng xem phim sau mười một giờ. Lúc đầu chưa quen nó cũng phản ứng, dù không "làm dữ" như Su nhưng cũng thấy kỳ. Sau riết rồi nhàm, thấy đó cũng là một nhu cầu như ăn uống, học hành, vậy thôi! Lắc nghĩ mình phải hiểu để chuẩn bị tinh thần nếu không, sau này la hoảng lên như má nó đêm tân hôn thì hậu quả khó lường. Má Lắc kể bà rất sợ hãi chồng dù không ghét ông. Bà chưa hề có cảm giác vui thích trong sự chung đụng. Bà chỉ coi đó là nhiệm vụ nên sau khi sinh được hai đứa con bà nhất định không cho chồng đụng vào người. Ba má Lắc không hề hạnh phúc, hai người không ly dị nhưng ở với nhau mà cắn đần, làm khổ nhau hoài. Còn bà nội và bà ngoại Lắc, ai cũng sanh 10 đứa con, nhưng trong suốt cuộc đời làm vợ, hai bà chưa từng biết tới cái gì gọi là "lạc thú". Lắc thấy phụ nữ Việt nam nhiều thiệt thòi. Cũng vì họ được giáo dục theo kiểu như chị Su, chẳng hiểu gì hết, vậy mà cứ lên án, đời này qua đời nọ.

- Chị em mình vào Sex Museum hông? Ngay trước mặt nè! - Lắc lại đề nghị, giọng nó nghiêm trang.

- Được voi đòi tiên vậy!

- Chị không coi thì ở ngoài này chờ em, em vô một mình - Lắc nhìn Su khinh mạn - Làm gì chị sợ, đây là viện bảo tàng chứ có phải là sex shop đâu!

Không biết sao Su lại lẳng lặng móc túi lấy tiền hỏi "Nhiều một vé?". Hai chị em bước vào, cùng lúc đó nhiều du khách nữ người Nhật theo sau. Su vẫn chưa quen, chị cúi gằm mặt, lí nhí với Lắc:

- Rủi gặp phụ huynh tại sinh viên trong này chắc tiếng tăm tao đi đời! dù sao tao cũng là giáo viên!

- Giáo viên hay Tổng thống gì cũng có nhu cầu về sex hết - Lắc bực mình nạt - Như vậy mới là người bình thường, sống có thẳng bằng. Bà coi

chùng bà đó!

Bị Lắc lôi "gót chân Asin" của mình ra, Su bức bối, chị dẫn bước hùng hổ vào bảo tàng nhưng chỉ vừa nhìn thấy những bức tượng trưng "cái đó" ra, chị đã hoảng, rồi cố cười lớn cho đỡ quê. Lắc lại nạt nhỏ "Vào đây thì xem cho nghiêm túc, cười khinh bỉ như vậy người ta đuổi ra bây giờ!"

Bước ra khỏi bảo tàng, Lắc có vẻ tư lự, Su thì chỉ nhớ có một câu cuối cùng trong cái máy tự động thuyết minh những hình ảnh kể về lịch sử tình dục: "Đừng lên án sex vì sex giúp bạn có mặt trên cõi đời này!" Hai chị em tiếp tục bước vào những cửa hàng lưu niệm chọn mua vài món. Su thích mấy cái áo T-Shirt có hình cối xay gió và những chiếc xe đạp nhưng chị thấy đắt quá nên do dự mãi. Lắc thỉnh thoảng hỏi Su:

- Chị thích cái áo này không để em mua tặng chị?

Su vui vẻ đến kế bên nhìn vào áo rồi bất chợt hét toáng lên giữa cửa hàng "Kính khủng quá!". Thì ra áo in hình "cái đó" của đàn ông. Lắc chỉ định ghẹo Su chơi ai dè chị phản ứng mạnh quá làm mọi người quay lại nhìn lạ lẫm. Lắc quê độ trả cái áo vào chỗ cũ rồi bỏ đi ra ngoài. Su ngượng chín mặt lúp xúp chạy theo sau. Lắc chỉ thêm nói: "Tui tổn bà tới già!" rồi cấm khẩu luôn cho tới khi hai chị em lết về đến khách sạn dành cho giới trẻ.

o O o Lâu lắm rồi Lắc không liên lạc với Su, không phải vì nó giận mà vì quá bận rộn cho chuyện học hành. Su cũng bù đầu bù cổ nên cũng chẳng thèm "meo" gì hết. Đến khi Lắc có việc phải xuống Lyon nó mới nhớ ra và gọi điện bảo Su ra ga đón. Su cũng ở ký túc xá nhưng chị là dân có học bổng nên phòng ốc khang trang hơn. Chị hiếu khách nhường Lắc ngủ trên giường suốt thời gian nó ở với chị chứ không thèm trả thù nó bắt chị ngủ đất còn nói chị nhiều mỡ như hồi lên Paris chơi. Su đã mua tivi được vài tháng, Lắc láu lỉnh hỏi:

- Chị coi phim nào trên kênh M6 tối chủ nhật chưa?

- Hoài!

Su trả lời cụt ngủn, tình bơ làm Lắc khá bất ngờ:

- Bà này có tiền bộ nha!

- Có gì đâu, bình thường! - Su vẫn thản nhiên - Phim đó đâu có thuộc dạng khiêu khích mà xấu hổ, có nội dung đàng hoàng, trai gái yêu nhau thì có nhu vầu. Ăn chung được, uống chung được thì ngủ chung cũng được chứ sao!

- Wow! - Lắc thán phục - Lẽ nào nhờ chuyển đi lên Paris rồi qua Hà Lan với em mà chị được tẩy não?

- Xí! - Su bĩu môi - Già hơn mảy cả chục tuổi mà phải để mảy dạy chuyện đó sao?

Rồi chị bí mật kéo Lắc sát vào người, thì thầm:

- Tao tuy nhiều mỡ như vậy nhưng không ế đâu nha em. Có anh chàng cùng lớp người ở thành phố Lille tỏ tình rồi!

- Rồi có tính cho sống thử không? - Lắc hồ nghi.

- Bây giờ thì chưa, cũng còn tùy nhiều yếu tố khách quan và chủ quan, cho cũng là nhận mà nhận cũng là cho - Giọng Su nửa đùa nửa thật làm Lắc hoang mang - Chị quá ba mươi rồi, "còn" hay "mất" không có gì quan trọng. Chỉ có mảy là khôn hồn giữ thân nhe mảy!

- Biết rồi! - Lắc mặt hiền queo - Dù sao mình cũng người Việt Nam mà. Bởi vậy tui mới dang anh Lúc ra, chứ tui mà sợ kỵ tên cái nổi gì! Lúc Lắc Lúc Lắc! Nghe còn vui tai nữa!

Hai chị em ôm nhau cười nắc nẻ.

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Bồ Câu Chung Mái Vòm

Cửa sổ phòng tôi trông thẳng ra một nhà thờ đá cổ kính, lúc nào cũng đầy những chú chim bồ câu tá túc trên các mái vòm phủ rêu xanh êm đềm. Bàn học được tôi đặt ngay cửa sổ, sáng sớm đón bình minh với những dải nắng phủ hờ trên tháp chuông, chiều tà nhìn hoàng hôn dần buông xuống ngọn thánh giá.

C

Những ngày đông tuyết rơi trắng mấy viên đá phủ nhà thờ trầm mặc, những chiều hè mưa rớt lao xao vào các tấm kính ghép những bức tranh màu sắc sỡ. Với một khung cửa sổ mơ mộng và yên bình, lẽ ra tôi có thể ngồi học cả ngày không mệt mỏi. Thế nhưng sau lưng tôi là cánh cửa, mở ra hành lang chung của ký túc xá, mở ra một thế giới thu nhỏ sôi động.

Tầng hai của tôi có tất cả mười sáu phòng với tổng cộng mười quốc tịch, bốn tôn giáo và ba màu da. Giờ cao điểm, bếp ăn trộn lẫn nhiều mùi vị của thịt cừu sa mạc, gà nướng châu Phi và nước mắm Việt Nam. Buổi sáng hành lang đầy tiếng chân vội vã, tiếng vòi sen hăm hờ chảy trong nhà tắm vọng ra, tiếng chào hỏi í ới và chúc nhau một ngày tốt đẹp.

Chiều về hành lang rộn rã tiếng cười vô tư của những anh chàng da đen, tiếng tranh cãi ồn ào của đám đông da trắng và tiếng thề thốt của dân da vàng. Khuya đến, khi hành lang bị tắt điện và ánh đỏ lờ mờ của chiếc đèn ngủ được thay thế, tiếng đọc kinh rì rầm của những cô cậu đạo Hồi bất chợt vang lên. Đó là những âm thanh của hòa bình.

Những ngày chiến tranh, tôi không sao học được vì tiếng cãi cọ giành chọn kênh truyền hình trong phòng đọc sách, tiếng căn nhắc của những chị em trong phòng tắm vì quần áo bị cầm nhầm, tiếng đôi co đổ tội dơ bẩn cho nhau trong nhà bếp. Đặc biệt, một loại âm thanh không ra hòa bình, chẳng phải chiến tranh nhưng làm nhiều người đau đầu. Mỗi khi có ai dẫn tình nhân về phòng qua đêm, hai bên hàng xóm đành cùng nhau mất ngủ.

Trong thế giới thu nhỏ ở tầng hai, tôi thích giao du với những người da đen và kết thân với hai chị. Vic đến từ Madagasca, đã lập gia đình, có hai con trai. Chị từng du học sáu năm ở Trung Quốc nên khá thông hiểu về văn hóa phương Đông. Vic cư xử khá lịch thiệp và tế nhị. Chị có đôi mắt rất mượt, lãng mạn và đa tình. Ngược với Vic, Rita giữ nguyên bản tính hồn nhiên, vô tư lự và mộc mạc của châu Phi hoang sơ. Rita người Cameroon, thân hình cân đối, khỏe mạnh. Chị có chồng, một "Cameroon kiều" - Philippe hiện sống theo kiểu bất hợp pháp ở Bruxelles. Cuối tuần Rita lại đáp xe lửa từ Liège đến thủ đô thăm chồng. Thỉnh thoảng Philippe đến Liège thăm vợ. Tôi cũng giao thiệp với những người da trắng nhưng chỉ dừng lại ở những câu chào đơn điệu, họ không thân thiện ngay cả với những người cùng màu da. Những người Bắc Phi da sáng, nói tiếng Ả Rập, tuy lịch sự nhưng có vẻ bí hiểm. Đặc biệt, tôi có một đồng hương, giảng viên đại học. Anh Việt kín đáo, không bao giờ nói lên những suy nghĩ thật của mình. Anh ít bộc lộ ý kiến cá nhân, thích hô hào và sống theo phong cách luôn tự kiểm duyệt mình. Ngoài tôi, anh hầu như không giao du với ai.

Rất nhanh sau lần gặp đầu tiên, Vic, Rita và tôi đã là một bộ ba dù đôi lúc xảy ra nhiều hiểu lầm do bất đồng văn hóa. Trên tinh thần chân thành, chúng tôi xây dựng một tình bạn gắn bó. Do học cùng lớp, hai chị thường đi chung hơn. Thường tôi về ký túc xá sớm vì học kinh tế không phải đi quá xa. Hai chị học nuôi trồng thủy sản phải đáp xe lửa đến một tỉnh nhỏ lân cận, có hồ nhân tạo. Những lúc không quá bận bịu việc học, tôi làm bếp, những món Việt Nam chờ Vic và Rita về cùng ăn.

- Đây là món gì, Tâm? - Vic nhường đôi lông mày được chăm sóc cẩn thận hỏi - Nhìn lạ quá, nếm cũng lạ.

- À, món này tên là... - Tôi bối rối - Thật ra nó không có tên, nhưng đảm bảo đây là một món đặc trưng của Việt Nam.

- Chị nghi quá? Thú nhận đi, đây là món do em tự chế phải không? - Vic không tha - Nhìn tạng em biết không làm bếp được, tự chế đại phải không?

Vic vẫn thường lật tẩy tôi, chị tự hào về vốn văn hóa Trung Quốc của mình. Rita mặc kệ tôi bị căn vặn, chị đi học về đói bụng, chẳng cần mời, cứ bốc thoải mái thức ăn. Rita ăn khỏe và đơn giản. Chị trút hết mớ thức ăn còn lại trong nồi, vết sạch nhẵn mới thôi.

- Đừng có lấy hai cây gậy nhỏ gắp nữa, Tâm! - Rita đề nghị - Tao trút vậy cho lẹ!

- Đã bao nhiêu lần em nói với chị đây gọi là đũa, không phải hai cây gậy nhỏ, nhớ chưa?

- Hí, hí, hí - Vừa nhồm nhoàm, Rita vừa hồn nhiên cười - Tao thấy giống làm xiếc quá. Công nhận tụi châu Á có truyền thống riêng, có bản sắc dân tộc, vẫn còn xài đũa. Châu Phi tụi này bị Tây hóa rồi.

- Trước khi Tây xâm chiếm, người châu Phi dùng gì để ăn?

- Không có gì hết, không nĩa, không dao. Bốc!

Rita vẫn thường làm tôi cười vì những lời nói thật thà của mình. Chị hay hồn nhiên kể về mối tình với người chồng yêu dấu và cả những chuyện phòng the.

- Sao Việt Nam tụi bay sợ nói đung chuyện sex - Rita đưa đôi bàn tay đen nhẻm của mình thoăn thoắt tết những bím tóc - Đó là một phần tất yếu

của cuộc sống. Thấy Vic không? Chị ta thèm chồng nên quắt queo lại...

- Đúng - Vic tán thành - Sau hai ngày cuối tuần bên Philipe, thứ hai Rita đi học tràn đầy sinh lực, phát biểu lia lịa, còn chị... hẻo quá!

Tôi biết Vic nói thật. Anh Việt kể có lần một đêm học khuya, lúc đi vệ sinh anh tình cờ gặp Vic ở hành lang. Thế là chị mời anh về phòng uống ly nước. Anh Việt bảo: "Hình như Vic bức xúc lắm?". Còn Vic bỏ nhỏ với tôi "Anh chàng đồng hương của em buồn cười quá. Hẳn tâm sự đã ngoài ba mươi nhưng chưa từng được hôn. Lo học nhiều đêm cù lần, khó tìm người yêu - Chị cười rụt cổ - Nhưng mà "chuyện đó" thì biết, ăn bánh trả tiền đó mà". Thời gian đầu anh Việt rất sợ những người da đen do không quen mắt. Khi tôi nấu những món Việt Nam mời Vic và Rita, tôi đều gọi anh nhưng anh bảo: "Nhìn họ đen thui, ăn mất ngon". Dần dần chính anh bị bọn da trắng nhìn từ bên trên nên đâm ra quý những người bạn châu Phi thật thà. Với tôi, anh ngại nói những điều to tát sợ bị đánh giá. Nhu cầu tâm sự rốt cuộc bung sang Vic.

- Tâm biết không, Việt nhìn khô khan vậy nhưng cũng tình cảm - Vic kể hết những gì chị biết - Hẳn nói tuy làm giảng viên đại học nhưng lương không cao, nuôi cha mẹ ở quê chưa chu đáo. Thì bên Madagasca của chị cũng vậy. Chị hỏi sao không nghỉ dạy, ra làm cho những xí nghiệp nước ngoài. Hẳn bĩu môi: "Không muốn phục vụ bọn tư bản". Chị ngạc nhiên quá. Thì làm việc ăn lương, sao gọi là phục vụ. Nghe giống thời còn chế độ nô lệ da đen. Chị hỏi "Ghét tư bản lắm hả?" hẳn gật đầu. Chị lại hỏi "Nhưng suất học bổng nghiên cứu sinh của em không phải là do một tổ chức Tư bản cấp sao? Không phải là em đang học tập ở một nước Tư bản sao?"

- Chị hỏi vậy hả? Rồi anh Việt trả lời sao?

- Làm thỉnh luôn!

Ngày Giao thừa Tết Nguyên Đán; dân trong ký túc xá gặp tôi và anh Việt đều chúc "Năm mới Trung Quốc vui vẻ". Anh Việt cau mày, gắt "Phải gọi là năm mới theo âm lịch. Thế giới ngoài Trung Quốc còn nhiều nước đón tết này!". Bọn họ tên tò, bức bối "Thì dù sao Trung Quốc cũng là nước lớn nhất, chứ cái nước Việt Nam bé tí của mày ai biết!". Anh Việt quay lưng, làu bàu "Thế mà nước tao có truyền thống đánh bại những nước lớn đấy, Trung Quốc, Nhật, Pháp, Mỹ. Lớp trẻ chẳng biết gì về lịch sử!". Chỉ đợi anh bỏ đi vào phòng đóng sầm cửa, bọn nước ngoài bu lấy tôi: "Đồng hương của mày hiếu chiến quá! Tụi tao chúc tết mà còn bị hấn giận". Tôi cười giảng hòa: "Anh ấy là một người yêu nước chân chính!" rồi vụt chạy vào bếp xem nồi thịt kho hột vịt của mình. Tôi mời Vic, Rita và anh Việt ăn một bữa tiệc tất niên. Vic mặc áo đầm dài, đưa chiếc lưng đen bóng của mình ra bảo anh Việt cài dây kéo giúp. Rita đội mái tóc giả màu hung, mang giày boots, tô đôi môi dày bằng màu son chói chang.

- Chúc mừng năm mới! - Vic hào hứng - Hồi học bên Trung Quốc chị cũng được đón giao thừa như thế này, vui lắm! Tết Trung Quốc có ý nghĩa truyền thống hơn.

- Lại còn gọi là tết Trung Quốc à? - Anh Việt nhăn mặt.

- Thôi mà, đừng cự đoan nữa! - Rita bốc một cuốn chả giò nhồm nhoàm - Chúa ơi! Ngon quá!

Quan trọng từ ngữ làm gì, cái chính là phải nhìn nhận sự thật. Rõ ràng là hàng hóa Made in China ở khắp nơi. Nè, bộ tóc giả tôi đang đội, đôi giày tôi đang mang, chất lượng CEE nhưng sản xuất tại Trung Quốc.

- Hồi sáng chị và Tâm vô siêu thị Việt Nam mua đồ làm tiệc tối nay, cũng toàn nước mắt Thái Lan, gạo Thái Lan. Hàng Việt Nam còn ít lắm - Vic góp lời - Nước mình nhỏ, nghèo, chưa có tên tuổi chứ sao.

- Nước của tôi cũng vậy - Rita hai tay hai cuốn chả giò - Bọn đàn ông tự hào Cameroon nổi tiếng vì bóng đá, còn tôi chỉ thấy nghèo quá.

- Madagasca của chị bao nhiêu cảnh đẹp - Vic nhướng một bên mày cong - nhưng bọn du lịch đến chỉ thích mua những tấm bưu thiếp hình ảnh lam lũ, đói nghèo. Bọn da trắng ở ký túc xá này gặp chị cứ hỏi thăm về nạn đói, về nội chiến, về lũ lụt.

- Còn tôi bị họ hỏi về sư tử, về ngựa vằn, về sa mạc. - Rita nhóp nhép, than phiền.

Anh Việt uống cạn ly rượu chát, khoát tay: "Dù gì tôi cũng tự hào về đất nước tôi. Các bạn cũng nên như vậy!".

o O o Hè về, mặt trời chói chang chiếu sáng không mệt mỏi. Đến tận mười giờ tối, ánh nắng vàng còn thông thả đậu trên tháp chuông nhà thờ. Ký túc xá nóng bức như lò nướng bánh mì. Rita rủ tôi ra công viên hóng gió, học bài. Mấy anh chàng châu Phi cười trần, khoe thân hình rắn chắc, đầy cơ bắp như những bức tượng đồng đen. Các cô bạn da trắng mặc những chiếc áo thật nghèo, đưa da thịt tái mét như những viên thuốc aspirin ra ngoài trời phơi nắng. Mùa thi học kỳ đến trùng với World Cup. Cả ký túc xá sôi sùng sục, hầu như chẳng ai ngủ trọn vẹn cho một thời điểm nóng bỏng. Ông quản lý lo ngại soạn những tờ nội qui mới dán khắp hành lang. Dòng chữ "Xem bóng đá trong tinh thần hòa bình giữa các dân tộc" dán to đùng trước cửa phòng truyền hình. Bà bếp ở căng-tin nấu súp thịt bò phát miễn phí mỗi người một bát, bồi dưỡng cho mùa thi. Rita ghé sát lỗ tai tôi: "Vụ 'phát chấn' này kéo dài một tuần, đỡ vãi!".

Tôi không phải dân mê bóng đá nhưng không thoát được không khí chung. Khi đội Senegal thắng, tất cả người da đen hoan hô vang dậy. Lúc đội Ý thua, những chàng trai của xứ spaghetti đá thúng đụng nia, phá tan nát những chiếc thùng rác vô tội. Cộng đồng nói tiếng Ả Rập thì ủng hộ Thổ Nhĩ Kỳ, cùng một đạo Hồi. Mọi người hỏi tôi và anh Việt là fan của ai.

Chúng tôi lắc đầu: "Chẳng ai cả". Nhưng khi Hàn Quốc lập thành tích, họ vui vẻ chúc mừng. Tôi thi một môn ngay ngày Bỉ thua Brazil 3-0. Ông thầy vừa xem đá bóng xong thì gọi nhóm tôi vào phòng thi, nhìn danh sách nhóm, điểm danh: "Morocco, Tunisia, Thổ Nhĩ Kỳ, Romania, Việt Nam. Toàn sinh viên nước ngoài, cũng may không có ai Brazil!". Thế nhưng rốt cuộc nhóm cũng rớt. Ngồi trên xe buýt tôi thấy những người Brazil điếu hành, thổi kèn, ca hát sung sướng. Những người Bỉ nhìn nhau, nhún vai cười trừ. Tôi lê gót về ký túc xá, mặt buồn thiu. Anh chàng người Chile ở lâu một nghe tôi kể bèn an ủi: "Thay mặt châu Mỹ Latin, xin lỗi bạn!". Tôi bật cười, lên phòng húp tạm chén súp thịt bò nguội ngắt từ ngày hôm qua. Mở toang cửa sổ nhìn sang tháp chuông cổ kính của nhà thờ, tôi tự hỏi vì sao Thượng đế lại tạo ra con cái của người nhiều màu da và lắm ngôn ngữ. Những con chim bồ câu vẫn ung dung đi lại trên mái vòm phủ rêu xanh êm đềm. Không biết trong cộng đồng loài chim hòa bình này, chúng có phân biệt màu lông trắng hay đen?

Hết thi học kỳ, ký túc xá lại lao vào không khí học tập mới: chuẩn bị thi lại và bảo vệ luận văn. Tôi không còn hứng nấu ăn, thường nhịn đói, uống sữa cầm hơi. Vic và Rita tối mịt mới về, họ nói phải chăm sóc những con cá tới hồi quyết định. Anh Việt thỉnh thoảng mời tôi sang ăn bát cơm nấu nhão. Thấy tôi nuốt trợn ngược trợn xuôi, anh than: "Ăn thế làm sao mà đẻ, thôi lo về lấy chồng cho xong, học làm gì cho khổ!". Trong nhà bếp gặp nhau ai cũng hỏi "Mày thi lại bao nhiêu môn?". Anh bạn George người Congo phá kỷ lục với thành tích thi lại trọn gói tám môn, mặt tỉnh rụi, lại còn nói: "Tại tôi lo xem bóng đá!". Vic và Rita đều có vài môn thi lại. Hai chị trông mệt mỏi nhưng không căng thẳng.

- Tâm! - Vic khuyến cáo tôi - Tại sao em trở nên bực bội, khó chịu, mặt nhăn như một con đười ươi thế?

- Đừng bắt chước bọn da trắng, lúc nào cũng nghiêm trọng, gay gắt, không một nụ cười - Rita vò vò những lọn tóc xoắn tít - Bọn họ giàu có làm

gì, đất nước lớn mạnh làm gì mà mặt mày nhảnh nhó, lúc nào cũng như... táo bón lâu ngày?

- Em đừng nghĩ đến giá trị vật chất, đừng lo sợ không lấy được bằng cấp
- Vic đưa tôi ly nước trái cây, âu yếm khuyên - Hãy làm hết sức mình là được. Chị sang đây học phải bỏ lại chồng con trong nước, nhớ nhưng quá sức. Chị em mình cùng cố gắng. Chị sẽ cầu nguyện cho em.

Tôi trở về phòng tiếp tục học. Đến bốn giờ sáng nghe anh bạn hàng xóm người Morocco thức dậy đọc kinh rì rầm, tôi xếp tập lại. Nhắm mắt lơ mơ ngủ, tôi nghe tiếng chân của Vic đi trước, tiếng chạy hấp tấp của Rita đuổi theo. Họ phải đi học xa nên thức sớm ra ga đón xe lửa. Thế là đã sáu giờ. Tôi lại ngồi dậy, ra hành lang đi lại cho đỡ chồn chân. Anh Morocco đang từ phòng tắm đi ra:

- Đạo này thấy cô thất sắc quá. Đêm qua học khuya lắm hả? Tôi nghe cô ho khúc khắc.

- Zakaria - Tôi ngáp không thềm che miệng - Tôi đuối lắm rồi. Anh cầu nguyện Thánh Allah cho tôi đi!

- Tôi không cầu nguyện cho người ngoại đạo.

- Ích kỷ vậy?

- Nhưng tôi sẽ cầu nguyện cho bạn vào đạo Hồi trước - Zakaria vuốt những sợi tóc ướt - Rồi sẽ cầu nguyện cho bạn bình an sau.

Tôi không biết anh ta đùa hay thật. Zakaria nắm hai vai tôi, cười thân thiện:

- Thật ra chúng ta cùng chung một cha trên trời. Tôi sẽ cầu nguyện cho cô.

Những ngày cuối cùng của kỳ thi đến gần. Mọi người trong ký túc xá động viên, khuyến khích nhau. Dường như thời điểm này chẳng ai quan tâm đến những rào cản quốc tịch, màu da hay tôn giáo nữa. Chúng tôi giúp nhau in ấn, chỉnh trang, đóng các tập luận văn. Sáng nào thấy có người mặc đồ lịch sự, complet, giày đen là những người còn lại chúc cho buổi bảo vệ được thành công. Vic có vẻ bình tĩnh trước buổi bảo vệ nhưng kết quả không cao. Rita khá hồi hộp, rốt cuộc đạt điểm ngoài mong đợi. Ngày bảo vệ của tôi trễ nhất. Nhìn mọi người trong ký túc xá trở về, mặt giãn ra, thở phào nhẹ nhõm nói "Rồi cũng xong?" tôi càng thêm lo lắng. Và rồi tôi bảo vệ thành công, không biết nhờ Thánh Allah của Zakaria hay Đức Chúa của Vic. Khi tôi nói điều này với anh Việt bằng một giọng nửa đùa nửa thật, anh khịt mũi: "Tin vào bản thân mình là tốt nhất".

Tôi vẫn còn giữ cuốn thánh kinh Vic tặng, bộ áo cổ truyền Cameroon màu sắc sặc sỡ của Rita và tờ giấy Zakaria viết tên tôi theo lối thư pháp bằng tiếng Ả Rập. Dẫu biết khó có dịp gặp lại vì ai cũng ở nước nghèo, chúng tôi đã chia tay nhau vui vẻ. Anh Việt còn ở lại, anh viết email nói phòng tôi giờ có một anh chàng người Ý cao hai trăm lẻ sáu centimet chiếm.

Tôi tưởng tượng người "kế nhiệm" cao kều của mình trong căn phòng hẹp, anh ta xoay xở ra sao với cái giường đóng chung cho mọi người? Và, khi ánh ban mai buông xuống thắp chuông nhà thờ, lũ bồ câu đến mổ vào cửa sổ vò ăn, anh lấy gì cho chúng? Những con bồ câu của tôi, của Vic, của Rita, của những người đến từ phương xa tìm kiến thức...

Từ mái vòm phủ rêu xanh êm đềm, chúng đã chứng kiến bao nhiêu chuyện của những tháng ngày phấn đấu. Lũ bồ câu hẳn rồi phải đổi gu, chuyển sang món mì ống spaghetti, làm sao anh ta có thể tìm cho chúng những hạt cơm nguội vét ra từ nồi cơm điện tí hon?

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Bất Chợt Ở La Mã

Thêm một lần Tùng thất hứa với Thảo. Khi mùa xuân ấm áp làm nở những bông hoa xinh tươi khắp Paris và mọi người đang nôn nao cho chuyến du lịch trong kỳ nghỉ lễ Phục sinh. Anh bảo "Xin lỗi, anh bận rồi". Thảo chấp nhận lý do này dễ dàng như cô vẫn thường có thói quen nghe anh xin lỗi. Cô đặt vé máy bay và chuẩn bị khởi hành đi Ý như dự định. Tùng áy náy "Đi Ý về anh sẽ cùng em đến Disneyland chơi một ngày!". Thảo gật, ngoan ngoãn "Dạ!".

T

Cô đeo ba lô lên vai, xuống hầm xe điện ngầm dài hun hút ra phi trường Charles de Gaulle. Thảo đi theo đoàn người của thủ đô văn minh chạy trốn cuộc sống đô thị. Họ cười ruồi nhìn đám người đủ mọi màu da, từ khắp nơi đổ ngược về Paris với vẻ háo hức sắp được chiêm ngưỡng kinh thành ánh sáng. Máy tiếng đồng hồ ngọt ngào dưới mặt đất cuối cùng cũng chấm dứt. Thảo cười khẽ "Lại chuẩn bị cho máy tiếng đồng hồ tiếp theo ở trên trời". Lúc máy bay hạ cánh xuống phi trường Roma, cô vẫy taxi về trung tâm thành phố "Giờ mới được sống trên mặt đất!".

Chưa kịp lấy lại thăng bằng sau chuyến đi tưởng rất hiện đại với đủ mọi loại hình giao thông, dân Ý làm Thảo một phen chơi với. Anh chàng đẹp trai ở quầy tiếp tân cho cô biết khách sạn đã hết chỗ và họ chưa từng nhận được email đặt phòng trước của cô. Sau một hồi tranh cãi không kết quả, Thảo bực tức vác ba lô lên vai:

- Thôi được! Cứ cho là anh đúng. Tôi tìm khách sạn khác. Nhưng tôi phải nhắc lại rằng các người là bọn thất tín! Thật lưu manh!

- Tôi khuyên cô không nên nói như vậy!

Gương mặt đẹp trai của gã tiếp tân làm cô chột dạ với ánh mắt lộ rõ sự đe dọa. Thảo hốt hoảng bước giật lùi ra đường. Đã gần một giờ sáng. Cô nháo nhào chạy vào những khách sạn khác, nhưng chẳng nơi nào còn phòng. Trước khi bước vào khách sạn cuối cùng của dãy phố, Thảo tự ra tối hậu thư: "Tùng ơi! Nếu đêm nay em phải chết rét ngoài đường và bị hãm hiếp thì em sẽ giết anh đó!"

Khách sạn lại hết chỗ. Trước khi Thảo kịp ngất xỉu vì thất vọng, một cứu tinh xuất hiện. Anh ta là người Hồng Kông, vừa đi mua pizza về ăn khuya. Trông cô run lên vì viễn cảnh bị tống ra đường giữa màn đêm lạnh lẽo, anh đề nghị cùng cô chia phòng. Thảo gật. Nếu phải mạo hiểm, cô chọn giải pháp tối ưu.

Anh ta dẫn Thảo lên lầu:

- Tôi tên Vương. May cho cô. Bạn gái tôi vào phút chót không đi du lịch được. Phòng có hai giường đơn, đặt khá xa nhau. Và tôi hứa...

- Đời tôi gặp nhiều bọn thất hứa rồi!

Thảo gắt, bỏ vào nhà tắm rồi trở ra sớm hơn dự định. Vương đang cắt bánh pizzapizza ra làm nhiều phần.

- Sao không có nước nóng? - Thảo run lên - Rõ ràng tiếp tân nói "nước không lạnh" mà!

- Tôi đã khiếu nại rồi, họ bảo "nước không lạnh có nghĩa là không lạnh ngắt nhưng không có nghĩa là nóng!"

- Lưu manh!

Vương chia cho cô một góc. Thảo thành thật:

- Tôi sắp chết đói rồi, cho tôi luôn nguyên cái đi! Rồi tôi đưa tiền anh mua cái khác!

Vương mặc áo khoác:

- Tôi bắt đầu hối hận vì lời đề nghị của mình. Hãy hứa, cô sẽ không làm phiền tôi nữa!

Thảo gật, cô đang mặc nghẹn một hột ô-liu. Lúc Vương quay về, Thảo đã cuộn tròn trong chăn. Cô mặc hết cả áo quần mà vẫn lạnh. Cô đề nghị:

- Đừng tắt đèn! - Cô đề nghị - Tôi sợ bóng đêm!

- Sao cô không nói thẳng ra là sợ tôi? - Vương ăn pizza, mặt cúi kính - Tôi thật sự hối hận rồi!

Và Vương hối hận dài dài khi vừa đặt lưng xuống, Thảo lại rên rĩ:

- Tôi lạnh quá, tôi có cảm giác gió lùa vào người. Anh đóng hết cửa sổ lại chưa?

- Rồi!

- Kiểm tra lại xem!

Vương tá hỏa la toáng lên khi nhận ra một ô cửa đã vỡ kính được ngụy trang khéo léo dưới lớp màn.

- Sao lúc nhận phòng anh không kiểm tra? Thật là khờ quá!

- Tại tôi tin họ! - Vương cúi - Mà hình như rắc rối bắt đầu từ khi cô bước vào phòng này. Tốt hơn hết là cô chấp nhận hoàn cảnh đi, dù sao ở

đây còn sướng hơn ngủ ngoài đường.

- Ngay ngày mai tôi sẽ không ở đây nữa, tôi tìm khách sạn khác. Anh đừng làm ra vẻ ban ơn với tôi. Tôi có ở miễn phí đâu. Tôi phải chia tiền phòng với anh mà!

Cãi nhau chán chê, hai người lăn kên ra gà gật. Thảo mơ thấy Tùng với khuôn mặt thiên thần khóc thương cô đã bị bọn Ý "làm thịt" ở dưới hầm xe điện ngầm. Vương xuất hiện, trên tay cầm một nắm hột ô-liu, tuyên bố "Nhờ cô ta ăn pizza nhả hột đầy bàn không thềm đẹp nên tôi có vũ khí. Tôi bắn ná bách phát bách trúng. Thảo không làm sao cả!". Tùng quay lưng ngượng ngùng bỏ đi. Cô không thềm chạy theo, anh ta chưa từng yêu cô. Cô phải tìm người khác. Và cô đồng dục nói với vị anh hùng đã cứu mình "Vương! Wọ ai nì! Wò ái nì..."

Thảo choàng tỉnh, nhận ra Vương đang nhìn mình tùm tùm. Hai người thu dọn hành lý, đường ai nấy đi. Thảo đưa phần tiền của mình trả khách sạn, nhưng Vương từ chối. Anh bảo để lần sau.

- Lần sau? Anh nghĩ còn lần sau? - Thảo cười - Hay tụi mình đi chung? Anh một mình, tôi cũng một mình...

- Dù sao đi du lịch ở thành phố nghệ thuật Roma cũng không thú vị lắm...

Thế rồi họ đi với nhau. Cùng chụp hình lưu niệm trên đấu trường Colosseo, cùng ngồi trên đồi Palatino trầm trồ những phế tích La Mã, cùng vào viếng đền Pantheon. Khi vào nhà hàng ăn món mì spaghetti, bà chủ tiệm mập mạp và lảm lờ cứ quả quyết hai người là vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật.

- Những cặp vợ chồng son đều được tôi tặng một món tráng miệng miễn phí. Kem Ý nhé, hay cà phê cappuccino?

Vương nhận bữa họ là vợ chồng mới cưới để được nhận miễn phí món tráng miệng. Bà khuyên hai vợ chồng nên đến làng Verona, quê hương của Roméo và Juliette bất tử.

- Vợ tôi đã có ý định sau khi thăm Roma thì đi Firenze - Vương làm ra vẻ đắn đo - Chúng tôi chưa có kế hoạch đi Verona.

Mụ chủ tha hồ vẽ đường, chỉ dẫn tường tận phải lấy xe lửa nào, tuyến mấy giờ, đến khách sạn gì ở Verona. Khi họ tạm biệt bà, Thảo chợt nhận ra đóng vai người vợ trẻ cũng ngỡ ngàng. Chưa bao giờ Tùng nói với cô về dự định một đám cưới.

Ăn trưa xong họ tiếp tục đi thăm tòa thánh Vatican. Thảo cứ xuýt xoa khi trông thấy những người đàn ông có khuôn mặt tươi sáng, mặc áo thụng đen, vai rộng, ngực nở, eo thon. Mỗi khi họ bước qua cổng đều được những tên lính gác người Thụy Sĩ dập gót, đưa tay chào.

- Chúa ơi! - Thảo vừa nhấm nháp chiếc kem mùi vanille vừa hào hứng nhận xét - Ở Roma tôi chỉ thấy có hai điều đáng chiêm ngưỡng hơn cả những tác phẩm nghệ thuật!

- Cái gì?

- Linh mục và cảnh sát!

- Sao? - Vương há hốc - Cô đặt linh mục ngang với cảnh sát à?

- Họ có một điểm chung: đẹp trai quá!

- Cô có vẻ... mê trai?

- Tôi yêu vẻ đẹp của người đàn ông, bởi vậy mới đến Roma xem những bức tượng cẩm thạch khỏa thân nổi tiếng của Michel-Ange!

- Cô có biết vì sao Michel-Ange lại thành công với những bức tượng đàn ông khỏa thân nhiều cơ bắp không? -Vương hỏi đố.

- Vì ông ta có tài - Thảo đoán mò.

- Chỉ đúng một phần. Thực chất, vì bản thân ông ta là một người đồng tính!

Giờ cả hai mới phát hiện có chung niềm đam mê nghệ thuật. Dù Vương là kỹ sư tin học và Thảo dân kinh tế, họ quan tâm đến hội họa, điêu khắc và kiến trúc đến mức huyền thuyên trao đổi, quên cả giờ vào xem vườn hoa của Vatican.

- Thì ra cô đến Roma cũng với mục đích chiêm ngưỡng nghệ thuật, vậy mà tối qua tôi cứ nghĩ...

- Sao?

- Nhìn bộ dạng con mèo mặc mưa thật cô đơn của cô... - Vương nháy mắt - Tôi tưởng cô đi du lịch vì thất tình!

Thảo thở hắt ra. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô thành thật tâm sự chuyện tình cảm của mình cho người bạn mới quen. Và rồi Thảo ngao ngán kết luận:

- Tôi tên Thảo. Tiếng Hán có nghĩa là "cỏ". Người yêu là "cây tùng". Nhưng anh ta chẳng che chở cho tôi được bao nhiêu.

- Vậy sao cô yêu? - Vương nháy mắt hỏi.

- Tại tôi mê đẹp trai! - Thảo nói đại một lý do.

Buổi tối họ lại quay về căn phòng có ô cửa sổ vỡ. Làm sao có thể tìm khách sạn khác trong mùa cao điểm này. Đêm nay người bạn chia phòng với Vương không hành anh phải đi mua pizza và kiểm tra vì sao có gió lùa

nhưng anh lại tiếp tục rên rỉ "Tôi hối hận quá!". Lọ dầu xanh anh đem theo lưng gần hết vì phục vụ xoa bóp những bắp chân mỏi nhừ của Thảo. Cô cười khoái chí dù ra vẻ áy náy "Tôi đâu có thói quen đi bộ cả ngày trời. Đôi giày này cũng cũ rồi...". Đến lúc Thảo khoan khoái vì gân cốt đã giãn ra, đến phiên Vương làm bầm "Tự dừng tôi thành nô lệ làm massage cho cô. Bình thường tôi chẳng phục vụ ai cả, người yêu tôi phải chăm sóc tôi chu đáo!". Thế rồi Vương tâm sự mình đang du học ở Anh và người yêu lớn hơn năm tuổi.

- Cô biết không, tôi vẫn luôn thích phụ nữ lớn tuổi - Nửa đùa nửa thật anh lý giải - Đường như trong tôi thiếu thốn tình mẫu tử thì phải. Mẹ tôi mất khá sớm mà.

- Anh có thật sự yêu cô ta không?

- Thế nào là thật sự và không thật sự? - Vương làm bộ nhún mày tư lự - Dù sao cô ta đã nói câu "Vương, Wọ ai nì".

Hai người cười phá lên. Thảo tự dừng thấy người bạn mới thật gần gũi. Hai người bật truyền hình xem phim. Toàn tiếng Ý nên Thảo và Vương tha hồ đoán già đoán non. Lạ một điều, lúc nào hai người cũng chung ý nghĩ. Khi tắt đèn ngủ, Vương cười khẽ trong màn đêm "Hôm nay không bắt tôi phải để đèn suốt đêm nữa à? Có tiến bộ!". Thảo nhột, cô tự hỏi nếu Tùng biết cô "qua đêm" với người lạ thế này, anh có còn giữ được nụ cười lúc nào cũng tự tin của mình không. Suốt đêm cô khó ngủ, chẳng phải nhớ "cây tùng" đáng ghét. Giường bên, tiếng ngáy nhỏ đều đều của người chia phòng vang lên ầm ập.

o O o Ngày chót hai người tham quan Roma. Chiều nay Thảo và Vương dự định lấy xe lửa tiếp tục đi Firenze, thành phố đẹp nhất nước Ý. Vương vẫn còn nuối tiếc thủ đô La Mã, anh cầm quyển sách hướng dẫn xuýt xoa:

- Còn nhiều nơi chưa đi quá!

- Mình còn kịp thời giờ đến thêm một chỗ nữa - Thảo đề nghị - Đi Terme di Caracalla nhé!

- Thuận đường không? - Vương rà bản đồ - Hơi xa đó, phải lấy xe điện ngầm và còn cuốc bộ một đoạn.

- Được mà! Sách ghi đó là một nhà tắm công cộng, có sức chứa đến một ngàn sáu trăm khách. Tôi muốn biết người La Mã tắm như thế nào.

Mặc dầu chân khá đau vì đôi giày cũ và mấy ngày nay lang thang khắp nơi; Thảo làm ra vẻ hăng hái. Vương chiều cô, họ cùng đi về hướng Terme di Caracalla. Trời tháng tư đã ấm áp lắm, đi bộ một đoạn ai cũng bỏ hết lớp áo ngoài. Vương hỏi đường một đám thiếu niên đang chơi bóng. Bọn chúng vui vẻ chỉ tay về một hướng mà hai người càng đi càng thấy hoang vắng kỳ lạ.

- Lạc rồi! - Thảo ngờ ngợ - Quay lại thôi!

- Tụi mình tìm đường quay về nhà ga luôn nhé! - Vương đề nghị - Đợi đến lúc tàu đi Firenze luôn!

Thảo không chịu, cô thuyết phục còn khá nhiều thời gian và cái nhà tắm công cộng đó xem ra thật hấp dẫn. Họ lại tiếp tục đi, cho đến khi Vương nhận ra cô rất đau chân và khuôn mặt đỏ hồng tuôn mồ hôi nhỏ giọt. Thảo bậm môi nói không sao mà nước mắt bắt đầu xuất hiện.

- Anh làm ơn... công tôi đi!

- Sao?

- Tôi đi hết nổi rồi!

- Thôi được! - Vương cười méo miệng - Lần đầu tiên trong đời tôi bị hành hạ thế này!

Khi đã yên vị trên phương tiện giao thông độc đáo này, Thảo có vẻ áy náy "Người yêu có lòng mẫu tử của anh mà biết, hắt đau lòng lắm!". Vương không đáp. Anh nhận ra cô bạn không quá nặng và hình như mỗi bước đi của mình giờ hóa ra nhẹ bổng. Thảo lấy áo khoác đưa lên đầu, che nắng luôn cho Vương. Hai người tha nhau đi ngược lại đoạn đường dài bọn thiếu niên đã chỉ. Vương quên lời đề nghị quay ra ga, anh hăng hái đi tiếp đến nhà tắm công cộng. Mãi đến khi phải leo lên dốc cao anh mới nhận ra mình gần kiệt sức. Trên lưng anh, Thảo khuyến khích "Ráng lên, gần đến rồi! Chút xíu nữa tụi mình vô nhà tắm công cộng tắm luôn cho mát!"

Terme di Caracalla quả là một nhà tắm công cộng, nhưng được xây dựng vào năm hai trăm mười hai nên giờ đây chỉ còn là phế tích. Khi nhận ra điều này Vương thất vọng náo nức còn Thảo không dám nhìn mặt anh. Hai người ngồi phịch xuống đất, ngã lăn ra cỏ mềm.

- Cô hại tôi rồi! Hại tôi rồi! - Vương la toáng lên.

- Thì... có đến nơi mới biết nó hoang tàn thế này - Thảo lấy bản đồ quạt lia lia cho Vương - Lỡ rồi! Nghỉ một chút đi, rồi...

- Rồi làm sao?

- Rồi... công tôi ra ga!

- Chúa ơi! - Vương hét lên một tiếng náo nức đến mức những khách du lịch khác đều quay lại tò mò.

Chúa không thể giúp anh. Vương tiếp tục vác cô bạn bé nhỏ nhưng giờ đã có sức nặng ngàn cân trên lưng lê lết tìm đường ra ga. Càng đi cô càng hối "Nhanh lên! Trễ giờ tàu chạy bây giờ!". May thay đến ga vẫn còn chút thời giờ. Thảo cười lỏn lén "Đói bụng không?". Vương gật. Cô lại cười "Còn kịp cho anh xếp hàng ở quầy Mc Donald mua hamburger cho hai đứa". Vương cầm tay cô, thều thào một cách thành thật "Từ lúc tôi được

gặp cô, cuộc đời tôi đã hoàn toàn thay đổi!". Tuy anh ra vẻ trách nhưng Thảo không thấy ngại. Cô nhận ra mắt anh đang cười.

Tàu đến Firenze, hai người vui vẻ nắm tay nhau vào đại một khách sạn không đặt trước. May thay còn lại một phòng và họ mừng rỡ vì điều đó. Lần này các ô cửa đều không bị vỡ, nước trong nhà tắm nóng sực và hai chiếc giường đơn không đặt quá xa nhau. Họ mua pizza với nhiều quả ô-liu như những viên kim cương trang trí và Thảo tha hồ quăng hột đầy gầm giường. Cô xung phong xoa bóp hai bắp chân ê ẩm của Vương và âu yếm gọi anh là "Vị Vua không ngại của thiếp". Anh cười ôm lấy cô vào lòng. Họ bỗng mong muốn thuộc về nhau...

Vào phút chót, không phải Vương chợt nhớ ra người yêu có tình mẫu tử và Thảo giật mình nghĩ đến "cây tùng" hay thất hứa, họ buông nhau ra.

- Khoan! - Vương thẳng thốt - Anh chợt có linh cảm... giữa tụi mình, không phải là một kiểu yêu đương trong phút chốc!

- Là tình yêu phải không anh? - Thảo bối rối - Nghiêm túc phải không anh?

o O o Cố gắng giữ lời hứa, Tùng ra sân bay chờ đón Thảo từ Ý trở về. Đã muộn... Anh nhận được email cô viết từ làng Verona. Thảo báo tin mình đang rất hạnh phúc.

Tùng sẽ chẳng bao giờ hiểu được, anh không phải là người có thể tin vào những tình cảm bất chợt và tự phát...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Đôi Nho Xanh

Kim ngồi bật dậy ngay khi chuông đồng hồ réo tiếng đầu tiên. Cô nhìn ra cửa sổ, ngoài kia trời hãy còn tối sẫm. Kim bước xuống giường và đột ngột rơi vào cảm giác hụt hẫng. Thì ra cô đã bước từ tầng hai của chiếc giường xuống. Nhỏ em họ nằm phía dưới vẫn ngáy khò khò.

K

Dì Dao đưa Kim ly trà bốc khói và khoanh bánh mì nướng, thơm ấm áp. Trời vào thu ngày càng lạnh. Đúng 7 giờ phải có mặt. Chuẩn bị tinh thần cho ngày hôm nay tốt chưa? Kim mỉm cười. Trong cuộc đời chỉ chuyên học hành thi cử của mình, chưa bao giờ cô hồi hộp như hôm nay. Ngày đầu tiên cô đã làm, một công việc "tay chân" đúng nghĩa.

Kim xỏ chân vào đôi ủng nhựa màu hồng của nhỏ em họ mười ba tuổi. Dì Dao nói ngoài ruộng toàn sinh đất vì mấy hôm nay mưa. Cô mặc thêm áo ấm, cẩn thận cột đôi găng tay bằng nhựa mỏng vào túi rồi hấp tấp bước lên xe hơi. Mặt trời đã dần dần ló dạng trên hồ Léman mờ sương. Dì Dao lái xe hơi chậm chậm leo lên những con dốc. Những dãy núi thấp thòang ẩn hiện xuyên qua những rừng rậm. Xe lên đến đỉnh đồi, bà chủ trang trại chạy lại chào đón dì cháu Kim. Vẻ mặt nhiệt tình của bà thoáng hụt hẫng khi trông thấy vóc dáng cô. "Nhỏ con giống dì của cháu! Hai mươi bảy tuổi mà trẻ quá!" Kim cúi mặt, tủi thân vì chiều cao Châu Á của mình. Những nhân công to lớn đang đứng lơ lửng trước sân. Ông chủ bắt đầu phát áo mưa, kèm bánh và xô nhựa cho từng người. Kim được đưa lên xe công nông cùng đám

thợ hái nho, tất cả đều khá trẻ. Cô bám thành xe, ngất ngư mấy lượt suýt ngã nhào vào anh chàng cận thị đứng kế bên.

Mặt trời đã treo lơ lửng nơi những ngọn núi mờ mây bên kia hồ. Những cây nho xanh mượt bao phủ toàn bộ những ngọn đồi nằm thoải thoải. Trong vòng từ bốn ngày đến một tuần, đám thợ hái nho phải hoàn tất việc thu hoạch, nếu kéo dài thời gian nho sẽ quá chín làm chất lượng rượu thay đổi. Vì tính thời vụ nên các chủ trang trại nho ở Thụy Sĩ thích thu gom nhân công từ những nước láng giềng. Ông chủ dừng xe ra hiệu cho mọi người leo xuống và bắt đầu phân lô làm việc. Kim quan sát chẳng thấy ai đeo găng tay nên cô không dám làm khác mọi người. Anh chàng cận thị tình cờ được phân luống sát bên Kim. Cô cười lân la "Lại gặp nhau rồi..." Song anh ta ra dấu phải làm việc. Kim ngồi xổm xuống, bấm chiếc kềm vào chùm nho chín mọng đầu tiên mọc sát mặt đất. Xung quanh cô mọi người cầm cúi rà tay vào những cành lá um tùm, họ ngồi bệt xuống đất ẩm và từ từ lết đi theo chiều dài luống nho, tiếng kềm bấm lách tách là âm thanh duy nhất giữa ruộng nho rộng lớn với gần năm mươi nhân công. Thì ra "hái nho" không phải là vươn cao tay lên những giàn nho mọc trên đầu mà là cúi thật sát để tìm nho mọc dưới đất. Xô của Kim vừa đầy đã có một nhân công đến đổi cho xô trống và đem nho đã hái đổ vào bồn lớn cách đó chừng trăm mét. Cô hoảng hốt nhận ra mình làm chậm hơn mọi người vì tất cả đã "lết" xuống đoạn cuối của luống nho. Kim cố gắng tăng cường độ, tay cô mới thoáng đã trầy xước vì cành lá va quệt. Chỗ tiếp xúc với kềm bấm phồng rộp lên vì ma sát quá nhiều.

Khi bà chủ lái xe tải nhỏ chở bánh mì đen, phô mai và trà nóng ra ruộng nho cho nhân công, Kim nhìn đồng hồ ngao ngán. Chỉ mới hơn chín giờ. Mọi người được nghỉ tay mười lăm phút. Kim mỏi nhừ khắp cơ thể, cô ngồi bệt xuống vệ đồi. "Cận Thị" đến đem cho cô ly trà bốc khói và mẩu phô mai vàng rộm. "Khỏe không?" Kim gật đầu, xụi lơ.

- Lần đầu cô hái nho phải không?

- Ủm - Kim ậm ừ.

- Còn tôi, đây là năm thứ sáu tôi đến Thụy Sĩ làm công việc này.

- Anh người nước nào?

- Rumania Anh ta chỉ cho Kim một vài người khác, họ đều là những nhân công quen thuộc vào mỗi vụ thu hoạch nho ở trang trại này. Anh rậm rầu to lớn là kỹ sư hóa người Bungari, cô tóc hung có hai bím dài là nhân viên kế toán người Tiệp, anh điển trai đang cầm ly trà uống là sinh viên luật người Ý...

- Còn anh làm nghề gì? - Kim hỏi.

- Tôi? - "Cận Thị" cúi đầu - Tôi là giáo viên dạy sử. Còn cô?

Kim do dự không biết nên trả lời thế nào. Bà ngoại giận dữ với quyết định làm nhân công hái nho của cô nên căn dặn "còn biết nhục thì tuyệt đối đừng khoe học hàm học vị của mình ra!". Kim ngược nhìn mặt hồ Léman lãng đãng sương. Dãy núi mờ giăng những vệt mây trôi bồng bềnh. Cô ước chi mình được ngồi vẽ và đang cầm trên tay mẫu bút chì. Chiếc kèm bấm rơi hoảng vào không trung, lăn xuống sườn đồi.

- Tôi là bác sĩ từ Việt Nam sang Pháp tu nghiệp sáu tháng - Kim chậm rãi - Tranh thủ kỳ nghỉ phép tôi sang Thụy Sĩ thăm gia đình. Dì tôi giới thiệu với bà chủ...

- Việt Nam à? - Anh ngạc nhiên thú vị - Thường thì người Châu Á không thích hái nho vì công việc này nặng nhọc quá, không hợp với thể trạng nhỏ bé...

- Chúng ta lại tiếp tục công việc thôi.

Ông chủ gõ hai xô nhựa vào nhau ra hiệu. Kim đứng dậy loạng choạng, cô phát hiện tay cầm kèm đã rướm máu. Giấu mình trong những cây nho, Kim len lén đeo găng.

Khi bà ngoại hay tin dì Dao xin cho Kim làm nhân công hái nho, bà run người mắng cả dì lẫn cháu tham tiền. Dì tuy da vàng mũi tẹt nhưng sang Thụy Sĩ du học từ lúc hai mươi tuổi, lấy chồng Tây, sống theo đúng chủ nghĩa thực dụng của bên đây. Thấy Kim sang Thụy Sĩ đúng dịp thu hoạch nho, dì cho là cô may mắn có cơ hội kiếm tiền. Một ngày công hái nho trị giá một triệu đồng Việt Nam. "Lương bác sĩ mới ra trường của cháu cả tháng ròn còn chưa bằng!". Bà ngoại không chịu được ý nghĩ cô cháu tốt nghiệp trường thuốc phải còng lưng sát đất hái từng chùm nho cho những người chủ là nông dân chính gốc. Dù dì Dao nhắc đi nhắc lại nhân công đều là dân trí thức đến từ những nước nghèo hơn bà ngoại vẫn khẳng khái "Nhục! Nhục!" Kim biết công việc này vất vả, đối với người không quen làm việc tay chân như cô càng không dễ dàng. Suốt bao nhiêu năm đèn sách của Kim, từ những trường chuyên hồi phổ thông cho đến lúc vào đại học, mẹ cô còng lưng may đồ cho khách năm này qua tháng nọ chỉ với niềm vui nuôi con thành bác sĩ, để rồi khi cô ra trường, lưng mẹ lại còng sát hơn...

- Nghỉ tay ăn cơm, cô Việt Nam! - Cận Thị gọi - Hơn mười hai giờ rồi!

Kim đi theo toán nhân công ra bãi đất trống, bà chủ đứng cạnh nôi sắp bắp cải thơm nghi ngút. Khi cô bê đĩa xếp hàng đến, bà tươi cười nhưng không giấu sự lo ngại:

- Ổn cả chứ? Nếu không theo kịp mọi người cô không cần cố gắng...

- Cháu không sao!

Mặt trời lên đến đỉnh núi sau hồ nhưng cảnh vật hãy còn âm u. Ông chủ e trời sẽ mưa. Kim ngồi xuống vệ đồi, dựa lưng vào bậc đá ngăn cách

những ruộng nho. Cô co căng lên, đặt đĩa súp nóng xuống gối. Từ tầm nhìn trên đồi nho cô tìm căn hộ của dì Dao nằm lẫn trong khi nhà xây ven hồ. Thụy Sĩ có lắm núi non và nhiều ao hồ nhưng Léman rộng lớn và xinh đẹp vẫn là niềm hãnh diện vô biên của dân địa phương. Những khu nhà ven hồ đều thuộc diện sang trọng dành cho giới thượng lưu. Bà ngoại đã lớn tiếng với dì "Mày không thấy xấu hô khi giầu có mà để cháu đi hái nho vất vả sao?" Dì đỏ mặt, trợn mắt lên "Thì phải lao động mới hiểu bên đây cực khổ mới kiếm ra miếng ăn! Ngày xưa con một thân một mình sang đây cũng phải nhọc nhằn làm lụng..."

Bà chủ cầm bình trà nóng đến mời Kim. Giọng bà chân chất:

- Nghe dì cô nói cô được học bổng, đang học ở Pháp?

- Cháu là bác sĩ rồi, sang Pháp tu nghiệp.

- Thật sao? Có năm trang trại chúng tôi cũng có mấy bác sĩ bên Đông Âu sang hái nho. Nhưng bác sĩ Việt Nam thì... hân hạnh quá!

Bà nán lại trò chuyện với Kim cho đến lúc ông chồng gõ hai xô nhựa vào nhau. Bà động viên chân thành: "Can đảm lên! Đến bốn giờ chiều tôi lại đem bánh ngọt nhân táo cho mọi người ăn!" Và quả thật, Kim đã cố làm việc chỉ với niềm mong chờ được đến lúc nghỉ tay ăn bánh ngọt của bà. Mưa bóng mây làm ai nấy đều ướt tóc, nhưng tệ nhất là mùi đất chứa phân hóa chất bốc lên, váng cả người. Rồi nắng chợt le lói, ông chủ hối mọi người nhanh tay hơn. Mặt Kim nóng bừng, hơi thở bỏng rát, người nhớp mồ hôi. Cô cắt nho như máy và không còn để ý thấy trời dần sập tối. Khi không còn ánh sáng để phân biệt giữa nho và lá, mọi người leo lên xe công nông về trại. Dì Dao chờ Kim tươi cười: "Ồn chứ? Dì biết Kim làm nổi mà! Ăn cơm tối xong gọi điện về Genève cho bà ngoại, bả lo cho mày". Xe từ từ lăn xuống đồi, mặt trời chìm hẳn xuống hồ Léman mù sương.

Kim giật mình khi nghe kim đồng hồ réo tiếng đầu tiên nhưng tay cô không vươn nổi tới để tắt chuông. Kim phát hiện toàn bộ cơ thể cô đang đau nhức kinh khủng. Từ những đốt xương nhỏ nhất như các lóng tay cho đến các cơ bắp phải vận động nhiều như đùi và bụng đều đau đớn khi cô ngồi dậy. Sau giấc ngủ mệt mỏi đêm qua, hệ quả của công việc còng lưng mười hai tiếng đồng hồ hái nho mới bộc phát. Dì Dao đẩy cửa vào phòng nhìn Kim lo ngại "Sao rồi? Để dì lấy thuốc giảm đau cho uống! Bữa nay nghỉ làm rồi!". Kim hốt hoảng "Không! Con cố gắng, nghỉ ngang như vậy kỳ lắm!" Dì cười, "Bà chủ vừa phone, nói dự báo thời tiết có mưa suốt ngày, mưa sẽ làm nho thu hoạch chứa đầy nước, rượu sẽ không ngon nên hôm nay nghỉ!". Kim nằm vật xuống giường, trong lúc cơ thể cô đang đau đớn, đây là một tin vui. Nhưng dì Dao chép miệng: "Thà tiếp tục làm thì mày sẽ quen với sự vận động. Nghỉ ngơi một ngày rồi lại làm tiếp chắc mày còn đau nhức hơn!". Cả ngày hôm đó Kim ngại cử động. Cô đau đớn khủng khiếp dù chỉ đặt mông ngồi xuống ghế hay với tay cầm cuốn sách. Lần đầu tiên trong đời cô mới biết thế nào là lao động chân tay. Hái nho quả thật vất vả, tất cả các cơ đều phải vận động. Nhỏ em họ tóc vàng to cao, rắn chắc và năng thể thao cười an ủi Kim. Nó hồn nhiên nói "Em 'lực sĩ' vậy mà mẹ em sẽ không bao giờ để em đi hái nho nữa là chị!" Dì Dao tái mặt, sợ cháu tủi thân. Người dưỡng Thụy Sĩ "cứu bồ" bằng cách kể cho Kim nghe về lịch sử đất nước có thu nhập đầu người cao nhất thế giới này. Ngày xưa, người Thụy Sĩ nghèo lắm. Nước thì nhỏ bé mà lại lắm núi non, ao hồ, không có nhiều đất canh tác. Mọi người đa phần phải kiếm sống bằng cách làm thuê ở các nước lân cận. Ngoài việc đồng áng, làm bánh kẹo, nấu ăn... khi đó người Thụy Sĩ còn kéo sang Vatican bên Ý để xin làm chân gác cửa. Đó là lý do vì sao ngày nay, toàn bộ nhân viên bảo vệ canh gác cho Tòa thánh Vatican đều là người Thụy Sĩ. Ngày xưa ông cha họ sang đây làm thuê, nhưng ngày nay họ là những người mang trọng trách kế thừa lịch sử. Họ được nhà nước trả lương cao để minh chứng cho tính cách người Thụy Sĩ: từ làm thuê vươn lên thành một trong những nước giàu nhất thế giới. Kim im lặng không ý kiến. Dì Dao e ngại lái sang ca ngợi vợ chồng người

chủ trang trại nho "Họ giàu kinh khủng, vừa có đất trồng nho, vừa có xưởng sản xuất rượu. Vậy mà Kim thấy đó, họ rất bình dị...".

Kim quay lại với những đồi nho dù cơ thể vẫn còn rất đau nhức. Anh chàng giáo viên Sử người Rumani gặp lại cô cười vui vẻ. Anh nói sợ sau một ngày làm việc quá vất vả cô đã bỏ trốn rồi. Lần đầu tiên bao giờ cũng khó khăn, vượt qua được là chẳng còn gì để e ngại. Kim cười, nháy mắt hưởng ứng câu triết lý của anh. Thật ra, hôm nay Kim làm việc khó khăn hơn ngày đầu vì các cơ chưa hồi phục. Trời lại mưa phùn làm đất ẩm dầy mùi hóa chất. Nhiệt độ xuống thấp hơn, ông chủ báo "Rượu nho miễn phí, ai muốn uống cho ấm người cứ tự nhiên!" Bữa cơm trưa bà chủ tăng cường thêm hai loại thịt và lúc bốn giờ chiều mọi người được ăn bánh chocolate tuyệt vời. Kim vẫn được bà ưu ái đến hỏi chuyện, động viên "Cố lên, cứ theo độ này thì ba ngày nữa là xong, cầu trời đừng mưa lớn. Ngày cuối cùng trang trại sẽ dành cho cô một bất ngờ!"

Có lẽ vì chờ đợi sự bất ngờ bà chủ hứa hẹn nên Kim đủ can đảm làm đến ngày cuối cùng. Bà ngoại tối nào cũng phone đến hỏi về Genève "Họ trả con bao nhiêu tiền bà ngoại cho con bấy nhiêu!" Dì Dao ngược lại rất hài lòng vì Kim không bỏ việc nửa chừng. Dì luôn miệng ngọt ngào "Bà chủ khen lắm, siêng, hiền lành!"

Khi những chùm nho chín mọng cuối cùng trên đồi đã được cắt khỏi cành và những chuyến xe trĩu nặng thành quả háo hức quay về xưởng sản xuất, trang trại mở tiệc ăn mừng vụ thu hoạch. Dì Dao dẫn nhỏ em họ cùng đến dự với chiếc camera mini. Nó quay khuôn mặt đỏ hồng của Kim, những giọt mồ hôi giữa tiết trời mười lăm độ và cả anh chàng Rumani cũng lọt vào ống kính. Những chiếc đèn lồng được thắp lên, rượu nho tuôn trào cùng hai món cổ truyền của Thụy Sĩ là fondue và raclette. Từng nhân công được ông bà chủ gọi tên trao phong bì lương và một giỏ mây đầy nho, tượng trưng cho thành quả của mỗi người. Ai cũng được chụp hình để trang trại lưu vào sổ kỷ niệm. Bà chủ tưởng tượng mười năm nữa một nữ bộ

trưởng Y tế của Việt Nam sang Thụy Sĩ, đến xưởng nho này và mở sổ lưu niệm ra "Ngày trẻ, tôi đã lao động trên những luống nho này!" Cận Thị nói thầm vào tai Kim - Ai bà cũng tặng cho một tiền đồ rất sáng sủa, không bộ trưởng cũng thị trưởng, tệt như tôi thì "nhà sử học quốc gia".

Lúc Kim gặp riêng bà chủ để chào lần cuối, bà đưa cô một gói quà nhỏ "Đây là điều bất ngờ tôi dành riêng cho cháu. Tôi biết mấy ngày qua cháu cố gắng nhiều lắm. Tội nghiệp. Nhìn là biết cháu không quen việc nặng". Theo phép lịch sự phương Tây, Kim mở quà ra trước mặt người tặng. Chiếc đồng hồ đeo tay có dây vẽ những chùm nho chín mọng. "Để kỷ niệm nước Thụy sĩ và mùa thu hoạch nho nhé".

Dì Dao lái xe chậm chậm xuống đồi, tiếng nhạc khiêu vũ của buổi tiệc hãy còn náo nức. Dì tiếc rẻ, "Thôi Kim mệt quá thì mình về chứ tụi nó nhảy suốt đêm đó". Rồi đột ngột dì phấn khích "Chưa bao giờ bà chủ này tặng quà cho nhân công. Dù không đáng giá lắm, bà làm dì cảm động, dì tự hào về mày, nhớ khoe cho bà ngoại biết chuyện này..." Kim im lặng ôm giỏ nho vào lòng.

Vừa về nhà bà ngoại, Kim được đẩy vào bồn tắm với chai hương liệu mùi bạc hà. "Ngâm mình trong nước nóng với dầu bạc hà sẽ làm con đỡ nhức gân cốt". Kim nhắm mắt nghe mùi thơm dịu của bạc hà len vào từng tế bào. Cô biết đến cả tuần sau các cơ bắp sẽ vẫn còn đau nhức. Lúc Kim bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng tắm, bà ngoại đang lầm rầm đọc kinh, giỏ nho cô đem về nằm trang trọng trên bàn thờ tổ tiên.

Hai mươi bảy tuổi, Kim chợt nhận ra: "Nho hãy còn xanh lắm..."

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hai Người Đến Từ Phương Xa

Tổ Nga hồi hộp đeo ba lô bước lên xe bus. Hôm nay là ngày đầu tiên nó đến trường mới. Hai chữ "trường mới" với ai thì vui chứ nó nghe rầu rầu thú vị bao tử. Nó đâu muốn sang nước Pháp lạ lẫm này, nhưng cả nhà phải đi theo sự chuyển công tác của ba. Chị Hồng Thu giỏi tiếng Pháp, qua đây vào đại học luôn. Còn nó, dân tiếng Anh, giờ bắt học lớp mười chung với tụi Tây, nó thấy rét quá!

T

Tổ Nga len lén tìm đường đến văn phòng giáo vụ. Nó không dám một mình vào lớp. Cô thư ký đã hứa với ba sẽ giới thiệu nó với bạn mới cho bớt bỡ ngỡ. Cô đón nó, cười tươi và nhìn vào sổ:

- Chào Tông Ga!

Lúc đầu nó không hiểu cô đang chào ai nhưng nhìn xung quanh chỉ thấy có mình nó. Thì ra cô thư ký phát âm tên nó theo kiểu Pháp. Nó định sửa cô cách đọc lại cho chuẩn nhưng ngay lúc đó, một thằng con trai rụt rè bước vào, tay cầm tờ giấy hẹn giống y nó. Cô thư ký lại vui vẻ:

- Chào Ricky!

Thằng con trai tóc hơi quăn, da hơi sạm hơn và có vẻ lùn hơn tụi con trai bằng tuổi người Pháp. Đúng y như Tổ Nga đoán, cô thư ký giới thiệu hai đứa với nhau:

- Đây là Tông Ga, từ Việt Nam sang. Còn đây là Ricky, người Tây Ban Nha.

Nó mỉm cười nhìn người bạn cùng cảnh ngộ vẻ thân thiện. Ricky nháy mắt khá lém chào lại. Nó nghĩ mình may mắn, dù sao nó cũng không phải là học sinh nước ngoài duy nhất ở trường này. Bất ngờ hơn, cô thư ký lại dẫn hai đứa cùng vào một lớp và đề nghị cô giáo chủ nhiệm cho hai học sinh ngoại quốc ngồi chung bàn đầu để tất cả các thầy cô dễ lưu tâm đến hơn. Ngày đầu tiên đi học ở đây thế là cũng không đến nỗi nào, nhất là được ngồi gần thằng bạn Tây Ban Nha quá sức "bánh toảng"!

Nhưng sự đời vốn không yên ổn như người ta hằng mong. Vừa sang ngày hôm sau là Tố Nga thấy bắt đầu có vấn đề. Nó tự biết mình không được bạn bè trong lớp quan tâm như Ricky. Hẳn dù sao cũng là người Châu Âu, ở sát nách nước Pháp nên dễ hòa đồng với tụi học sinh hơn. Hẳn nói cười, đùa nghịch, "hun" chụt chụt vào má tụi con gái tỉnh bơ. Nó thì không, chính nó làm cho Ricky "xộ" khi phản ứng né tránh cái hôn chào xã giao của hăn. Nó kiêu kỳ: "Tôi không quen, người Việt Nam không hôn nhau như thế này chỉ để chào". Ricky báo động ngay cho mọi người về phong tục của Tông Ga vì sợ có kẻ khác lại phải quê xệ như hăn. Thấy nó "chảnh" quá, mấy thằng con trai khác trong lớp cũng ngại va chạm mà bọn con gái cũng không thèm chơi. Mấy ngày sau, Tố Nga hối hận, nó thấy việc kè má "chụt chụt" là chuyện hết sức bình thường, nhưng lỡ từ chối rồi nên không ai hôn nó hết. Bây giờ chả lẽ một người gốc Huế - hoàng tộc như nó phải chủ động đưa mặt ra! Tự nó làm mình xa rời tập thể chỉ vì ngu dại không cho Ricky hôn. Nó hứa phục hận tên Tây Ban Nha lùn này và cả tụi Pháp trong lớp bằng thành tích học tập.

Tố Nga không quá chủ quan khi tin vào sức học của mình. Tuy tiếng Pháp nó chưa giỏi nhưng vốn dân trường chuyên, mấy môn khoa học tự nhiên nó trội hơn hăn. Trong lớp nhìn nó "sợ sợ", thầy cô nhìn nó "ớn ớn", nó thấy "đã đã". Đã nhất là lúc Ricky cười hề hề cầu tài với nó xin cho "cọp

dê" bài kiểm tra. Được thôi! Nó ban phát tí tí những lời khơi mào cách giải, có lúc rộng rãi nó cho luôn đáp số để Ricky dò xem có làm đúng không. Nhưng nhất định không bao giờ nó cho hẳn xem bài hay chỉ rõ từ A tới Z. Tóm lại, nó làm cho Ricky phải mang ơn nó nhưng thật ra lại không hưởng lợi được bao nhiêu. Thậm chí nhiều khi nó còn lợi dụng hoàn cảnh chửi hẳn nào là lười, nào là dốt, nào là mất căn bản, kể cả từ "ngu" nó cũng không ngại miệng cho vọt ra thoải mái. Ricky ngoài mặt vẫn cười hề hề cầu tài với nó nhưng chắc cũng hận đầy mình. Ai biểu hẳn ham chơi làm chi! Cuối tuần nào hẳn cũng tổ chức nhảy nhót, rủ rê tụi trong lớp mở tiệc. Hẳn tự hào truyền thống người Tây Ban Nha yêu thích lễ hội và còn tự xưng mình là Ricky Martin sôi động. Tụi Pháp mê hẳn lắm, cứ xúm vào nhờ hẳn chỉ cách hát bài "Gô gô gô! Àlê àlê àlê!". Tổ Nga hay cười khẩy khi thấy trò hát hò này, nó nghĩ: "Bày đặt đòi phải chiến thắng, phải có chiếc cúp cuộc đời mà học dở như hạc!"

Tuy làm ra vẻ khinh thường Ricky và tụi bạn trong lớp nhưng kỳ thực Tổ Nga rất muốn được hòa đồng, được mọi người yêu mến nhìn bằng cặp mắt thân thiện chứ không phải "sợ sợ". Nó hy vọng có cơ hội tốt sẽ chứng tỏ với bạn bè mình cũng chịu chơi chứ không chỉ là con một sách sống khép kín và sợ bị hôn. Cơ hội ấy cuối cùng cũng đến. Giờ kiểm tra toán rơi vào ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ lễ Các Thánh. Tổ Nga biết tổng tụi trong lớp đã tha hồ tiệc tùng nhảy nhót theo sự bày đầu của Ricky thay vì làm bài tập nên đứa nào mặt mũi cũng u mê. Như thường khi, hẳn cười hề hề hỏi cách giải. Nó vui vẻ nói cho hẳn biết và còn hào phóng "chỉ cho tất cả mọi người biết luôn!". Nhưng lúc sắp hết giờ, nó phát hiện mình lộn nên cầm đầu sửa lại. Khi thầy thu bài xong, nó mới chợt nhớ ra Ricky và lũ bạn vẫn làm cách cũ như nó chỉ.

Ngày thầy trả bài kiểm tra, chỉ có một mình Tổ Nga làm đúng hết, được điểm cao nhất. Hơn nửa lớp bị thi lại. Ricky nhìn nó đầy căm thù. Bao nhiêu uất ức từ trước đến nay trào ra, hẳn hét toáng "Đồ lừa đảo!". Nó cũng oan, muốn phân bua nhưng lấp vấp nói tiếng Pháp không rành. Hết tiết, mọi

người lục tục kéo sang lớp của thầy khác. Vừa ra khỏi lớp, Ricky quay sang hét tiếp: "Đồ độc ác! Thứ chơi xấu với bạn bè!". Một đứa bạn khác vô tình chen lấn làm rớt chiếc cặp trên tay Tổ Nga, tiện chân Ricky đá phốc vào tường. Tổ Nga bất bình, vọt miệng hét lớn bằng tiếng Việt: "Đồ lưu manh giả danh ca sĩ!". Mọi người không hiểu nó nói gì, phỏng đoán chắc là một câu thơ bẻ lái nên mới sử dụng tiếng Việt cho không ai hiểu. Ricky hùng hổ chỉ tay vào mặt nó la lối loạn xạ lên bằng tiếng Tây Ban Nha. Thế là tụi Pháp đứng đầy hành lang trong giờ chuyển tiết chứng kiến một cảnh tiếu lâm. Chẳng ai hiểu hai đứa nước ngoài này nói gì. Anh xõ tiếng Tây Ban Nha, ả tuôn từng tràng tiếng Việt. Gây gổ nhau một hồi, tự nhiên Tông Ga nấc lên khóc hù hụ làm đối thủ và khán giả ngớ người. Nhờ vậy mà cuộc đấu võ mồm theo hai trường phái khác nhau mới chấm dứt.

Hôm đó về nhà, Tổ Nga đòi ba cho nghỉ học hoặc nó sẽ quay về Việt Nam sống một mình. Chị nó an ủi dỗ dành, mẹ nó nỉ non ngọt nhạt, ba nó phân tích thiệt hơn:

- Đây là dịp để con nhìn lại chính mình - Ba nghiêm giọng - Thì ra hồi ở Việt Nam, con ý mình học giỏi nên hay nói nặng bạn bè. Người Việt mình hiền nhưng tụi Tây bên đây vậy đó. Nếu con không tìm cách để bạn bè mới trong lớp chấp nhận mà cứ đòi nghỉ học thì đó là thái độ bỏ trốn hèn nhát, tạo một cái nhìn xấu cho cả dân tộc Việt Nam!

Ba nó lúc nào cũng đao to búa lớn. Mẹ nó đơn giản hơn:

- Con đừng để mọi người nhìn con gái Việt Nam mình đã dữ mà còn bày đặt khóc nhè. Chị Hồng Thu đi học hòa đồng rất tốt, con trai theo ào ào đó thôi!

Đuối lý với cả nhà, nó chỉ còn biết viện lý do:

- Con ghét tụi nó gọi con là Tông Ga!

- Thì tên chị cũng bị phát âm sai - Chị an ủi - Hồng Thu nghe hay vậy mà ai cũng đọc là Ông Tuy.

Thế là cuối cùng nó cũng phải quay lại lớp, ngồi gần tên Tây Ban Nha đáng ghét. Nó muốn nói một lời phân bua hay thậm chí là xin lỗi nhưng Ricky không thèm nhìn mặt nó. Hắn tự nhiên học chăm hẳn lên, không tiếc từng nhảy nhót gì nữa. Hắn quyết tâm ghê gớm lắm, nhất định không lặp lại cái cảnh cười hề hề cầu tài trong giờ kiểm tra với nó và thành công trong việc chứng tỏ không có nó hẳn cũng làm bài được suôn sẻ. Những lúc làm xong trước giờ, nó nhìn len lén qua thấy hắn căng thẳng, đôi mày rậm nhíu lại, đôi môi mọng đỏ bị hàm răng trắng cắn gần bật máu, những ngón tay vân vê lọn tóc loăn xoăn rơi xuống trán, chiếc mũi thật thẳng lắm tằm mỡ hôi. Nó thấy hắn đẹp trai quá thể, đẹp hơn nhiều lần những lúc hắn nhảy nhót bắt chước Ricky Martin. Những lúc đó trông cũng đẹp trai nhưng ngu ngu thế nào. Còn những lúc hắn cười hề hề thì khỏi phải nói, hèn và xấu không thể tả.

Bây giờ hắn đã quyết tâm không còn cầu cạnh nó nữa thì nó cũng quyết chí học giỏi tiếng Pháp để phân bua với bạn bè. Nó lân la trước hết với đám con gái, xin được ngồi chung bàn trong giờ ăn trưa. Nó đem theo mấy món đồ xào Việt Nam ra mời mọi người ăn chung. Lâu lâu nó rủ vài đứa về nhà cho ăn cơm chiên Dương Châu. Tụi Tây tuy ít có cảm tình với Tông Ga nhưng thấy có dịp ăn món Việt miễn phí nên vui vẻ nhận lời. Tình bạn từ từ được cải thiện và vốn tiếng Pháp của nó cũng tăng lên nhờ chiến thuật "tấn công bằng đường bao tử". Nỗi oan cũ cũng theo những tô phở được bạn bè cảm thông. Cả nhà phụ vào giúp nó hòa đồng, mẹ nấu ăn, chị đàn tranh phục vụ văn nghệ còn ba kể chuyện lịch sử Việt Nam. Tình hình khả quan ngoài mong đợi, bây giờ Tông Ga đã tự nhiên cho bạn bè dù nam hay nữ hun chụt chịt thoải mái. Vậy mà...

Gã Ricky ngồi sát bên cạnh sao vẫn còn xa cách vạm vỡ, chiến tranh lạnh tồn tại hoài chưa chấm dứt. Tông Ga nhiều lần muốn mở miệng mời

hắn cuối tuần đến nhà ăn phở nhưng nghẹn miệng thốt không ra lời. Cả lớp hai mươi sáu người đều đã tuần tự có dịp trầm trồ tính hiếu khách của một gia đình Việt Nam nhưng tên Tây Ban Nha máu nóng vẫn còn là ngoại lệ. Ngày cuối của kỳ nghỉ lễ Phục Sinh, Tông Ga cố dè tính kiêu hãnh xuống để đẩy qua bàn Ricly hộp nhựa đựng mấy cuốn chả giò có kèm cả bịch nước mắt nhỏ nhỏ:

- Về chiên lại cho giòn rồi ăn với rau xà lách, món cổ truyền Việt Nam, giống cơm nghệ của Tây Ban Nha vậy đó! Chúc kỳ nghỉ vui vẻ!

Nói một hơi, Tông Ga xách cặp vọt ào ra trạm xe bus nhưng trời đổ mưa bất ngờ làm nó phải tấp vào bệ cửa phòng thể dục. Một chiếc ô thành linh xuất hiện và mái tóc quăn màu đen ập đến:

- Tông Ga! Bạn có muốn cùng che ô với tôi ra trạm xe bus không?

Ricky nhe hàm răng trắng bóc cười tươi rồi đề nghị. Tông Ga gục gặc đầu. Hai đứa lú lú che chung cái ô bước đi trong mưa. Lần đầu tiên, cô nàng Việt Nam mới có dịp đứng cạnh chàng Tây Ban Nha. "Thì ra hẳn đâu có lùn!". Đưa Tông Ga đến trạm xe bus của nó xong, Ricky chuẩn bị băng qua đường đón chuyển xe đi hướng ngược lại.

- Khoan! - Hẳn ập ứng - Tôi hôn tạm biệt bạn được chứ?

- Ồ! - Tông Ga hơi bất ngờ nhưng nó vội rồi rít - Dĩ nhiên! Được! Được!

Xe đến, nó leo lên, kịp mời: "Chủ nhật này đến ăn phở!" rồi chui tọt vào đám học sinh đang chen lấn hỗn độn. Dưới đường, Ricky vẫn đứng đó, một tay hằm cầm ô, một tay vôn vê những lọn tóc lảo đảo rơi trước trán. Còn nó, nó cho cả hai tay lên áp vào má. "Sao nóng dữ vậy nè? Mấy tên Pháp khác hôn đâu đến nổi..."

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Giáo Đường Xuân

Tối thứ Sáu cuối tuần, theo thói quen Phố rời ký túc xá, để mình tự cuốn theo dòng người trôi vào trung tâm thành phố. Trừ lúc mưa to gió lớn hay trời lạnh quá độ, cô chồn chân nhìn ra cửa sổ rồi mở đĩa hát, những bản nhạc Pháp trữ tình của thập niên sáu mươi. Cuộc sống lẻ loi nơi xứ người tạo cho Phố một thói quen kỳ quặc. Ở Sài Gòn, chưa bao giờ trong đời cô ra khỏi nhà với bước chân vô định. Cuộc đời cô được lên kế hoạch và những mục tiêu liên tục đặt ra.

T

Tối thứ Sáu đầu tiên ở thành phố đại học này, Phố ra khỏi nhà chỉ với mục đích tìm chút khí trời. Những ngày vui đầu trong nghiên cứu làm cô ngộp thở. Cô không lấy xe bus, chậm chậm rảo qua những con phố. Những chiếc lá đỏ mùa thu được đèn đường sưởi ánh vàng âu yếm. Ra đến trung tâm, Phố đuối chân. Cô ngồi xuống bệ cửa một giáo đường. Gió thốc đến làm cô nảy ý định đẩy cửa vào bên trong. Và, Phố thấy nhớ, người con trai chưa bao giờ nói yêu cô...

Giáng Sinh năm đó, Lễ rủ Phố đi nhà thờ. Cô không có đạo, chơi thân với Lễ suốt bao năm đại học, mỗi khi nghe anh nói mình phải đi lễ ngày Chủ nhật, Phố thắc mắc "Có gì thú vị?" Hai người cùng ngồi nghiêm trang, tay đặt ngay ngắn trên đùi. Phố mặc áo dài trắng như Lễ yêu cầu, lòng cô đầy hồi hộp. Cô hầu như không nhớ hôm đó vị linh mục trẻ ấy giảng gì. Phố cảm nhận sự xúc động Lễ trao cho cô. Anh hình như cũng không thể lắng nghe những lời giảng. Lúc quỳ bên anh cầu nguyện, cô cúi mặt, tìm lỗi

nhịp "Xin cho Lễ nói yêu con..." Cuối buổi lễ, anh hỏi cô muốn nếm bánh thánh không. Hai người xếp hàng đến nhận bánh. "Cầu nguyện đi" anh thì thầm, "cho tới khi bánh tan...". Lần này, Phố chỉ nhìn anh. Trán Lễ cao, mũi thanh, môi đầy đặn. Anh nhắm mắt cầu nguyện với tất cả đức tin. Tan lễ, anh chở cô hòa vào dòng người đổ ra trung tâm Sài Gòn. Hai người vào một quán cà phê ấm cúng. "Phố thấy đi lễ ra sao?". Cô cười, thú nhận mình không tập trung "Nhưng vui lắm, chốc chốc lại hát, rồi cứ đứng lên ngồi xuống. À, bánh thánh chẳng có mùi vị gì...". Lễ nhìn vào mắt cô "Tối nay, để cho Phố ăn bánh thánh như vậy... Lễ mắc tội rồi đó!". Cô bất ngờ "Tại sao?". Lễ chậm rãi "Vì Phố không có đạo, không có đức tin. Nhưng thôi, chia đôi tội với Lễ nhé!"

Giáng Sinh ở Pháp, Phố một mình nằm nghe nhạc của Christophe. Chán chê, cô quyết định ra phố, tìm đến với thánh đường mình tình cờ bước vào hôm thứ Sáu lang thang đầu tiên ấy. Việt Nam náo nhiệt bao nhiêu, Pháp vắng vẻ bấy nhiêu vào đêm Noel. Những cây thông được trang trí bằng vô số những ngôi sao tỏa sáng. Khắp nơi đèn đủ màu giăng trên cao rực rỡ. Những quả chuông nhỏ, cành lá ô rô và những gói quà thắt nơ đỏ đặt trong bát tất được trang hoàng suốt các ngã đường đổ ra trung tâm. Sự rực rỡ của những vật trang trí càng làm tăng sự hoang vắng trái ngược của phố phường. Đêm nay ai cũng về đoàn tụ cùng gia đình, chỉ mình Phố mãi lang thang. Trời rét. Hai giờ sáng rồi. Giáo đường đã đóng cửa. Cô ngồi xuống bậc thềm. Lần này cô nhìn thấy tên nhà thờ dính bằng một bảng nhỏ kim loại: "Toussaints" (Các Thánh). Bất cứ lúc nào nhìn thấy nhà thờ, Phố lại nghĩ đến Lễ. Đêm nay cô càng da diết.

Một bóng áo choàng đen đột ngột bước ra từ cửa phụ nhà thờ, Phố hốt hoảng thốt lên một tiếng kêu. Cô luống cuống đứng dậy tháo chạy.

- Tôi làm cô sợ sao?

Giọng trầm ấm đuổi theo sau lưng Phố. Cô dừng lại. Người đàn ông mặc áo choàng đen rảo bước đến bên Phố. Cô vui mừng nhận ra đó là

người châu Á.

- Cô làm gì ngồi ngoài cửa nhà thờ một mình? Cô có cần giúp đỡ không?

Phố nhìn thấy trên ngực áo choàng đen một thánh giá nhỏ được thêu sắc nét. Cô an tâm, lí nhí:

- Tôi đi dạo.

- Một mình? Vào lúc hai giờ khuya?

Phố cúi đầu im lặng, vẻ lúng túng của cô càng làm người đàn ông lạ quan tâm.

- Cô có muốn giúp đỡ không? Cô người gốc nước nào?

- Việt Nam.

- Việt Nam? Thật sao? Chúng ta là đồng hương!

Phố ngược nhìn người lạ. Anh ta hãy còn trẻ, trên ba mươi, mắt dịu dàng; khuôn mặt phúc hậu.

- Anh người Việt thiệt hả?

Phố hỏi bằng tiếng mẹ đẻ. Và cô nhận được câu trả lời bằng đúng ngôn ngữ đó. Hai người xa lạ bất giác nhìn nhau thật thiện cảm. Cái cảnh "xa quê hương ngộ cố tri" làm Phố xúc động khó thốt nên lời. Người đối diện mỉm cười, tia nhìn ấm áp. Phố tự giới thiệu mình là nghiên cứu sinh, sang Pháp được gần ba tháng nay rồi. Đêm nay vì không gia đình, không bạn bè, cô đành chịu cảnh lang thang một mình nơi phố vắng.

- Tội nghiệp! - Đồng hương thốt lên - Nếu mình quen nhau sớm hơn một ngày, tôi đã có thể mời em cùng ăn réveillon. Đêm Noel mà cô đơn thế

này... Tôi ở sát ngay đây, vừa ăn tiệc nửa đêm với mấy vị trong nhà thờ xong. Tôi tên Vũ, bốn mươi tuổi...

Phố bật cười vì những lời khai báo không cần thiết.

- Anh người Công giáo? Anh đảm nhận việc gì đó của nhà thờ?

- Ủ! - Người lạ ôn tồn - Tôi là linh mục.

- Sao? - Phố la hoảng - Chết cha rồi! Vậy em có phải gọi anh là "cha" không?

Vị linh mục trẻ bật cười nhìn cô bụm miệng thảng thốt:

- Không cần! Cứ gọi thân mật là anh Vũ cũng được.

Anh Vũ quay lại nhà xứ lấy xe hơi đưa Phố về ký túc xá.

Hẹn dịp khác nói chuyện tiện hơn. Cô bước vào phòng mình, leo lên giường trùm chăn kín đầu. Tại sao cô "có duyên" với người tu trì đến vậy? Tốt nghiệp đại học, chờ đợi một lời tỏ tình thì đột ngột Lễ đến chào từ già Phố. Anh sang Pháp du học. Cô nói sẽ chờ. Anh lác đầu, giọng xúc động "Đừng! Lễ sẽ là sinh viên trường dòng". Phố không hiểu, cho đến bây giờ cô cũng không hiểu. Anh nói nhiều lắm, cô chẳng nhớ gì, những từ lạ lắm "Đại chủng viện, thần học, khẩn trợn đời..." Mãi đến hôm đưa anh ra sân bay, Lễ cầm tay Phố dịu dàng "Ráng học tiếp nha, Phố có tiền đồ lắm. Lễ sẽ cầu nguyện cho Phố...", cô mới gật đầu, chấp nhận: Lễ đi tu!

Lễ đi rồi Phố chẳng thiết gì nữa. Nhưng cô vẫn vào tiếp Cao học, đặt ra nhiều mục tiêu cho đời mình. Cô nhận được vài lá thư của anh, theo lệ xã giao. Anh không giải thích nhiều vì sao mình chọn con đường này, bởi anh biết, Phố sẽ chẳng bao giờ hiểu. Cô cũng không đòi hỏi Lễ phải phân bua gì, vì cô chắc, mình sẽ nhất định không thêm tin. Mỗi khi bạn bè trong lớp gặp lại nhau, họ vẫn hoài thắc mắc "Lễ và Phố thân nhau vậy. Ai ngờ!". Rồi

họ đoán già đoán non "Hay Phố làm gì Lễ thất vọng quá, phải đi tu? Hay Lễ không có khả năng làm một người đàn ông đúng nghĩa đen?". Phố cười, buồn "Lễ nói đó là ơn kêu gọi, là lý tưởng hiến đời mình cho Chúa, là... là điều thiêng liêng hơn tình yêu chỉ dành cho một người". Mọi người nhìn Phố ái ngại, rồi họ thì thầm "Uống quá! Uống quá!".

Đường học văn của Phố ngày càng suôn sẻ. Trước khi sang Pháp tu nghiệp, cô đến nhà ba mẹ Lễ từ già. Người mẹ ngoan đạo, lúc nào cũng đeo cây thánh giá to bằng bàn tay hồ hởi khoe thành tích gì đó của con trai mình. Bà nói nhiều lắm, về chặng đường gian nan Lễ để vượt qua để trở thành "người thợ của Chúa". Lễ vẫn chưa được thụ phong linh mục, nhưng ngày đó rồi sẽ đến. Mẹ anh đã kỳ vọng vào tương lai tu trì của con trai khi anh vừa mới sanh ra. Bởi thế, bà đặt tên anh là Lễ. Phố nhìn khuôn mặt ngời sáng đầy tự hào của bà, cô bỏ ý định hỏi địa chỉ mới của anh.

Anh Vũ gọi vào ký túc xá tìm Phố ít hôm sau lần gặp gỡ tình cờ. Anh mời cô về nhà xứ, giới thiệu với mấy linh mục người Pháp cùng nhà thờ. Cô hơi e ngại vì mình không có đạo. Anh Vũ thân thiện, đối xử với Phố như một người em. Cô thấy anh thật khác với những người tu hành thường gặp ở Việt Nam. Ngày bé, Phố được học Pháp văn với các soeur trường La Providence, lớn lên chút nữa cô học với mấy frère ở Tabert. Họ khá nghiêm khắc, ít cười và ra vẻ đạo mạo. Anh Vũ có thể trao đổi những chuyện rất đời khá thoải mái với Phố: cách ăn mặc không cần đồ lót của tụi đầm, lối sống thử trước hôn nhân, tình yêu giữa những người khác màu da... Có thể vì định cư ở Pháp gần hai mươi năm, tư tưởng của anh giống với người phương Tây: thoáng, không xem trọng hình thức, đề cao sự tự nguyện của cá nhân... Phố thấy mình khá hợp *jeux* với anh dù tuổi tác chênh lệch. Đến lần gặp gỡ thứ tư, Phố đã dám hỏi thẳng người bạn vong niên: "Vì sao linh mục cũng có những sinh hoạt như người bình thường: không cạo đầu, không mặc áo thày tu, không ăn chay, không cấm giao du kết bạn với nhiều người... mà vẫn không bị cám dỗ?". Lần khác, cô lại thắc mắc: "Tại sao đạo Công giáo không cho linh mục lấy vợ như những mục sư Tin Lành, như

thế, họ sẽ có đời sống tâm sinh lý quân bình hơn, sẽ hiến dâng đời mình cho mọi người tốt hơn?". Và có khi, cô thật thà nói với anh bằng một giọng băng khuâng: "Sau một thời gian làm linh mục, người ta có quyền ra khỏi cuộc sống tu trì để lập gia đình không?!". Lúc nào anh Vũ cũng từ tốn giải thích cho Phố, anh thường trả lời nửa nghiêm túc, nửa khôi hài. Vì thế, tưởng đã cắt nghĩa thật cặn kẽ, nhưng rốt cục cô cũng chưa nắm được hết cái gọi là "lý tưởng hiến dâng".

Sang xuân, trời ngày càng ấm lên. Phố giờ đã quen thuộc với những con đường nhỏ lát đá hiền hòa. Cô vẫn giữ thói quen lang thang vào chiều thứ sáu dù việc nghiên cứu bận bịu hơn. Có những sáng chủ nhật cô đi lễ ở nhà thờ Toussaits, dù không mấy hiểu những lời giảng, Phố vẫn thấy lòng bình an. Sau lễ cô thường đợi gặp anh Vũ. Anh chỉ huy ca đoàn và chơi piano rất hay. Những lần anh đứng giảng, Phố tự hào nhìn giáo dân say sưa lắng nghe. Khi xưa người Pháp sang Việt Nam truyền đạo, thế mà nay chính những linh mục Việt lại giảng đạo cho dân Pháp! Cô bứt rứt mỗi khi nghĩ về Lễ và cầu mong anh thật sự hạnh phúc với con đường đã chọn. Rồi đột nhiên, vào một tối cuối tuần, Phố nhận được điện thoại:

- Phố?

Tim cô nghẹn lại, không muốn tin.

- Phố ơi?

-... Lễ!

- Qua đây sao không liên lạc với Lễ? - Giọng anh bình tĩnh, dịu dàng - Tình cờ Lễ nghe tin, phải phone về tận nhà Phố ở Việt Nam để hỏi số cầm tay đó.

- Thôi, để Lễ được yên tĩnh - Phố nhạc nhiên thấy giọng mình không hờn dỗi.

- Ngày mai Lễ có một buổi họp ở chỗ Phố đang học. Từ Paris, Lễ lấy xe lửa xuống. Xong việc mình gặp một chút nhé! Hẹn nhau ở đâu?

- Trước cửa nhà thờ Toussaints. - Phố chọn địa điểm ngay, dường như cô đã đợi ngày này lâu lắm.

Khác với thói quen hay mất ngủ thường ngày, đêm ấy Phố chìm vào giấc ngủ thật nhẹ nhàng. Cô đến chỗ hẹn trễ hai phút. Lễ đứng đó, mặt sáng bừng, áo khoác đen hợp với anh hơn bất cứ trang phục nào. Phố thật lòng: "Lễ đẹp ra nhiều quá, rất đẹp!". Anh cười, mắt tinh nghịch: "Nếu trước kia Phố khen thế này, Lễ đã không đi tu!". Hai người nhìn nhau, thoáng chốc nhận ra một phần đời của mình. Dẫu sao, cũng không thể phủ nhận. Nhưng Phố biết, cô có khen anh bao nhiêu, thậm chí có bày tỏ tình cảm với anh chẳng nữa, Lễ vẫn chọn con đường hiện nay. Hai người vào một nhà hàng nhỏ, Lễ giúp Phố cởi áo khoác. Cô gật đầu hài lòng "có tiến bộ!" làm anh mỉm cười, hồng đôi gò má giá lạnh. Lễ kể cho Phố nghe chương trình học của anh mà hầu như cô chẳng hiểu gì. Song cô vẫn lắng nghe chăm chú.

- Đạo này Phố hay đi lễ lắm - Cô khoe - Nếu rảnh hơn Phố còn đọc Kinh Thánh, để tìm hiểu...

- Muốn vô đạo hay yêu ai có đạo? - Lễ hỏi, giọng tỉnh rụi.

- Không - Phố thành thực - Ở đây cô đơn, buồn và bị nhiều áp lực. Nếu có đức tin và một tôn giáo để dựa vào thì tốt hơn... A! Phố có quen một linh mục người Việt Nam, cũng nhờ anh ta...

Cô hào hứng kể cho Lễ nghe lần tình cờ gặp anh Vũ và mối quan hệ thân thiết của hai anh em. Lễ làm bộ nghiêm:

- Thì ra! Hèn gì mà ham đi lễ. Thôi đừng cám dỗ người ta!

- Nếu cám dỗ được, Phố đã lựa người trẻ hơn, đẹp trai hơn và chưa trải qua nhiều năm thử thách.

- Ôn Chúa!

Anh vẫn cố tình đùa. Phố cười, lòng thanh thản: "Phố tôn trọng con đường mỗi người đã chọn. Đó thực sự là lý tưởng sống. Còn như Phố, chinh phục con đường học vấn, lấy hết bằng này đến bằng kia. Để rồi, đôi lúc giật mình tự hỏi - 'Vì lẽ gì?'. " Lẽ nhìn cô chăm chú: "Đó cũng là lý tưởng! Có kiến thức để giúp bản thân và người khác sống tốt hơn!". Phố gục gặc đầu, anh lúc nào cũng hiểu cô hơn chính bản thân mình. Lẽ đặt tay lên vai cô, chậm rãi: "Cảm ơn Phố giờ đã hiểu cho Lẽ. Cũng có thể chưa thật hiểu, vì Phố không có đạo, không được sinh ra trong môi trường tràn ngập đức tin, nhưng dù sao Phố cũng thông cảm cho Lẽ - anh dừng lại, nhìn cô ấm áp - Thật lòng, Lẽ luôn ray rứt vì đã làm Phố hụt hẫng. Dù chọn con đường hiến dâng cho mọi người, Lẽ cũng có nhu cầu tình cảm riêng cho cá nhân mình...".

Anh Vũ thắc mắc vì sao Phố nhất định đòi gặp. Cô nói trong điện thoại: "Em cần có người nghe em xưng tội. Không tìm anh còn biết tìm ai?". Cô chờ anh trước cửa nhà thờ, lần đầu tiên anh thấy cô mặc váy, khăn choàng màu hồng và mang giày cao.

- Nhìn gì dữ vậy? Trời xuân ấm lên rồi - Phố tươi tắn - Anh cũng nên mặc veste nhẹ thôi...

- Có chuyện gì? - Anh Vũ làm bộ cáu - Anh bận lắm đó! Cho em mười phút.

- Em muốn xưng tội! - Phố ngồi xuống bậc thềm - Trong cuộc đời linh mục của anh, đã có ai xưng tội "Thưa cha, con yêu người!" chưa?

- Không đến mức sổ sàng như vậy! - Anh nhìn Phố lạ lẫm, trả lời.

- Vậy anh từng rung động với ai chưa? Thời trẻ, trước khi vào trường dòng, anh cũng biết yêu thương mà...

Anh tiếp tục nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng. Cô nhận ra sự lo ngại anh cố che giấu.

- Dẫu không thể lập gia đình vì muốn cống hiến cả cuộc đời mình cho giáo hội, những linh mục cũng có quyền luyện ái chứ!? - Phố vẫn sôi nổi dù biết người đối diện dần dần không thoải mái - Và dù không thể sống chung, họ cũng có quyền giữ trong tim hình ảnh của người mình yêu chứ!?

Lần đầu tiên Phố nhận ra anh Vũ bối rối. Cô vẫn tiếp tục bộc lộ lòng mình:

- Tình yêu không có tội. Bởi ở đâu có tình yêu, ở đó có sự hiện diện của Chúa...

- Hôm nay em làm sao vậy? - Anh Vũ không kiên nhẫn dù vẫn cố khôi hài - Bộ học nhiều quá nên thần kinh có vấn đề hả?

- Em đang yêu - Phố thành thực - Tại sao những người đàn ông lý tưởng đều trở thành linh mục?

Anh Vũ run run sờ trán cô. Phố nhẹ nhàng gạt tay anh ra.

- Em rất tỉnh và ý thức được tình cảm của mình - Phố đứng dậy chuẩn bị đi - Em yêu một người không bao giờ có thể cho em cuộc sống lứa đôi. Và, em chấp nhận. Yêu bao giờ cũng thú vị hơn được yêu...

Phố bỏ đi. Sau lưng cô, vị linh mục không còn trẻ nhú mày hoang mang.

Tiếng giày cao gót gõ xuống những viên đá lát đường, Phố nghe tim mình đều nhịp.

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hè Của Cô Bé Mất Gốc

Năm nay thời tiết thất thường, mới đầu hè trời đã trở nóng hầm hập suốt ngày. Grenoble nằm giữa những ngọn núi nên mùa đông cực lạnh và mùa hè thì phỏng da. Hà một mình vắt cái khăn tắm trên vai đi bộ đến hồ bơi. Tóc nó thắt thành hai bím làm khuôn mặt mười sáu nhìn như con nít Tây mười tuổi. Vóc dáng trẻ thơ nhưng bạn bè ít ai biết Hà là đứa khổ tâm. Ba Hà vừa la mắng nó vì tội nói tiếng Việt sai be bét và lảm lì không chịu nói chuyện với bà nội. Hà không hiểu tại sao ba nó nổi giận khi nó trả lời: "Con vừa giặt tay cho bà xong". Ba cho nó là đồ mất gốc. Ba cho nó là đồ mất gốc, có một chữ "rửa tay" mà nói không xong.

N

Hồ bơi đông nghịt người. Lớp đang vùng vẫy trong làn nước mát, lớp năm xếp cá mè trên bờ phơi nắng để có làn da nâu. Hà leo lên cầu nhún, nó dậm chân lấy đà cho cú rơi tự do vào lòng nước xanh lơ. Lúc nghe tiếng "chùm", Hà mơ hồ mình vừa đề lên vật gì đó. Một anh chàng trồi lên ho sặc sụa. Hà biết mình suýt gây ra "án mạng" nên búng chân trườn xuống nước mất dạng. Nhưng đã trễ, nạn nhân chết hụt kịp nhìn thấy hai bím tóc màu đen nổi bật.

Sáng hôm sau Hà lại một mình vắt khăn trên vai đến hồ bơi. Bạn bè nó theo gia đình xuống miền Nam tắm biển hay du lịch nước ngoài hết cả. Con nhỏ Natalie đi Việt Nam. Nó hứa khi nào về sẽ đem cho cô bạn gốc Việt chưa một lần đặt chân lên dải đất này thật nhiều quà của xứ sở nhiệt đới. Tụi bạn Tây rất yêu mến Hà vì nó sống động, học giỏi và thích thể thao.

Tụi nó đặc biệt kết cái tên ngộ nghĩnh của Hà. Tên nó nghĩa là dòng sông nhưng khi phát âm theo tiếng Pháp tụi Tây không đọc chữ "H". Nhờ Natalie nói: "Mỗi lần tao gọi mày từ xa, người ta tưởng ai đánh tao đau lắm vì cứ là kéo dài 'A! A! A! '." Bản thân Hà mỗi khi có kẻ nào la "A!", theo phản xạ nó quay lại vì tưởng có người gọi. Đi học vui như thế nhưng về đến nhà Hà là một người ít nói, lơ đãng và ngơ ngác. Ba nó không biết tiếng Pháp ngoài mấy câu chào xã giao. Mẹ nó thì biết đếm để xài tiền nhưng khi coi truyền hình thì chỉ đoán già đoán non. Lúc Hà còn nhỏ, mỗi lần cần làm giấy tờ ba mẹ nó phải chạy vạy nhờ những bác Việt Kiều có học. Mấy năm nay đến phiên Hà phải giúp lại những người Việt sống không hòa nhập được vào xã hội bên này. Tuy ngầm hãnh diện về tiếng Pháp của Hà nhưng ba mẹ nó luôn hổ thẹn về tiếng Việt của nó. Tình hình trở nên căng thẳng khi bà nội từ Việt Nam sang sáu tháng nay. Bà thủ thủ đủ chuyện với Hà mà nó cứ lặng yên vô cảm khiến bà giận, bệnh tim tái phát. Hà thấy ngột ngạt nên tìm tối đa các lý do để được ở bên ngoài.

Nước mát làm cho Hà dễ chịu, nó lại vừa bị ba la tội lỗi lắm lì và không thân thiện với bà nội. Hà bơi hùng hục mấy vòng hồ mới dừng lại nghỉ. "Cô bơi giỏi quá". Một giọng nói vang lên sau lưng làm Hà giật mình. Anh chàng người Châu Á, chất giọng còn lơ lơ của người không sinh ra ở đây. Không hiểu sao Hà lại không thích những ai mắt đen, da vàng, mũi tẹt như nó. Natalie gọi đó là một mặc cảm trong tiềm thức, khó giải thích được. Hà lịch sự nói "cảm ơn" rồi búng chân lao vút đi. Nhưng hôm sau rồi hôm sau nữa, suốt một tuần lễ, ngày nào đi bơi nó cũng bị gã trai Châu Á bám theo lân la làm quen. Nó dừng lại ở mức độ chào hỏi rồi vội vàng lặn mất tăm xuống lòng hồ sâu. Anh chàng đó bơi không siêu nên hay đứng xớ rớ chỗ nước cạn cùng đám trẻ con lau nhau. Anh ta phô thân hình không được cường tráng của người ít vận động. Hà cười thầm: "Đến đây để tắm chứ bơi cái gì!".

Bà nội thêm trái cây Việt Nam nên sai Hà ra siêu thị đầu phố mua ít loại. Bà dặn: "Nếu sầu riêng không quá mắc mua cho nội một trái". Hà

nhăn mặt như đã nghe cái mùi khó chịu đó. Lần nào bà nội ăn nó cũng trốn vào... toilette. Mỗi lần như vậy ba nó lại bực mình và gia đình lại xáo xáo. Hà công nhận đó là một mùi đặc biệt, người thì thấy thơm lừng, kẻ bịt mũi buồn nôn. Còn fromage camembert Hà thích lại làm cả nhà nó lợm giọng chê là mùi... xác chết. Ba nó cấm tiệt không cho tha về nhà bất kỳ loại fromage nào trừ "con bò cười". Hà thấy mình luôn bị chèn ép. Hà đến quầy trái cây nhiệt đới, sầu riêng đang khuyến mãi nhưng chắc chỉ nên mua thanh long thôi...

- Chào cô!

Hà ngơ ngác nhìn một anh chàng tóc đen trông quen quen. Nó đưa tay đẩy gọng kính suy nghĩ.

- Cô không nhớ tôi sao? - Anh thanh niên nhỏ nhẹ - Ngày nào ở hồ bơi chúng ta cũng gặp nhau.

- À! - Hà la lên ngạc nhiên - Thì ra là anh mấy bữa trước anh không mặc quần áo nên hôm nay nhìn khác quá!

Mấy người mua hàng đang đứng trong bán kính mười mét đều quay nhìn tò mò kẻ "mấy bữa trước không mặc quần áo gì". Hà biết mình "hố", anh chàng đỏ mặt lúng búng không nên lời. Hà vợ vội vài trái thanh long rồi nhanh chân chuồn ra quầy thu ngân. Giá đang ở hồ bơi nó đã tàng hình vào làn nước. Lần này anh chàng có vẻ quyết tâm làm quen nên đón đường nó trước cửa siêu thị.

- Cô người gốc nước nào vậy?

- Anh hỏi chi?

- Cùng là người Châu Á, tôi hy vọng chúng ta đồng hương. Tôi đến từ Việt Nam từ mùa thu năm ngoái để du học...

- Tôi quốc tịch Pháp, nhưng ba mẹ tôi người Việt!

Hà thấy rõ nét mặt vui mừng của anh sinh viên. Anh ta gần như đã nhảy lên vì không thất vọng. Trông anh thành thật đến tội nghiệp.

- Chúng ta nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt nhé! - Vừa đề nghị anh liền thực hiện ngay - Anh thêm nói tiếng mẹ đẻ quá!

Hà vẫn dùng tiếng Pháp, đối với nó đây mới là tiếng mẹ đẻ, nó cho anh sinh viên biết mình sinh ra ở đây nên không có khả năng trao đổi với anh bằng tiếng Việt nhưng nếu anh muốn nó sẽ giới thiệu... bà nội nó cho anh.

- Được! Nhà gần đây không? - Vẫn nói tiếng Việt với Hà, anh sinh viên hồ hởi - Anh tên Hải. Em tên gì? Có tên Việt không?

Hà dẫn Hải về giao phó cho bà nội. Hai người nhớ tiếng Việt cùng nhau nói không hết chuyện. Mẹ Hà đi làm phụ bếp ở nhà hàng về đem theo mấy món đồ xào ế bà chủ cho. Anh Hải được mời ở lại ăn cơm. Anh ăn cật lực làm Hà nấu thêm cơm cho ba nó khuya đi làm ca về. Bà nội hài lòng nghe anh kể từ tám tháng nay chỉ lo học bù đầu làm luận án thạc sĩ nên không có thời giờ để giao tiếp với ai. Thêm món ăn Việt Nam, nhớ tiếng Việt và muốn tìm Việt kiều làm quen nhưng chưa có dịp. Đến mười giờ, ba Hà đi làm nhà Hải vẫn chưa chịu từ giã. Mới nhìn qua mà ba Hà có cảm tình với anh sinh viên cao học ngay. Ba nói có một đề nghị làm Hà rùng rờ:

- Ngay ngày mai cháu đến dạy tiếng Việt cho con nhỏ này. Cháu vừa biết tiếng Pháp vừa rành tiếng Việt dạy nó sẽ dễ. Sẵn ký túc xá hè đóng cửa để sửa chữa cháu cứ đến nhà bác ở, khỏi thuê chỗ khác làm gì mắc công!

o O o Buổi học đầu tiên làm Hà lo sợ. Không phải nó ngán ông thầy từ trên trời rơi xuống mà sợ ba nó làm to chuyện nếu nó học không tốt.

- Em phải chịu khó nói tiếng Việt - Anh Hải mào đầu - Anh biết em hiểu hết nhưng ngại nói vì sợ sai.

Hà bức bối đưa tay sửa gọng kính. Và như thói quen, những lúc thế này tự dưng nó... buồn tiêu. Hà đứng dậy dợm bước.

- Em đi đâu?

- Tôi muốn đi toilette - Hà cương quyết nói bằng tiếng Pháp.

- Nói tiếng Việt xem nào! Nếu không tôi không cho đi.

- Con muốn đi đại!

Ông thầy bật cười ngặt nghẽo làm Hà ngơ ngác nhưng nhin không nổi. Nó vụt chạy đi. Lúc trở vào phòng học vẫn thấy thầy ôm bụng cười khùng khục.

- Tại sao anh cười! - Hà khó chịu hỏi bằng tiếng Pháp - Lần nào tôi nói tiếng Việt cũng có người cười hoặc tức giận.

- Sao em lại xưng "con" với anh? Lại còn nói "đi đại", nghe không hợp với một cô bé đeo kính cận sáng láng.

Bà nội ở phòng bên nghe ồn ào bèn sang giải quyết. Thầy vỡ lẽ, thì ra Hà chỉ hay gặp người Việt lớn tuổi nên có thói quen xưng "con", với tụi trẻ đồng trang lứa nó dùng tiếng Pháp nói chuyện với nhau cho nhanh. Còn từ "đi đại", quả thật hồi bé thỉnh thoảng ba vẫn gọi nó dạy "đi đại" mà! Thầy biết dạy thế này gay go rất nhiều lần làm gia sư ở Việt Nam. Phải đổi phương pháp, không nên nóng vội, tốt nhất nên thân thiện với học trò "mất gốc" đã. Thế là anh nói tiếng Pháp với Hà, đề nghị nó hãy tâm sự về mình để hai người thông hiểu nhau phần nào. Biết nó cũng thật sự muốn giỏi tiếng Việt để làm vui lòng cả nhà nhưng ba nó tánh cộc cằn chỉ thích lớn tiếng mỗi khi nó nói sai, anh Hải tội nghiệp cầm tay nó an ủi. Anh nói mình thông cảm cho hoàn cảnh những đứa trẻ bị hai nền văn hóa xâu xé như Hà. Anh sẽ hết lòng giúp nó, miễn nó coi anh như một người bạn tốt. Những ngày hôm sau tình hình khả quan hơn, học trò đã chịu mở miệng nói chút

chút. Nghe Hà ngọng nghịu, giọng lơ lớ, mặt hồi hộp sợ sai thầy vừa nén cười vừa cay mắt. Nhưng khi hai anh em vừa ra khỏi nhà để đến hồ bơi Hà trở nên tự tin và nói tiếng Pháp không cần xin phép. Anh Hải có vẻ thất vọng, thì ra học trò sợ phụ huynh hơn là thầy. Hà cười, hù dọa anh bằng tiếng Việt "ba rọi" của mình:

- Toi mà nói lại với ba con, con sẽ đè toi xuống đáy hồ đến lúc có những hột nước đi lên cho toi chết luôn!

- Em chứ không phải con, bong bóng nổi lên chứ không phải hột nước đi lên! Gọi bằng "anh" chứ không được "toi"...

Học trò không thèm nghe, nó đã búng chân lao vút đi trong làn nước mát để thầy đứng xơ rớ chỗ cạn với đám con nít ồn ào. Thấy lỗ bịch với cô em Việt kiều, anh chàng lần lần vịn thành hồ tiến ra chỗ sâu. Một lực kéo bất ngờ làm hai "ống sậy" của gia sư nhấc bổng lên. Uống lưng bụng nước chàng sinh viên dở thể thao được Hà kéo vào.

- Em định ám sát tôi để khỏi phải học tiếng Việt nữa phải không? - Nạn nhân tức giận ho sặc sụa - Lần đầu tiên gặp em đã từ trên cầu phi thân đè tôi xuống đáy hồ.

o O o Ngày mai ba Hà lái xe đưa anh Hải ra phi trường Lyon. Anh hứa vài năm sau lại sang để làm luận án tiến sĩ. Khi đó chắc Hà đã nói tiếng Việt rất giỏi và không cần gia sư nữa. Hà biết anh nói thế để khuyến khích chứ nó còn trật nhiều lắm. Mới hồi hôm qua thôi khi bà nội kể chuyện những tên tội phạm mua chuộc cảnh sát, nó thắc mắc: "Sao tụi nó phải mua con chuột của cảnh sát làm gì?". Ba Hà dạo này bớt cục tính, ông nghe lời anh Hải chịu khó học tiếng Pháp. Bởi thật bất công khi trách con gái mất gốc trong khi bản thân mình không hòa nhập được vào xã hội mới sau gần hai năm sinh sống. Đang ăn tiệc tiễn anh Hải về Việt Nam, mẹ Hà làm bể cái chén gây tiếng động trong nhà bếp, nó vào phòng ăn kể với cả nhà: "Cái chén té từ trên bàn xuống" làm thầy xấu hổ đỏ mặt.

Anh kéo nó ra sâu sau trao một món quà nhỏ. Con gấu mập ú ôm trái tim đỏ thật dễ thương.

- Đây là tim của anh, tấm lòng của một người anh dành cho đứa em mình - Anh Hải lí nhí. Hà thắc mắc sao con trai Việt Nam thích ngụy trang tình cảm dưới lớp anh em làm gì - Nhớ đừng có phát âm sai chữ tim thành...

- Biết rồi. - Hà đỏ mặt nhớ lần nó kể bà nội bị bệnh "đau chim" làm anh Hải há hốc nhìn nó kinh ngạc. Sau khi cả hai hiểu ra, bật cười đau bụng, đến phiên bà nổi giận hai ngày - Sáng mai em đi học lại, con Natalie phone nói đem từ Việt Nam qua cho em một cái nón lá...

Đêm trở lạnh, những cơn gió mùa thu đã đến đem những chiếc lá vàng đầu tiên lìa cành. Hà nói giọng nuối tiếc một câu tiếng Việt văn chương đến mức làm thầy phải giật mình: "Mùa hè đáng nhớ đã trôi qua..."

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Một Mùa Thu Ở Rennes

Vi quen Phong thật tình cờ, tình cờ đến mức lại như được sắp đặt bởi... ông trời. Hôm đó là Chủ nhật đầu tiên Vi ra khỏi nhà từ khi đến thành phố Rennes lạnh lùng không chỉ thời tiết mà cả con người. Từ chỗ cư xá cô ở muốn ra trung tâm thành phố phải đi bộ khá xa. Vi ăn mặc chỉnh tề, xách dù cẩn thận rồi thong thả bước. Đường phố vắng ngắt, im lặng như tờ làm cô vừa thích vừa sợ. Các cửa hiệu đóng kín, thỉnh thoảng mới gặp vài cụ già chống gậy đi trên vỉa hè. Một tiệm bánh mì phả mùi nóng giòn thơm nức mũi mở cửa lẻ loi. Vi bước vào, đứng nhìn mấy chiếc bánh baguette dài ngoẵng duyên dáng nằm trên kệ nhưng rồi quyết định không mua. Ai lại xách theo ổ bánh mì đi vào trung tâm dạo phố chứ!

V

Đến trước bưu điện, Vi thất vọng thấy cửa đóng kín mít. Đúng là dân bên đây nhất định không chịu làm việc vào ngày cuối tuần. Mấy lá thư viết miệt mài đêm qua ngọ nguậy trong túi áo khoác buồn bực. Xem lại đồng hồ, Vi tự khâm phục mình đã đi bộ khá xa: bốn mươi lăm phút tập thể dục. Một kỷ lục chưa bao giờ đạt được hồi ở Việt Nam. Vi nóng phừng phừng, nhiệt độ trong người lên cao làm má cô đỏ ửng. Vi nhanh tay cởi hết ba bốn lớp áo, chỉ còn mặc cái áo tay dài sát người. Biết làm gì đây, cô dự định vào phố bỏ thư rồi đi dạo mấy cửa hàng quần áo nhưng bây giờ họ nghỉ làm, cửa nẻo im im thế này thì còn gì là ngày Chủ nhật bỏ công ra khỏi nhà. Nghĩ đến đoạn đường bốn mươi lăm phút phải lê bước về cô rùng mình, thôi thì ra quảng trường trước tòa thị chính ngồi ngắm hoa vậy. Vi muốn bóc mấy cái thư hôm qua ra viết tiếp, kể lẽ nỗi thất vọng vì bưu điện không

làm việc ngày Chủ nhật, các cửa hiệu cũng không buôn bán, đường xá không một bóng người, hoang vắng như thành phố ma.

Một cơn gió đột ngột thổi đến trùm lên Vi đang phong phanh chỉ có một manh áo duy nhất trên người. Khi phát hiện mình đã nhiễm lạnh, Vi hốt hoảng mặc tất cả các áo vào người rồi đứng dậy đi tới đi lui cho người nóng lên. Ở đây mà bệnh là đại họa. Vi tưởng tượng ra cảnh người lao công tình cờ phát hiện cô sinh viên Việt Nam phòng 331 đã chết cứng trên giường từ bao lâu nay. Trời lạnh, cửa sổ mở toang nên xác không bị phân hủy, hèn gì mà lâu lắm không thấy cái dáng nhỏ nhoi với nụ cười rụt rè của cô mỗi khi chui vào thang máy chung với toàn dân da đen lao động tay chân to lớn kèn càng. Nghĩ đến cảnh mình phải chết trong âm thầm ghê sợ như vậy Vi đang lạnh lại càng tím tái mặt mày hơn. Thôi thì ráng mò về cư xá. Giá mà có xe bus thì cô sẵn sàng bỏ ra 6 francs mua vé rồi leo lên chứ không kéo kéo như mọi lần, nhưng hôm nay Chủ nhật, không có xe.

Vi đi chưa được dăm bước thì mưa rào rào tuôn xuống như cái vòi sen bị hỏng phần nước nóng của phòng hôm Vi mới đến, nước lạnh buốt làm rợn cả sống lưng. Cô trở tay không kịp, lúc dù được giương lên thì đầu tóc cô đã ướt hết rồi. Vi vừa lầm bầm nguyên rửa vừa rào bước cho nhanh. Gió vùng Bretagne trứ danh mạnh bạo mấy lần giật thốc chiếc dù lật ngược lên trời. Vi căng thẳng dùng hết sức bình sinh kéo dù xuống nhưng đã có vài cái gọng bị gãy từ những lần đi mưa trước. Nước cứ thế tong tong nhỏ xuống làm cô càng điên tiết hơn. Cô muốn tìm chỗ trú mưa nhưng nếu đứng lại thì lạnh không chịu nổi vì gió cứ thổi rù rù. Giá mà có một quán bar nào mở cửa cô chui vào uống một ly chocolat nóng thì còn gì bằng. Vi đi ngang qua nhà hàng của Tàu sơn màu đỏ chói. Ghé mắt nhìn vào cô mừng rỡ thấy có khách đang ngồi bên trong làn cửa kính ấm cúng. "Sự sống vẫn còn ở nơi đây!" - Vi tự nhủ - "Thôi vô kêu đại một món gì đó chờ tạnh mưa thì về. Tuần sau ăn mì gói trừ vào khoản thâm hụt hôm nay". Tuy nghĩ như vậy nhưng cô vẫn còn do dự, đến khi thêm một cơn gió nữa

làm dù bung ra khỏi tay lẫn lông lốc trên đường cô mới quyết định "Chơi sang một bữa còn hơn chết cứng không ai hay!"

Chắc trong Vi kinh dị quá với lớp áo quần lủng bùng, mái tóc rũ rượi và cây dù long cán gãy gọng nên khi Vi vừa đẩy cửa bước vào mọi người đều quay đầu nhìn ngó nghĩnh. Anh chệt bồi bàn chạy lại giúp Vi cởi bớt áo và treo dù lên móc. Anh ta hỏi cô bằng tiếng Pháp: "Cô chỉ có một mình?" rồi dẫn cô đến một bàn khuất trong góc phòng. Nhà hàng bên đây nhỏ xiu như mấy cái tiệm ăn bên Việt Nam, phục vụ thì chỉ có một người, vậy mà mắc dễ sợ. Vi không nhìn vào các món ăn mà nhìn bên cột giá tiền, dứt khoát chỉ vào món có giá thấp nhất. Thì ra đó là cơm chiên Dương Châu. Anh bồi lại hỏi "Một món thôi sao?", Vi cúi đầu gục gặc: "Tôi không đói lắm". Thấy quê quê.

Và thế là, cô nàng Vi kiêu hãnh từng hay ngược mặt nhìn lên khi tiếp xúc với con trai đã có cuộc gặp gỡ tiền định như vậy với chàng kỹ sư tin học mới ra trường.

- Em bên Việt Nam mới sang phải không?

Khi bưng đĩa cơm đến cho Vi, đột nhiên anh chệt bồi bàn cất tiếng hỏi làm cô giật bắn người.

- Anh... anh cũng Việt Nam sao? - Giọng Vi run run - Anh không phải Tàu sao?

- Bộ nhìn anh giống lắm hả? - Anh chệt, à không, anh Việt Nam cười - Ừ thì mắt anh không được to lắm!

Nói đến đây anh chàng phải chạy đi phục vụ cho bàn khác. Vi không dám ăn nhanh, sợ ăn hết thì phải ra về mà trời thì vẫn còn mưa, gió đang làm cây lá xào xạc bên ngoài. Anh bồi trở lại vui vẻ hỏi:

- Ăn được không mà sao thấy "nhờn" quá vậy?

- Ngon lắm - Vì thành thật - Gần một tháng nay em ăn toàn mì gói, bánh mì với thịt chà bông đem bên nhà sang.

- Sợ ăn hết phải về sớm phải không? - Anh bồi chẳng cần rào trước đón sau - Yên tâm, ở đây mở cửa đến hai giờ trưa, cứ ngồi lại cho đến lúc đó.

Khách lại vào, anh bồi còn kịp nói thêm:

- Em uống nước trà nóng nhen - Anh nheo mắt cười nghịch ngợm - Hồng có tính tiền đâu!

Đến hai giờ trưa, lúc nhà hàng đóng cửa, Vi đứng dậy ra về và anh bồi cời tạp dề, kết thúc buổi làm việc của mình thì hai người đã trở thành bạn bè, có vẻ quyến luyến không muốn chia tay. Mưa đã dịu bớt, gió cũng thôi không quá lộng hành. Vi bung cây dù "thương binh" của mình lên, gật đầu hèn hò "Thứ Tư nhe!" rồi hùng dũng đập lên những chiếc lá vàng dầm nước quay về cư xá.

Sau này cả hai đều đồng ý đó là một cuộc gặp gỡ đầy duyên số. Nay nhé, Vi vốn không ra đường ngày Chủ nhật. Từ lúc đến Rennes học cao học, cô chỉ cần vận dụng ngày nghỉ để "ngâm cứu" mấy cuốn sách dày cộp. Và nếu không có cơn mưa tai quái làm cô phải tìm chỗ trú thì đời nào một người "bùn xỉn" có thói quen sống bên Pháp mà nhàn ra tiền Việt Nam như cô chịu bấm bụng bước ra nhà hàng. Còn Phong, đường đường chính chính đã là kỹ sư tin học tốt nghiệp Grand Ecole INSA, lương bổng hậu hĩnh, vậy mà hôm đó nể tình bà chủ người Tàu ngày xưa từng chịu nhận Phong làm lậu mấy ngày cuối tuần nên đã đến phụ bà vì anh bồi đương kim của bốn tiệm có việc gia đình phải nghỉ đột xuất.

Cho đến lần gặp thứ hai Vi vẫn chưa biết Phong thuộc vào hàng các công ty trải thảm đỏ mới về làm ở cái xứ dân bản địa còn rên thất nghiệp hà rầm. Vi hãy còn nghĩ Phong làm anh bồi trong nhà hàng Trung Hoa.

- Vậy mà em vẫn vui vẻ với anh, lại còn thành thật khai báo mình không dám chi tiêu - Phong hay cảm động nhớ đến điều này - Em hào phóng mời "anh bồi" về cư xá ăn món bún bò Huế tự tay nấu và không có vẻ gì là kiêu ngạo của một sinh viên xuất sắc được học bổng toàn phần của Chính phủ Pháp.

Hôm đó Vi giữ kẽ, không dám cho Phong vào căn phòng năm mét vuông của mình. Cô để anh ngồi trong nhà bếp tập thể. Mấy anh chàng da đen nấu món gà nướng mọi theo kiểu truyền thống châu Phi làm khói bay mù mịt át hết mùi bún bò. Phong bức bối nhưng Vi lại thấy hay vì như thế anh không đánh giá được trình độ nấu ăn quá kém cỏi của mình. Cô tự cho là buổi tiếp Phong thành công ngoài mong đợi. Hôm sau Vi nhận được email của anh cảm ơn về buổi tối và món bún bò, nhưng câu cuối làm cô khá bất ngờ: "Dọc đường về mấy con chó cứ chạy theo xe đạp anh sửa nhặng xị lên vì người anh có mùi thơm hấp dẫn của thịt gà nướng. Lần sau hy vọng em tìm được một chỗ lịch sự hơn để tiếp anh!"

Trước khi sang Pháp du học, người yêu Vi có ý nghi ngờ khả năng chung thủy của cô. Tấn vốn chỉ tốt nghiệp cao đẳng rồi đi làm, dù lương khá cao nhưng lúc nào cũng có ý mặc cảm với Vi vì cô có học vị cao hơn. Mặc cho Vi luôn phân bua bằng cấp không đóng vai trò quan trọng trong tình yêu nhưng Tấn vẫn hay tự ti mình thua sút. Khi Vi mừng rỡ báo tin mình đã thành công trong việc đạt được học bổng đi Pháp học cao học, Tấn nói thẳng: "Rồi anh sẽ mất em!". Vi không muốn thề non hẹn biển gì với Tấn nhưng cô đã nói chắc như đinh đóng cột lúc chia tay ở sân bay: "Năm sau em sẽ về với anh, nguyên vẹn!". Khi Phong mời Vi đi xem phim cuối tuần sau sự kiện "gà nướng mọi", cô vui vẻ nhận lời dù nghĩ Tấn mà biết được chắc điên tiết. Nhưng Phong là người Việt duy nhất cô quen ở đây. Hai đứa hẹn nhau trước rạp chiếu ở Place de Columbia. Bộ phim "Một mùa thu ở New York" không có gì hấp dẫn nhưng nói về tình yêu và có nhiều cảnh khiến Vi đỏ mặt. Lúc về Phong dắt xe đạp cùng đi bộ chung với cô.

- Sao? - Phong hỏi bằng quơ - Phim được không?

- Cô nàng đó vừa trẻ vừa đẹp mà lại đi yêu mê một người già hơn mình gấp đôi tuổi - Vi nhún vai - Xạo!

- Tình yêu mà, đâu có luật lệ!

- Làm như anh nhiều kinh nghiệm lắm!

- Còn em, đã đứng ở trong vòng tay của ai chưa?

Phong hỏi tình bơ. Vi không biết phải trả lời sao vì thật ra lúc đó cô cũng không nhớ mình đã từng yêu ai chưa (!?)

- Anh sống bên đây năm năm nên ảnh hưởng cách nói chuyện thẳng của tụi Tây - Vi nhún vai cười - Dù gì đây cũng là một vấn đề tế nhị theo cách suy nghĩ của người Việt mình mà!

Tối đó Vi khó ngủ. Cô biết gì về Phong? Theo như lời Phong tâm sự thì anh chỉ lớn hơn Vi một tuổi nhưng vì có bề dày lăn lộn với cuộc sống nên trông Phong khá già. Phong phải phấn đấu thật nhiều để được sang Pháp du học, phải cạnh tranh gặt gao để thi đậu vào trường đại học đào tạo kỹ sư rất có uy tín và phải vừa học vừa mưu sinh vất vả để tồn tại. Cả quá trình này chỉ tóm gọn trong một câu nhưng Vi hiểu anh đã vất vả đến nhường nào. Vi sang đây có học bổng, được tuyển thẳng vào trường vậy mà cũng thấy "chua" lắm cuộc sống nơi xứ người.

Lâu lắm rồi Vi không gặp Phong. Cô bận học bù đầu còn anh bận làm bù cổ. Hai đứa chỉ trao đổi qua email những câu ngắn ngủi như: "Anh khỏe không? Chừng nào mình đi xiné tiếp?" hay: "Em thi tốt chứ? Tuần sau anh lại đi công tác ở Paris". Vi cũng viết email thường xuyên cho Tấn nhưng Tấn hay giận hờn, trách cô viết quá ít và nghi ngờ cô có mối bạn tâm khác rồi. Quá bận rộn Vi cũng chẳng buồn đính chính. Bản thân cô còn không rõ mình như thế nào thì làm sao giải thích. Một buổi tối bà thư ký ở trường

mời Vi đến nhà hàng Trung Hoa chỗ gặp "anh chệt" lần đầu. Ăn chưa xong bà thư ký có người phone vào điện thoại di động gọi đi gấp. Vi ngồi lại nói chuyện với bà chủ nhà hàng. Bà ta nói Tiếng Việt khá sôi, khoe Phong trong bốn năm làm ở đây đã dạy bà và bà cũng truyền lại tiếng Hoa cho Phong: "Nó sáng dạ lắm, lại nhanh nhẹn và cầu tiến nên moi thương!". Bà kể lúc đầu anh đến năn nỉ xin làm thêm, bà chỉ cho làm lậu. Có nghĩa là bà chỉ trả lương cho anh nhưng không khai báo, không trả phần bảo hiểm xã hội và thuế cho Chính phủ. "Nếu người ta bắt được là phạt moi nặng lắm! Máy lần có người vào kiểm tra moi phải mở cửa sau cho thằng Phong trốn ra ngoài, hồi đó nó còn làm trong nhà bếp, cuốn chả giò và phụ nấu ăn". Sau đó thấy Phong thật thà và chịu khó, bà giao anh làm kế toán sổ sách và chính thức thuê anh làm có khai báo. Máy lần về Hồng Kông và Việt Nam nghỉ hè, bà tin tưởng để Phong giữ tiệm. Anh miệt mài làm suốt ba tháng hè thì đủ tiền sống trong cả năm. "Vậy mà vào năm học nó còn đến làm vào hai ngày cuối tuần, nó gửi tiền về Việt Nam cho gia đình. Moi đến nhà nó chơi rồi, ở Tiền Giang, ba nó làm ruộng nhưng gốc là thầy giáo, mẹ nó dạy tiểu học. Nghèo!"

Vi gọi điện thoại cho Phong làm anh bất ngờ: "Sao hôm nay xài sang? Có gì viết email cũng được rồi!". Vi cười, tự thấy mình khá cởi mở: "Thì lâu lâu nhớ giọng anh, mà em cũng quen với cách sống bên đây rồi, không còn thói quen nhàn ra tiền Việt Nam rồi xuýt xoa than mắc nữa đâu. Cuối tuần này đến chỗ em ăn bún thịt nướng không?". Cô nghe giọng anh nén cười: "Em tiếp anh trong nhà bếp tập thể hả? Lần này coi chừng chó cắn anh thật vì người anh đầy mùi thịt nướng đó". Rốt cuộc, Phong rủ Vi đến căn hộ của anh, như vậy vừa tiện vì ở đó rộng rãi lại vừa cho cô biết nhà.

Nhà Phong đơn giản và ngăn nắp. Vi ngồi nhún nhún trên chiếc ghế bành êm ái nhìn Phong trở tài nấu ăn. Lúc Phong gấp vào chén cô chiếc bánh bao nướng xinh xắn và cái cánh gà chiên bơ, chưa ăn, đột nhiên Vi hỏi:

- Anh đã từng ôm ai trong vòng tay chưa?

- Một câu hỏi chẳng tế nhị - Phong cười nhận xét, nhưng không mấy bất ngờ - vì em chưa trả lời anh nên anh cũng không trả lời em. Nhưng anh có em biết một thông tin: anh chưa bao giờ nấu ăn đãi ai như vậy.

- Thật hân hạnh!

- Nếu vậy thì phải ăn cho nhiều vào, ăn không hết không cho về!

- Nấy vậy em không thèm ăn...

Hai đứa nhìn nhau. Vì biết mình lỡ lời nhưng không thấy hối hận. Tuy nhiên cũng nên đính chính:

- Ý em nói ở đây thật dễ chịu, dễ chịu hơn cái nhà bếp tập thể chỗ em!

Nhưng dù Vi không ăn hết chỗ thức ăn Phong nấu đãi cô, cuối cùng cô cũng phải về, Phong đưa cô trở lại cư xá. Hai người đi bộ dưới trời mùa thu đầy lá và gió. May thay hôm nay không mưa nên anh và cô tha hồ dạo bước, chẳng thấy lạnh tí nào. Nhưng khi đến nơi, Vi sắp vào nhà và Phong phải quay về thì đột ngột những hạt mưa mùa thu lại bất ngờ ào xuống.

- Không phải lỗi tại em nha! - Vi cười lôi trong giỏ lấy cây dù của mình ra - Cho anh mượn đó!

Phong giương dù lên, gió tức khắc làm cho nó lật ngược lên trời, những cái gọng gãy lìa tứ phía. Bằng một động tác nhẹ nhàng và khéo léo, anh dễ dàng điều khiển chiếc dù trở lại vị trí cần thiết.

- Cô nương xài dù ngộ ghê! Lần sau trả lại anh sửa cho - Phong nháy mắt nghịch ngợm - hổng có tính tiền?

Vi nhìn anh bước đi thư thái, chiếc dù gãy gọng ngoan ngoãn trên tay. Gió vẫn rít trên cao, cây cối nghiêng mình, những chiếc lá vàng tuôn rơi là

tả. Trước khi quẹo khuất, Phong còn kịp quay lại cười với cô dịu dàng.

o O o Mùa thu, lúc Vi về Viện Nam thì Rennes lại đang mưa gió. Cô nhặt một chiếc lá vàng kẹp vào cuốn sổ tay. Tấn không ra sân bay đón Vi dù cô có thật sự đã giữ lời hứa "trở về nguyên vẹn".

"Nhưng dù sao đó cũng chỉ là nghĩa đen" - Vi dễ chịu nghĩ thầm.

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Thiên Thần Lái Xe Bus

Vừa tốt nghiệp tú tài, gia đình đã lo hết các thủ tục cho Nhi du học. Nhi chỉ thích ở Việt Nam học đại học, cô tự thấy mình còn quá non nớt để bươn chải một mình nơi xứ người. Khi Nhi rụt rè phát biểu điều này, bà nội hét một tiếng làm con mèo tam thể giật mình chui tọt xuống gầm tủ. "Sang bên Pháp con ở chung nhà với cô dưỡng Út. Đi học cô lái xe hơi chở đến trường, đi chơi dưỡng cho tiền xài. Sung sướng như thế, sao gọi là bươn chải nơi xứ người?" Nhi im bật, không ý kiến thêm.

V

Nhi sang Pháp vào đầu thu, những chiếc lá phong đổi màu, đỏ rực cả thành phố. Cô Út thuê phòng trong ký túc xá cho Nhi. Dưỡng người Pháp, không thích cho người lạ sống chung cùng gia đình. Cô Út dặn, dưỡng kỹ tính lắm, đừng bao giờ khoe cô cho tiền. Hãy hứa sẽ tìm việc làm thêm. Nhi nhìn những giọt mưa thu trút xuống chiếc ghế đá cô đơn, buồn muốn khóc.

Đã một tháng trôi qua, ngày nào Nhi cũng đến trường, rồi lang thang rong ruổi khắp phố. Cô sợ căn phòng hẹp với bốn bức tường câm lặng. Cô sợ trong ký túc xá rất náo nhiệt, cuối tuần chúng tổ chức nhảy nhót, nấu nướng hay đi picnic. Nhi ngại tiếp xúc, cô vốn rụt rè. Sáng chủ nhật Nhi tìm đường đến bệnh viện, thời tiết lạnh và những cơn ho làm cô mệt mỏi. Nhi đứng bên trạm xe bus vắng lặng, những cơn gió trên người làm cô ràn rụa nước mắt. Cuối cùng bus cũng đến, Nhi hấp tấp leo lên. Người tài xế còn quá trẻ, nở với Nhi một nụ cười tươi tắn đến sững sờ. Anh lấy khăn

giấy đưa cô chặm nước mắt và ái ngại nghe những cơn ho làm cô gái da vàng đỏ mặt.

- Em đi đâu?

- Dạ?

Chưa người tài xế bus nào hỏi Nhi điều này, cũng chưa từng có ai cười với Nhi rạng rỡ đến thế trong cộng đồng dân cư lạnh lùng ở đây.

- Em là sinh viên ngoại quốc phải không?

- Phải!

Nhi đứng ngay chỗ tài xế để trò chuyện, không thèm tìm chỗ ngồi. Trên xe vắng ngắt chỉ mỗi bà già to béo ngồi tận dãy sau cùng.

- Em đến bệnh viện Lefort.

- Gần đến anh sẽ bảo, em không cần để ý nhìn trạm - Anh tài xế duyên dáng nháy mắt với Nhi trong kính chiếu hậu.

Nhi thấy ấm lòng quá đỗi, thế mà một cơn ho không ý tứ lại đến quấy rầy. Anh tài xế lục túi áo lấy ra hộp kẹo the. Nhi rụt rè cầm lấy. Xe đang khúc ngoặt, những ngón tay lạnh cứng vụng về của Nhi làm những hạt kẹo màu xanh nhảy vọt hết ra ngoài.

- Không sao, đừng khóc nhè! - Anh tài xế an ủi - Chủ nhật mà, cũng nên để những viên kẹo đi chơi chốc lát.

- Dạ...

Nhi cảm động, tay mân mê viên kẹo cuối cùng chưa kịp "đi chơi". Cô không nỡ ăn, kín đáo cho vào túi.

- Đến rồi đó, em xuống xe quẹo vào chỗ này, sẽ thấy bệnh viện nằm bên trái.

- Dạ!

Nhi cười lí nhí nói tiếng cảm ơn. Anh tài xế lại cho cô một nụ cười đẹp như thiên thần. Nhi xuống xe còn kịp nghe anh nói với theo "Chúc một ngày tốt lành!"

Suốt ngày hôm đó quả là tốt lành nhưng Nhi không tài nào chợp mắt ban đêm. Sao lại có người dễ thương đến thế, đẹp trai đến thế, dịu dàng đến thế. Rồi Nhi lại ngớ ngẩn tự hỏi "Sao Thượng Đế lại để cho một Thiên thần đi lái xe bus?" Hôm sau Nhi rất muốn đi lại tuyến xe bus số 4, nhưng làm sao đón đúng chuyến có Thiên thần lái? Nhi vẫn tiếp tục phải đến trường, mà đường đến trường phải lấy xe bus số 8 kia. Cô trông chờ một tuần qua mau, để đến chủ nhật, đúng vào giờ cũ, đúng tuyến cũ, cô hy vọng gặp lại anh.

Lần này là một ông bụng bự, râu quai nón, mặt nhăn nhó ngồi sau vô lăng. Đi hết một trạm Nhi đã vội vàng nhảy xuống. Suốt ngày hôm đó cô quần đi quần lại tuyến đường có xe số 4 chạy qua. Và đó là một ngày không hề tốt lành. Viên kẹo the màu xanh được Nhi cho vào hộp sứ dùng để nhai, đặt trên bàn học. Đó là viên kim cương tuyệt vời nhất, quý giá nhất của cô.

Đã sang đông, thời tiết càng thêm khắc nghiệt. Mỗi lần ho Nhi lại mở hộp sứ ngắm viên kim cương xanh xinh đẹp. Cô gần như mất hy vọng gặp lại anh. Cô nghe chúng bạn nói, tài xế xe bus không lái cố định một tuyến nào đó, họ cũng có thể đổi ca, đổi ngày. Nhi tự an ủi "Mình cứ siêng năng đi xe bus, thế nào cũng có ngày gặp lại Thiên thần".

Xuân đến, dù Thiên thần chưa xuất hiện nhưng Nhi thấy thoải mái hơn. Trời ấm áp, hoa cỏ đua nhau nở rộ dưới ánh nắng vàng ươm. Tiếng chim líu

lo làm ai nấy thêm yêu đời. Kết thúc học kỳ một, kết quả học của Nhi không quá tệ, đủ để cô hài lòng vì sự cố gắng của mình. Nhi nhủ "Chắc Thượng Đế phải Thiên thần xuống ngày hôm đó cho mình nguồn động viên!" Rồi cô lại diễn dịch một mình "Nhưng giờ thấy mình vui vẻ rồi nên Thượng Đế không cho Thiên thần xuất hiện nữa, vậy mình phải buồn rầu để anh ấy hiện ra an ủi mới được!"

Hè về Nhi cùng lũ bạn ra đồng hái táo, kiếm tiền thêm. Cô dưỡng Út đã đi nghỉ hè bên Ý, bảo Nhi đến ngủ trông nhà giùm. Hái táo đến ngày thứ tư, Nhi rã rời chịu không xiết. Cô định xin chủ cho nghỉ thì gặp một người con trai. Anh mặc áo thun khỏe mạnh, làn da rám nắng, nụ cười cởi mở:

- Em hết bệnh chưa? Nhìn em khỏe hơn dạo mùa thu!

Nhi ngỡ ngàng, quả Thượng Đế chỉ cho Thiên thần xuất hiện lúc cô gặp khó khăn. Anh cũng làm nhân công hái táo cho nông trại này. Nhi hỏi sao anh không lái xe bus nữa. Anh cười: "Chuyện dài lắm!" Nhi mời anh về nhà cô Út, nấu nướng món Việt Nam cùng nhâm nhi trò chuyện. Giờ cô mới biết tên người con trai làm mình tơ tưởng là Jerome.

- Tốt nghiệp Tú tài xong, gia đình anh gặp khó khăn vì cha anh đột ngột bị tai nạn giao thông qua đời. Anh không còn tinh thần để học tiếp, tình cờ có đợt tuyển tài xế xe bus, được người chủ giới thiệu, anh mới được nhận làm lái xe. Ngồi sau vô lăng, thấy bạn bè đồng trang lứa lên xe bus đến giảng đường, anh buồn lắm.

- Thế sao chỉ thấy anh cười, lại còn cười rất tươi vào ngày hôm đó?! - Nhi đột ngột hỏi làm Jerome lại cười, nụ cười của Thiên thần làm cô nhói tim.

- Chẳng lẽ gặp một cô gái dễ thương như em mà không cười sao? Trông em hôm đó rất ngộ nghĩnh, mặt ỉu xiu, nước mắt ràn rụa, miệng ho không ngớt.

Sau lần trò chuyện thân mật hôm đó, Nhi tiếp tục đến nông trại hái táo với Jerome. Anh cũng chỉ làm việc hết mùa hè này là đủ dành dụm số tiền vào đại học. Nhi thấy mình thật bé nhỏ so với anh. Đi du học cô có gia đình hậu thuẫn, sang bên đây không được cô dưỡng Út niềm nở thì trách móc giận hờn. Jerome cho Nhi thấy muốn trưởng thành phải tự phấn đấu. Không ai có thể cho ta những kinh nghiệm sống bằng chính bản thân mình. Càng thân thiết với Jerome, Nhi càng thấy vui sống. Cô không còn viết email với nội dung than thở, hờn trách gia đình bắt mình đi du học. Bà nội mừng rỡ không còn cảm thấy có lỗi với cháu vì bắt nó "bươn chải nơi xứ người" Nhưng bà dường như hơi lo "Dạo này nó nhắc đến thằng bạn nào đó người Pháp hơi nhiều!"

Kỷ niệm một năm ngày Nhi bất ngờ gặp được Thiên thần lái xe bus, Jerome chở cô ra biển. Hai đứa dựng lều, nấu nướng kiểu picnic thật vui.

- Trông em hoàn toàn thay đổi so với lần đầu tiên - Jerome cười dịu dàng nhận xét - Em không còn là con mèo mắc mưa nữa.

- Em đã trưởng thành rất nhiều - Nhi gật đầu công nhận - Em bắt chước anh...

- Ủ - Jerome nháy mắt - Quan niệm sống của anh là "Yêu đời, yêu người và... yêu Nhi!"

Đó là lần đầu tiên anh chính thức tỏ lòng mình với Nhi. Cô tặng lại anh một món quà: Chiếc hộp sứ chứa viên kim cương xanh.

- Giờ thì em có thể ăn nó - Jerome nhìn Nhi mỉm cười - Đã có người mua cho em những viên kẹo the khác khi những cơn ho đến quấy rầy.

o O o Nhi về Việt Nam thăm nhà sau ba năm du học. Jerome hồi hộp ra mắt mọi người. Anh nghe Nhi nói bà nội rất khó. Thế mà sau vài tuần sống cùng mái nhà ba thế hệ của Nhi, lúc lên máy bay về lại Pháp, bà nội cứ nắm lấy tay Jerome nhắc đi nhắc lại "Thằng Rôm, nhớ thương yêu con Nhi

nhiều vào. Bà giao nó cho mày, mày mà không tốt bà sang tận Pháp sờ gáy Rôm cho xem!" Rồi bà lại thì thầm vào tai Nhi "Thằng Rôm được lắm. Nhớ giữ nó cho chặt, nghe chưa!"

Mùa thu lại về, những cơn gió khó chịu có thể làm người ta ho. Lá cây đổi màu đỏ rực khắp phố. Những chiếc xe bus dịu dàng lướt qua...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Đừng Giận Tình Si

Lần đầu tiên gặp Vỹ, Ái đã nhận xét "chàng trai hiếm có". Mọi người giới thiệu anh là giảng viên trẻ một Đại học lớn. Ái không quan tâm đến chức danh, anh thu hút cô ở khía cạnh khác. Vỹ cao ráo, vai rộng, ngực nở rất đàn ông, gương mặt lại mềm mại đầy cảm xúc. Miệng anh là đặc điểm khiến Ái tự thấy mình đa tình. Miệng Vỹ nhỏ vừa phải, đôi môi mềm căng quyến rũ khi cười lộ ra những chiếc răng trắng bóng như ngọc. Thêm chiếc cằm có khuynh hướng mom móm duyên dáng, càng làm người khác phải mất hồn. Mọi người cho thêm thông tin "Kỳ rồi nhà tạo mẫu thời trang X bên Việt Nam sang, bà ta đem theo mấy người mẫu nữ nhưng thiếu người mẫu nam trình diễn kèm. Sứ quán Việt Nam phải huy động anh em du học sinh ở đây. Anh Vỹ được chọn ngay để cầm tay các người đẹp dẫn lên sân khấu". Vỹ cười, nháy mắt hóm hỉnh "Trình diễn thời trang miền núi, trời mùa thu lạnh thấy mồ mà bắt anh đóng khổ. Họ nắn chân anh khen chắc, nhưng mà chề trắng quá, đã vậy lại còn... nhiều lông". Ai nấy cười ồ. Hôm đó nhóm các du học sinh Genève làm tiệc tiễn Vỹ sang Paris làm tiếp luận án tiến sĩ và đón Ái từ Việt Nam mới sang học Cao học. Thấy Ái không rời mắt khỏi Vỹ và cứ xoắn lấy anh hỏi đủ thứ chuyện, mọi người nháy nhau cười "Tiếc nhỉ, vừa mới gặp nhau lại sắp chia tay".

L

Vỹ còn ở lại Thụy Sĩ thêm hai tuần để hoàn tất các thủ tục chuyển trường và sửa soạn hành lý. Suốt thời gian đó, hầu như ngày nào Ái cũng tìm dịp được chạm mặt anh. Chia tay, Ái tự nhiên hôn vào hai bên má như thói quen của dân địa phương ở đây "Em sẽ sang Pháp thăm anh". Vỹ cũng

nồng nhiệt "Ừ, anh chờ". Cô phật ý sao anh đều ôm hôn tất thấy người Việt Nam đưa tiễn khác.

Vỹ đi rồi ai cũng buồn, trong thế giới của những du học sinh ít ỏi ở Genève, có một người duyên dáng và hòa đồng như anh thật quý. Anh gốc Hà Nội, lớn lên tại Sài Gòn nên chẳng bao giờ làm mím lòng người miền nào bằng cái vẻ chân thật nhưng khéo léo và tế nhị. Nhủ sẽ sang Pháp thăm anh nhưng rốt cuộc chẳng ai đủ can đảm tiêu một số tiền, mất một khoản thời gian và công sức để vượt mấy trăm cây số. Chỉ có Ái, ngày nào cũng ngồi sắp xếp lịch học sao cho hợp lý nhất để tranh thủ sang Paris thăm Vỹ.

Đầu đông, Ái lên xe lửa sang thăm người trong mộng. Đoạn đường thật dài trong thời tiết khắc nghiệt làm cô thấy rầu rĩ. Cây cối trụi lá trở thân gầy. Cánh đồng xám xịt, rơm rạ phất phơ bay. Dưới vòm trời u buồn, những con chim xác xơ trong làn gió tê tái. Mùa đông luôn làm người ta trở nên bi quan, buồn tủi, nẫu lòng. Đây là lần đầu Ái quá si tình, quên hết những kiêu kỳ vốn có. Nhưng khi bước xuống tàu, thấy dáng cao cao của Vỹ chờ sẵn nơi sân ga, khăn choàng cổ tung trong gió rét, Ái biết mình không uống công làm "người tình mùa đông" lãng mạn. Vỹ cười âu yếm, mắt to dịu dàng "Lạnh không em?". Ái thấy ấm lòng quá đổi. Hai người về nhà trọ của anh. Ăn mỗi người một tô mì gói, Vỹ lấy đàn cùng Ái ca hát. Chán chê, anh soạn chỗ nghỉ đêm. Cô là khách nên được "đặt cách" nằm trên giường. Anh chui vô túi ngủ đặt dưới sàn, tiếp tục kể chuyện khôi hài làm Ái cười nắc nẻ. Cười đến khan tiếng, anh phán "Ngủ nhe em. Mai anh dẫn đi Disneyland!"

Ở Paris chơi với Vỹ được ba ngày rưỡi, Ái đành lưu luyến chia tay. Đứa nào cũng bận. Ngồi trên tàu đẳng đặc suốt nửa ngày trời quay về Thụy Sĩ, cô tủm tỉm "Con trai gì... đáng hoàng quá!". Tuy có vẻ "Âu hóa" và đã trải qua vài cuộc tình trẻ con, Ái vẫn là một thiếu nữ Việt Nam then thùng. Dẫu hiện đại và bạo dạn, cô không dám đi quá xa nếu Vỹ không là người bắt đầu. Suốt ba đêm ngủ chung phòng chỉ mình Ái thao thức. Cô đá lộn sàn

nguyên tấm chăn lông dày rồi ngo ngoáy rên khê "lạnh quá!" mong anh ngồi dậy đắp lại cho cô. Mãi đến lúc Ái lạnh thật mà Vỹ vẫn hồn nhiên nhỏ ngáy, cô thất vọng đành cúi xuống nhặt một mình. Sáng ra thấy Ái nằm cuộn tròn như cái kén anh chặt lười "Quậy dữ quá! Rồi bù chăn màn của anh rồi!". Cô bịa "Đêm qua thấy ác mộng, giật mình la quá mà anh vẫn ngủ tỉnh bơ!". Vỹ cười "Tại tâm địa nhiều toan tính ngủ không yên". Ban ngày Ái cũng tìm cách tiếp cận đối phương. Đi dạo chơi cô tự nhiên nắm tay, níu áo. Ngồi xe điện ngăm cô vờ mệt dựa đầu vào bờ vai rắn chắc rất đàn ông. Còn Vỹ, có vẻ như anh thường bị con gái "dê" nên thái độ rất thản nhiên. Ái rốt cuộc cũng không biết anh có thích mình không. Cô chỉ có thể hỏi Vỹ đã từng yêu ai chưa. Vỹ khoe nhiều người quý mến anh, Tây hay Ta đều đủ cả...

Đến dịp lễ Giáng Sinh Ái lại leo lên xe lửa đến thăm Vỹ. Anh có vẻ vui khi cô phone báo tin mình đã mua vé "Ừ, anh có hai tuần nghỉ nhưng tiếc là chỉ tiếp em ba ngày. Anh phải qua Ý và Tây Ban Nha thăm vài đứa bạn. Hứa với tụi nó lâu rồi". Sang nhà Vỹ lần này Ái bạo hơn, dám cười đùa nghị "Anh cứ ngủ chung giường với em cho ấm, em không 'xúc phạm tiết hạnh' của anh đâu!". Vỹ nháy mắt cười làm bộ nghi ngờ "Chắc không? Ai dám tin?" rồi xem như chưa từng nghe thấy gì. Lúc anh đang ngồi xem truyền hình, Ái từ phía sau đi tới ôm cổ anh và hôn nhẹ lên mái tóc bông. Cô không nhìn thấy được mặt Vỹ nhưng nghe giọng anh thản nhiên "Thấy tóc anh thơm không? Vừa rồi có thằng bạn tặng loại dầu gội đầu mới". Chuyển đi thăm Vỹ lần đó Ái chỉ "thu hoạch" được bấy nhiêu.

Tháng giêng, gần đến tết Nguyên Đán đột nhiên Vỹ quay về Genève. Anh có việc trở về trường cũ tìm số liệu và gặp gỡ mấy giáo sư. Một tuần có anh dân Việt Nam vui hân lên. Đầu xuân, vài vạt nắng rụt rè soi xuống hồ Léman. Chim chóc lại bay về. Những con thiên nga vươn chiếc cổ gầy làm dáng. Chậu hoa hàm tiếu của Ái lộ hé một nụ hồng bên bậu cửa sổ. Mọi người hào hứng học hát chuẩn bị đón xuân dân tộc. Khách mời là toàn thể sinh viên ký túc xá. Vỹ nhấn mạnh "Bạn bè năm châu hiếm hoi có dịp

thường thức văn hóa Việt Nam, tụi mình phải tổ chức thật công phu!". Buổi trình diễn văn nghệ đêm Giao thừa thành công ngoài dự đoán. Khán giả ca ngợi Vũ đàn tài hoa quá. Dân Tây ít có "tài vật" như dân mình, mà anh thì Ái thấy rõ là "tài lớn". Hôm sau anh chàng Paolo người Chi-lê cho cộng đồng Việt Nam xem lại cuộn video anh ta quay. Mọi người lại tiếp tục trầm trồ "Anh Vũ đẹp trai thật, lại đàn quá siêu!". Ái cũng được khen vì chịu khó mặc áo dài giữa mùa giá rét làm "tụi Tây lé mắt hết!". Xem đến tiết mục tốp ca "Ly rượu mừng" ai nấy ôm bụng cười quặn ruột nghe chính mình thay vì hát "Kìa nơi xa xa có bà mẹ già" lại hăng say gào "Kìa nơi xa xa có bà vợ già". Anh bạn Paolo không hiểu sự tình, ngơ ngác hết nhìn người này đến nhìn người kia. Ái vừa rần rụa cười vừa âu yếm quay sang trách Vũ "Tại anh hết đó, lúc tập cứ giỡn sửa lời 'bà vợ già' cho nên khi hát thiệt mới ra nông nổi này".

Vũ về lại Paris, người ta bắt đầu to nhỏ về mối tình si của Ái. Trong cộng đồng du học sinh Việt Nam ít ỏi ở Genève, tỷ lệ nam giới rất cao, ai cũng học hệ Cao học nên đa số đều lớn tuổi. Trừ Ái ra, các chị em nữ khác đã lập gia đình. Ái là người duy nhất đem đến niềm hy vọng "tươi mát" cho cánh đàn ông. Cô thấy họ thật "đen tối", mỗi khi gặp nhau đều than thở mình "bức rút" do phải sống xa vợ hay người yêu. Thậm chí có người nữa đùa nữa thật gạ gẫm cô về "chuyện đó". Họ giao thiệp yếu, ngoài giờ ở trường chỉ biết tụ họp ăn uống giữa những người Việt với nhau. Không kết bạn với người nước ngoài khác ở cùng ký túc xá vì yếu ngoại ngữ, không tham gia các hoạt động văn hóa ở Genève vì không thông hiểu về hội họa hay âm nhạc, không đi du lịch đây đó vì tiếc tiền. Có người từng học và dạy chung trường Đại học với Vũ bóng gió "Thôi em ạ, em còn tương lai phía trước. Anh Vũ vẫn còn mãi nghiên cứu thêm dăm ba năm". Thấy Ái vẫn không quan tâm, nhiều người nói thẳng hơn "Từ hồi biết Vũ đến giờ không nghe nói nó có bạn gái, tính nó chỉ thích vui đùa, không hợp với chuyện tình cảm ràng buộc đâu!". Bỏ qua mọi lời khuyên vớ vẩn, Ái vẫn vô tư và hạnh phúc với mối tình của mình.

Xuân thật sự đã về, nắng vàng tươi mơn mớn và toàn Genève rợp đầy hoa. Vòi nước Jeux d'eau cao một trăm bốn mươi mét bên hồ Léman tung bụi trắng xóa hào hứng. Khách bộ hành mỉm cười đưa tay rũ những giọt nước bám li ti trên tóc. Khi nghe Ái khoe lại sang Paris thăm Võ nhân kỳ nghỉ lễ Phục Sinh, mọi người bức bối nhắc "Đừng em ạ! Con gái phải có lòng tự trọng chứ!". Ái thành thực "Thì em có làm gì để đánh mất lòng tự trọng, anh Võ vui vẻ tiếp em mà!". Thấy Ái "ngoan cố", họ bức "Võ không phải người lý tưởng dành cho phụ nữ đâu!". Ái cười hỏi ngược "Vậy chẳng lẽ như các anh mới lý tưởng?". Ai nấy giật mình nhìn nhau.

Lần này Võ chỉ dành hai ngày để tiếp Ái. Thoạt đầu cô tiếc công ngồi xe lửa ê mông suốt buổi nhưng rồi sự vui vẻ và hào hứng của anh làm cô quên hết giận dỗi. Vĩ lại nằm dưới sàn kể chuyện tiểu lâm làm cô cười nắc nẻ như lần đầu đến thăm. Khi chào tạm biệt Võ quay về Thụy Sĩ, Ái tự nhủ "Không biết ảnh đang hoàng hay khờ khạo nữa". Rồi cô thẹn thùng tự an ủi trước khi chìm vào giấc ngủ gà gật trên chuyến xe lửa dài dằng dặc "Trong cái rủi có cái may, mình khỏi phải lâm vào cảnh 'khôn ba năm đại một giờ'."

Sau lần đó Ái không còn dịp quay lại Paris thăm Võ vì lịch học quá căng thẳng. Si tình, cô cũng biết chuyện học là quan trọng. Cũng may Võ luôn ép Ái phải học thật chăm chỉ mỗi khi cô gọi điện cho anh. Dân Việt Nam cứ thăm dò "Chuyện đến đâu rồi? Võ tỏ tình chưa? Làm gì chưa?". Ái mắc cỡ "Chưa, ảnh con nít thấy mờ!". Lại có người khiêu khích "Em tính học xong về nước hay sang Pháp ở với Võ luôn?". Ái thành thực "Đang tính..."

Tháng bảy nắng vàng ươm đón Võ về Genève nghỉ hè. Anh ôm đàn ra bờ hồ Léman, Ái níu tay riu rít chạy theo. Võ mặc áo T-shirt trông khỏe mạnh, đôi cánh tay trần rắn chắc thật nam tính. Khi những ngón tay thon của anh lướt trên dây guitar Ái lại thấy Võ mềm mại đầy nghệ sĩ. Võ hát, những bản tình ca của Việt Nam vào những năm tám mươi cô lâu lắm rồi

không nghe thấy lại. "Tình yêu có từ nơi đâu... tiếng anh ấm như hơi thở, em nghe để nhớ suốt đời... đừng quên đừng giận người ơi...". Vỹ lim dim say sưa hết bài này sang bài khác. Ái mở to mắt đắm đuối ngắm anh. Mãi đến khi Vỹ trở về thực tại làm Ái cũng bừng tỉnh cơn mê, hai người kinh ngạc thấy thiên hạ đang chăm chú lắng nghe và tề hớn hớn... hàng đồng tiền xu nằm rải rác dưới chân họ. Người ta vỗ tay rồi bỏ đi để Vỹ lúng túng hỏi "Nhìn anh giống nghệ sĩ đường phố lắm sao?". Qua phút ngỡ ngàng, cô thích chí cười rồi cúi lượm những đồng tiền lấp lánh. Anh vui vẻ "Số tiền này đủ để tụi mình vô một nhà hàng sang trọng... uống cà phê". Vỹ chọn một quán nhỏ với những chiếc chụp đèn bằng đăng-ten trắng và những ngọn nến hồng sáng lung linh. Ái hít một hơi thật sâu, quyết định "Bây giờ hay là không bao giờ!".

Vỹ cười bình tĩnh nghe Ái tỏ tình, anh nhẹ nhàng:

- Nhưng xin lỗi, anh không yêu em...
- Vậy... anh xem em như em gái? - Ái nén khóc - Đâu thể nào!
- Không! - Vỹ lại mỉm cười với đôi môi mềm và cái cằm mom mom quyến rũ - Anh xem em như bạn, bạn bình thường.

Rồi như sợ Ái không hiểu tròn ý Vỹ giải thích thêm:

- Anh cũng thích em. Một cô gái vui vẻ, dễ thương như em ai mà không thích, em hợp với anh, cùng chia sẻ với anh nhiều quan điểm sống. Em hỏi thẳng thì anh trả lời thẳng. Anh không yêu em... - Vỹ đưa bàn tay với những ngón nghệ sĩ của mình đặt lên bàn tay lạnh cóng của Ái - Từ giờ trở đi tụi mình đừng nhắc lại chuyện này nữa, được không em?

Ái đột nhiên rên rỉ, đổ thừa Vỹ làm mình hiểu lầm, trách móc anh tại sao vui vẻ đón tiếp cô mỗi lần sang Paris. Đặc biệt, lời trách móc quái gở "Anh làm em tốn biết bao nhiêu tiền mua vé xe lửa và gọi điện thoại đường xa" làm Vỹ ngớ ra, không cười được nữa, anh cúi:

- Thôi được rồi, lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng. Từ nay anh cắt đứt quan hệ với em là được chứ gì?

Vỹ giữ lời hứa, không trả lời e-mail, không nhận điện thoại, thư từ gửi qua đường bưu điện đều bị trả về. Ái sống dở chết dở bỏ ăn bỏ học làm mọi người lo sốt vó. Đang trong giai đoạn nước rút gần ngày bảo vệ luận văn, cứ tình hình này chắc chắn cô sẽ rớt. Công trình học tập suốt năm đổ hết xuống hồ Léman. Ai nấy hết khuyên răn rồi hù dọa. Đến khi Ái hù lại, bản tin mình sẽ "ra đi về một nơi gió bụi" làm ai cũng lạnh người. Một anh tự nhận biết rất rành về Vỹ cho Ái một tin sét đánh ngang mày "Vỹ là người đồng tính".

Bắt Ái chấp nhận tin này khó như bảo cô đồng ý hồ Léman là biển. Mặc họ giải thích nào "người tình" của Vỹ là thằng Mauricio người Tây Ban Nha, lúc trước cũng ở Genève nhưng sau chuyển qua Paris nên anh mới chạy theo, nào Vỹ gần ba mươi nhưng chưa từng có bạn gái. Một anh kỹ sư nông nghiệp, chuyên ngành chăn nuôi còn lý sự "Xét theo phương diện thú y, rõ ràng Vỹ thuộc giới tính thứ ba". Một chị nhà báo đang thực tập tại Genève đặt giả thiết "Vỹ quá thành công với phái nữ nên anh trở nên mất cảm giác, ngược lại, anh thích đến với người cùng giới để chứng tỏ bản năng sinh lý hơn. Đây là một dạng "bóng kín" nhìn bên ngoài khó biết được, khác với dạng "bóng lộ" nhìn ai cũng biết". Một anh đang làm luận văn tiến sĩ nhưng nổi tiếng thích kể chuyện "dưới thắt lưng" hơn nghiên cứu khoa học cứ vin vào chuyện Vỹ cho Ái ở cùng phòng mỗi lần qua Paris mà vẫn "không làm gì" là điều không tưởng đối với một người đàn ông bình thường. Đợi mọi người bảo vệ luận điểm của họ chán chê, Ái phản biện bằng một câu duy nhất "Bằng chứng đâu?".

- Chuyện tế nhị này làm sao có bằng chứng?

- Mọi người chỉ dựa vào vài sự kiện rồi suy đoán theo ý riêng của mình
- Ái không phục - Chẳng lẽ người nào gần ba mươi không có bạn gái đều đồng tính hết? Chẳng lẽ người ta đang hoang không lợi dụng phụ nữ thì bị

gán là pê-đê? Chẳng lẽ người ta chơi thân với bạn trai thì bị cho là bất bình thường?

- Thì... thì... dựa vào kinh nghiệm của nhiều người và... và... xu hướng chung trên toàn thế giới - Chị nhà báo bối rối - nếu có bằng chứng anh chị đã cho em biết ngay từ đầu.

- Nếu vậy, xét theo luật của Thụy Sĩ, các anh chị đã phạm tội tung tin thất thiệt làm giảm uy tín anh Vỹ. Nếu em kiện về chuyện này, các anh chị ra hầu tòa chứ chẳng chơi - Ái lạnh lùng kết tội - Thấy anh Vỹ được nhiều người yêu mến nên các anh chị ganh tị phải không?

o O o Thịnh thoảng xem truyền hình thấy cảnh đường phố Paris tráng lệ hay hồ Léman êm đềm, lòng Ái lại rộn lên một tâm sự nhức nhối như thể cái răng sâu gặp chocolat Thụy Sĩ. Giờ cô đang ở California tắt bật và những kỷ niệm xưa bên Châu Âu lãng mạn cũng sẽ trôi vào miền ký ức nếu Ái không ngừng tự tra tấn mình "Vỹ có phải là người đồng tính không?". Năm đó ở Genève, sau khi bị hầu hết dân Việt Nam nghỉ chơi, Ái đột nhiên học hành chăm chỉ. Cô muốn bảo vệ sớm để có thời giờ sang Paris gặp trực tiếp hỏi Vỹ cho ra lẽ. Nhưng khi có kết quả học rồi, Ái mất ngủ cả tuần cũng không quyết định được có nên không. Cô nhớ lại từng cử chỉ của Vỹ, những kỷ niệm đẹp của hai người. Ái biết dù có nhận được câu trả lời nào, cô cũng là người mất tất cả.

Ái về nước đúng hạn sau khi gặp từng người Việt Nam xin lỗi và từ giả. Khi được sang Mỹ học tiếp lên tiến sĩ, Ái có điều kiện tiếp xúc với những người thuộc giới tính thứ ba. Cô truy tìm tài liệu về người đồng tính và cả tư vấn với giới chuyên môn. Không biết tự bao giờ, cô có nhiều cảm thông với cộng đồng này. Đã là một cô gái chín chắn, trưởng thành và không còn đủ đam mê làm "người tình mùa đông" cùng những chuyến tàu xuyên biên giới dạo nào, Ái vẫn không thể quên người con trai lý tưởng và mối tình si không đoạn kết. Lẽ nào, giác quan thứ sáu và sự nhạy cảm của một người con gái bị đánh lừa. Và lẽ nào, đấng tạo hóa lại trở trêu, một thân hình

cường tráng, một gương mặt gợi cảm, một nụ cười đáng yêu? Sau tất cả những câu hỏi lớn không bao giờ có lời đáp đó, Ái thường ngân nga một mình khúc hát không trọn vẹn "Tiếng anh ấm như hơi thở, em nghe để nhớ suốt đời... đừng quên đừng giận người ơi... đừng quên đừng giận người ơi..."

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hoa Tú Cầu Vùng Bretagne

Mây thức dậy sau một giấc ngủ nặng nề. Cô không còn khái niệm thời gian, ngoài kia trời u ám. Mây nhìn lại căn phòng mình, bé tí như hộp diêm. Chiếc giường hẹp chùng tằm tắc kê sát tường, một bàn học, một chiếc ghế, một bồn rửa mặt. Cô uể oải nhìn ra cửa sổ, mưa lất phất đang rơi xuống đồi cỏ xanh, những cành cây còn sót vài chiếc lá úa gầy khẳng khiu, mấy băng ghế sơn nâu im lìm buồn. Cô soạn hành lý ra, cái nồi cơm điện mini làm cô thấy tủi. Đi Tây học đâu phải thiên đường, thế mà suốt bao nhiêu năm cô đã ra sức phấn đấu vì mục tiêu này. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Mây e ngại hé đầu ra. Người bảo vệ tối hôm qua đón cô đến rồi khệ nệ bê hai chiếc valise lớn lên phòng. "Cô khỏe chưa? - Anh ta ân cần hỏi - Lúc đến thấy cô mệt gần ngất xỉu vì đã trải qua một chuyến bay dài. Cô có cần gì không?". Mây lí nhí cảm ơn. Người bảo vệ có vóc dáng to lớn, mũi cao, mặt thanh như người châu Âu nhưng nước da không sáng, mày rậm và mắt dài như dân Á châu. Anh ta trạc tứ tuần, phong cách trầm lặng và ánh nhìn man mác. Mây có cảm tưởng mình đã bắt gặp người đàn ông này trong những câu chuyện Ngàn lẻ một đêm. "Tôi làm việc ca tối, gần hết giờ trực của tôi rồi - Người bảo vệ lại lên tiếng - Tôi nghĩ có lẽ tốt cho cô nếu trước khi về, tôi dẫn cô đi một vòng giới thiệu ký túc xá. À, sinh viên ở đây gọi tôi là Sinmad".

M

Ký túc xá giờ đã trở nên quen thuộc với Mây. Mỗi chiều thứ sáu sau khi từ trường về cô ghé siêu thị, nạp thực phẩm cho cả tuần. Chiếc ba lô trĩu nặng trên vai nào sữa, nào nước cam, rồi đồ hộp. Tay phải cô còn xách thêm chiếc cặp đựng máy vi tính, tay trái giơ cao chiếc dù. Từ bến xe bus

về đến phòng, Mây phải đi bộ một đoạn khá xa băng qua đồi cỏ ẩm ướt và những cơn gió cắt da. Bếp nấu ăn tập thể đang giờ cao điểm, các sinh viên chạy ra chạy vô hấp tấp, tay bê xoong nồi dao thốt linh kinh. Bình thường Mây chỉ cần khui hộp thịt, cho vào lò vi ba hâm nóng trong hai phút là xong bữa tối. Hôm nay cuối tuần cô quyết định phải nấu canh cho có chất rau. Mây múc một tô canh chua nấu với cá viên đông lạnh rồi đi thang máy xuống phòng bảo vệ. Sinmad đang bận rộn tính toán tiền giặt đồ và thuê tủ lạnh cho một tổp sinh viên. Mây nhẹ nhàng đặt tô canh lên chiếc bàn con trong góc rồi trở lên phòng. Cô còn kịp thấy anh nháy mắt ra dấu cảm ơn. Thật ra Mây mới là người chịu ơn Sinmad. Thấy tóc cô ướt bết vì dầm mưa run lập cập, anh đem ngay thuốc lên tận phòng. Nghe cô than thèm món ăn quê nhà nhưng thiếu dụng cụ làm bếp, anh chở đến một thùng carton lớn đầy nồi niêu xoong chảo. Biết cô nhớ gia đình, anh đem máy chụp hình kỹ thuật số chụp cô đủ kiểu trong ký túc xá rồi gửi về Việt Nam qua đường E-mail. Mỗi lần Mây nói cảm ơn, anh cười buồn "Tôi đã trải qua những cảm xúc giống em trong suốt mấy năm đầu định cư nơi đây, cũng cô đơn, nhớ nhà và cần tìm người chia sẻ...".

Sinmad chỉ trực vào ca đêm, giờ này lương cao hơn và người ta cũng chỉ cho người nước ngoài công việc dân bản địa không thềm làm này. Anh gốc Afghani-stan, định cư chính trị ở Pháp đã được chín năm nay vì chiến tranh nơi quê nhà. Sinmad là nhà báo, sang bên đây không còn cơ hội hành nghề nữa. Những tối học nhóm nhà bạn bè về khuya, Mây bắt gặp anh mãi miết ghi chép trong căn buồng hẹp dành cho người gác đêm. Những con chữ Ả Rập ngoằn ngoèo lạ lẫm làm cô bật cười. "Anh viết gì thế?". Sinmad đẩy quyển sổ ra trước mặt Mây "Đọc thử đi!". Cô nhìn anh chịu thua. "Nhật ký kẻ lưu vong ấy mà! - Sinmad cúi mặt - Chúc em ngủ ngon!".

Mỗi sáng Mây nhìn ra cửa sổ thấy thời tiết dần thay đổi. Những chiếc lá vàng rơi như trút sau từng đợt gió rít qua khe, mưa tuôn xuống rào rào, bầu trời lúc nào cũng âm u, ảm đạm. Mây hy vọng mình quen dần với cái lạnh của mùa thu, nhưng mùa đông đã ập đến, dẫu không quá đột ngột cũng làm

cô cảm nhận rõ rệt nhiệt độ ngày càng xuống thấp. Quãng đường từ trạm xe bus băng qua đồi cỏ về phòng như vô tận. Mỗi sáng bước chân ra khỏi ký túc xá cùng dòng sinh viên, đứng đợi xe bus trong vài phút ngắn ngủi, Mây nhớ da diết ánh nắng vàng tươi trải dài trên những con đường TP. Hồ Chí Minh. Rồi Mây quen dần với màu xám của mùa đông, màu xám thật hợp với những căn nhà xây bằng đá ardoise cổ truyền vùng Bretagne. Cô không còn thấy cái lạnh quá khắc nghiệt nữa, hình như trời ngày càng ấm hơn hay cơ thể cô đã thích nghi được với môi trường. Một sáng thức dậy Mây ngỡ ngàng nhận ra, những chiếc lá non biêng biếc đang rộ nhú trên những cành cây khẳng khiu, đồi cỏ non thay áo xanh rì. Ở bến xe bus lũ sinh viên kháo nhau "cuối đông rồi!". Anh chàng Christophe phòng đối diện cười với Mây rạng rỡ và nhường cô lên xe trước, lịch sự như một thanh niên quý tộc chính hiệu. Con trai bên đây rất mê mái tóc dài đen nhánh và đôi mắt lá răm của cô. Họ thích gạ Mây đi quán bar, dạo mát ngoài bến cảng hay ít ra cũng chơi billard trong phòng khách ký túc xá. Những chàng trai trẻ tuổi không hiểu vì sao cô nàng Việt Nam cứ hay rút vào vỏ ốc, rụt rè giữ kẽ và chỉ tươi cười sống động khi nói chuyện cùng người gác đêm trung niên. Giữa họ dường như có một sự hòa đồng về văn hóa, tuy có điểm giống nhưng cũng có nhiều điều khác, đủ khiến hai người hiểu kỳ về nhau. Như đa số người Trung Á, Sinmad tin vào thánh Allah. Mây hồi hộp:

- Anh có mấy vợ?
- Bốn, vừa đúng luật - Anh chắc lười tiếc - tôi thích sáu lận!
- Sao anh không để râu?
- Mấy cô vợ tôi chịu nhột dờ lắm!
- Làm cách nào để duy trì trật tự giữa các cô vợ?
- Đó là nghệ thuật phân chia sức lực cho hợp lý.

Lần đầu tiên Sinmad mời Mây về nhà là vào một sáng chủ nhật, sau ca trực đêm của anh. Lý do trình trọng được anh từ tốn nêu: nhân dịp xuân về. Ký túc xá mấy hôm nay cũng đã có hình ảnh mùa xuân. Những cây hồng ven đồi cỏ xanh bung những đôi cánh nhung mượt, đỏ rực rỡ. Hoa cúc từ những chậu cửa sổ mọc lơ lửng thả từng vệt màu trắng, bám trên tường làm lóa mắt bọn sinh viên. Và còn bao nhiêu là hoa dại li ti đủ màu sắc nằm lẫn trong đồi cỏ non thật ngọt ngào. Nhưng độc đáo nhất vẫn là những bông hoa tú cầu (hortensia) kết thành từng chùm lớn, trông thật nhộn nhịp. Hai người quyết định đi bộ đến nhà Sinmad trong một buổi sáng chủ nhật yên lành. Mây bé nhỏ sánh bước bên anh, mái tóc dài lất phất vương trên ngực áo bạn đồng hành.

Anh nấu đãi khách món ngon của cổ hương, có cơm trắng, thịt bò ướp nị và nước xốt giòn ngọt vị nho khô. Bàn ăn chỉ hai người. Sinmad sống cô độc trong căn hộ nhỏ có cửa sổ nhìn ra một công viên đầy hoa tú cầu. Anh cho Mây xem những bức tranh ký họa vẽ toàn tú cầu vào mùa xuân. Quê Sinmad không có hoa này, ở Việt Nam cũng hiếm thấy. Anh lại khoe mình còn sáng tác nhiều bản nhạc ca ngợi tú cầu vùng Bretagne. Hồi còn ở Afghanistan, nhà anh có dương cầm, sang đây anh chỉ đủ khả năng tậu một chiếc organ cũ. Mây nhìn anh lướt những ngón tay thon thả trên phím đàn, điệu nhạc pha lẫn giữa âm réo rắt miền Trung Á và sự dịu dặt vùng Tây Âu cho cô cảm xúc thật lạ...

Mùa xuân rồi cũng đi qua, những bọn bề thi cử chực chờ lao đến. Ký túc xá giờ cao điểm không còn cảnh sinh viên bê xoong nồi ra vào tập nập bếp ăn tập thể, cảnh bọn con trai quần khăn ngang bụng hát vống lên bước vào nhà tắm công cộng, cảnh lũ con gái thay phiên nhau ngồi bệp ở đầu hành lang rì rầm nói điện thoại. Ai cũng khép cửa phòng, mũi cắm vào đồng sách, tay gõ liên tục trên bàn phím vi tính xách tay. Hành lang vắng lặng, thỉnh thoảng tiếng điện thoại đổ chuông làm mọi người giật mình nhưng chẳng ai còn tâm trí mở cửa phòng chạy ra bắt máy. Phòng Mây ở đầu hành lang, nơi điện thoại dành cho cả tầng treo trên tường. Cô vốn

không có mấy ai tìm gọi, thời gian này lại mong tin một người. Sinmad nghỉ làm bảo vệ đêm, anh đã tìm được việc ở một tòa soạn báo. Mây mừng cho anh cuối cùng đã trở lại nghề ký giả.

Tháng lương đầu tiên Sinmad dẫn Mây đi nhà hàng Việt Nam. Cô thích những món quê anh hơn. Nhìn anh tự tay nấu nướng trong căn phòng nhỏ nhìn ra những bông hoa tú cầu, Mây cảm nhận rõ rệt không khí ấm cúng của một gia đình. Cô thấy không thoải mái trong nhà hàng sang trọng với những người phục vụ tận tình. Hai người ra về rất sớm. Thấy Mây không hài lòng, Sinmad đề nghị sáng chủ nhật tuần sau sẽ ra biển tìm ốc gạo, hứa hẹn một buổi tối với món lạ do anh tự sáng chế.

Biển mùa hè vào mùa này nước rút cạn, để lộ bãi đá rong rêu màu xanh xám. Sinmad mua cho Mây đôi ủng nhựa bé tẹo thật ngộ nghĩnh. Mỗi người cầm xô nhỏ bì bõm lội lom khom. Những chú ốc tí ti núp mình trong lòng cát. Sinmad dạy cô cách lật đá và rong lên để truy tìm nguyên liệu cho bữa ăn. Gió biển thổi rất mặt làm môi Mây khô nứt. Mới thoáng cô đã thấy đau lưng không chịu nổi.

- Em không lượm ốc nữa đâu! Chỗ này cũng đủ cho một bữa no rồi!

- Chưa ai trong số bốn cô vợ của tôi lại lười biếng như em - Sinmad nhăn mặt - Thôi, đến ngồi trên tảng đá lớn đằng kia đợi tôi vậy!

Mây dựa mình lên đá, tháo đôi ủng nhựa ra và nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Khi cô tỉnh dậy, Sinmad vẫn đang lom khom với những xô đầy ốc. Anh đem ra chỗ nước súc rửa cho vơi cát rồi bê chiến lợi phẩm chất lên cốp xe.

- Anh định ăn ốc trong một tháng à? - Mây châm chọc, giấu sự xúc động khi nhìn thấy những giọt mồ hôi trên trán Sinmad.

- Cô gái nhỏ của tôi ơi! Có ai thương cô như tôi chưa? Trong lúc cô say ngủ hồn nhiên thì tôi phải làm việc để phục vụ cô một bữa ngon kia đó!

Mây cười giòn. Ủ, thì làm "cô gái nhỏ của anh". Chưa bao giờ Mây dám nghĩ được là gì hơn thế. Sinmad cũng cười, mặt anh bừng sáng. Mây chợt nhận ra ánh mắt man mác buồn của anh lần đầu gặp đã không còn nữa. Anh ngồi xuống bên cô, tay cầm hòn cuội vẽ ngoằn ngoèo trên cát.

- Gì vậy?

- Tên em đó! - Sinmad nháy mắt - "Mây" Mây viết bằng tiếng Ả Rập. Tôi viết theo nghĩa là mây trên trời chứ không theo cách ghi âm đâu. Tên em hay thật.

- Sau này khi em về Việt Nam anh vẫn nhớ Mây chứ?

- Ủ, chỉ cần nhìn mây trên trời, cô gái nhỏ của tôi ạ!

Sinmad nói câu này mà không nhìn lên trời, anh nhìn vào mắt cô. Hòn cuội trong tay rơi xuống cát. Mái tóc dài của Mây quấn êm êm vào cổ...

- Chúng ta về thôi, muộn rồi! - Sinmad đứng dậy, và lần này anh nhìn lên trời - Em không có ý định làm cô vợ thứ năm của tôi đó chứ?

Mây đã có điểm trình luận án. Ký túc xá dạo này vắng lặng, bọn sinh viên khép cửa phòng về với gia đình. Hè rồi. Đồi cỏ xanh vẫn mượt mà, những chùm hoa tú cầu càng sum sê hơn trong nắng dịu vùng Bretagne. Một tuần nay Mây không gặp Sinmad, anh phải đi công tác về miền Nam. Anh dặn cô thỉnh thoảng đến nhà tưới những chậu hoa trên bậc cửa sổ. Có đêm Mây ngủ lại, ký túc xá lúc này hiu quạnh quá. Trong căn hộ độc thân của Sinmad dường như có gì đó khác lạ. Phòng ngủ được sắp xếp lại để kê giường rộng rãi hơn. Nhà bếp chất đầy chén đĩa và trong phòng tắm có thêm nhiều khăn lông màu tươi tắn dành cho phụ nữ.

Sinmad đến ký túc xá chở cô gái nhỏ của anh ra sân bay. Đồi cỏ xanh thân quen chỉ còn là một chấm nhỏ Mây mới thôi không lưu luyến quay đầu lại. Cô nhìn những bông hoa tú cầu mọc khắp nơi trong thành phố, lòng

bồi hồi. Rồi vài ngày nữa Sinmad sẽ quay lại trên chính con đường này, đến sân bay đón một người thân yêu của anh. Gần mười năm nay hai người chịu cảnh lưu lạc. Chị phải rời Afghanistan đến tá túc nhà người chú ở Iran. Ừ, vợ anh đó, người vợ duy nhất của anh mà thôi.

Sinmad giúp Mây chất đồ lên xe đẩy, cô tròn mắt nhìn thêm một hộp hình trụ được anh đặt lên. "Quà cho cô gái nhỏ của tôi". Anh siết Mây vào lòng rồi hôn lên vầng trán nóng bỏng của cô tạm biệt. Lúc Mây vào phòng cách ly nhìn ngoái lại, còn kịp thấy anh vẽ ngoằn ngoèo tên cô lên tấm kính. Máy bay cất cánh rồi, Mây mở quà của người gác đêm ra. Một bức tranh vẽ công viên nhìn từ cửa sổ phòng anh. Mây mỉm cười để rơi một giọt nước mắt, tạm biệt những đóa hoa tú cầu vùng Bretagne...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Đồng Môn Xứ Lạ

Tôi vẫn mơ thấy ngọn đồi Sart-Tilman với các chuyến xe bus đầy bọn sinh viên giờ cao điểm. Những căn biệt thự bằng đá phủ rêu xanh ẩn mình trong rừng, thấp thoáng bóng mấy chú sóc chuyền cành và bầy sẻ nhỏ lao xao. Khi bus trườn gần lên đỉnh đồi, ngôi trường Đại học nửa cổ kính nửa hiện đại dần hiện ra. Tôi xuống trạm đông nhất, bước vào con đường mòn êm cỏ, băng qua bồn nước phun hiền lành, vào giảng đường. Tôi không bao giờ mơ thấy những gương mặt, dù giáo sư hay bạn bè, dù bác công nhân xén cỏ hay cô thư ký tóc vàng. Nhưng tôi thấy một cặp kính lấp lánh. Thức giấc, tôi biết, một đồng môn của mình.

T

Jean là một chàng trai khá kiêu hãnh. Lần đầu tiên gặp, tôi đang đi tìm phòng cho môn "International Marketing". Hắn cao gầy, dáng thư sinh, đeo kính cận. Mặt hắn sáng bừng theo kiểu "thông minh phát tiết ra ngoài", dễ làm người yếu bóng vía e dè.

Jean và tôi lần đó cùng vào trễ, giáo sư đang giảng bài. Tôi khép nép ngồi vào chỗ trống gần mình nhất, hắn đường hoàng lên ngay hàng đầu đối diện với giáo sư. An tọa chưa bao lâu, hắn liên tiếp phát biểu, thái độ rất cầu tiến và hãnh tiến. Tôi hỏi người ngồi gần hắn học năm thứ mấy và được biết hắn mới là sinh viên năm ba. Bên đây sinh viên học theo dạng tín chỉ, cùng ngồi một lớp nhưng trình độ rất khác nhau. Ngoài môn này tôi và Jean còn tình cờ chọn trùng nhiều môn khác. Tuy chạm mặt nhau thường xuyên nhưng cũng như nhiều sinh viên nước này, hắn chẳng bao giờ thèm liếc mắt

nhìn một sinh viên nước ngoài như tôi. Những sinh viên đến từ Châu Phi và Đông Âu cũng cùng hoàn cảnh.

Bị sinh viên địa phương kỳ thị nên môn nào không quá khó đến mức phải làm chung với họ, sinh viên nước ngoài tự động tập hợp lại. Làm công dân nước nghèo như Châu Phi, nước lớn mà thất cơ lỡ vận như Đông Âu hay nước "đang phát triển" như Việt Nam phải gặp vấn đề trong việc học nhóm đã đành. Là sinh viên địa phương hăn hoi, lại năng động, thông minh và nổi bật cũng "có vấn đề" lúc học nhóm thì có vẻ khó tin. Đó là trường hợp của Jean. Hăn được giáo sư đánh giá rất cao qua những lời phát biểu sắc bén. Làm bài cá nhân hăn đạt điểm xuất sắc, thường từ mười bảy đến mười chín trên hai mươi. Nhưng làm bài theo nhóm hăn không góp phần làm tăng thành tích tập thể, ngược lại còn làm giảm hiệu quả làm việc chung và điểm tối đa nhóm nhận được chỉ mười bốn đến mười lăm điểm. Mọi người nói hăn xuất chúng nên chẳng bao giờ thềm nghe ý kiến người khác. Lúc làm bài bị nhiều o ép đã đành, lúc lên bảo vệ với giáo sư cũng bị hăn dành hết những phần phức tạp nhất, gây cản nhất, có vẻ trí tuệ nhất để trình bày. Mọi người ngao ngán, chỉ muốn tránh xa Jean ra.

Jean luôn có vấn đề trong việc học tập thể, môn nào giáo sư yêu cầu nhóm lớn trên bảy người hăn mới đành cố gắng tìm bạn, nếu nhóm nhỏ khoảng ba người hăn sẽ thuyết phục thầy cho làm bài cá nhân. Cuộc sống luôn bắt ta phải hợp tác để cùng tồn tại. Jean hoâm đó vô trể nên giáo sư ép hăn làm chung với tôi và một sinh viên người Nga. Hăn cự tuyệt, nói thẳng với giáo sư ông không tôn trọng nhân quyền và cố tìm đối tác khác nhưng ai cũng "mồ yên mả đẹp" hết rồi, cuối cùng hăn đành hậm hực chấp nhận.

Tôi vốn đã có ác cảm với Jean, hăn cũng sẵn kỳ thị nên không khí ngột ngạt. Tôi quyết tâm làm tốt những gì được nhóm phân công để Jean không còn thành kiến với người nước ngoài. Nhưng Jean quả là một người rất khó cộng tác. Ngay hôm đầu học chung hăn đã mặc nhiên cho rằng chúng tôi

không đủ sức làm tốt, hẳn dành ôm trọn hết tất cả các phần chính phụ. Tôi tự giới thiệu mình học hệ Cao học, cô bạn người Nga cũng thế.

- Tôi là người bản xứ, tôi sống ở đây nên thông thuộc hết tất cả những chính sách mới cũ, luật lệ kinh doanh, nền kinh tế, tình hình khủng hoảng...
- Hẳn bảo - Các người ở nước khác đến, lại không thuộc khối thịnh vượng chung, tuy các người học hệ Cao học nhưng không thể bằng một sinh viên hệ Đại học như tôi. Chẳng qua người ta đặc cách cho các người được theo học ở đây.

Cô bạn Nga khá giận, sẵn mặc cảm tự tôn, dù sao cũng đến từ một nước lớn, cũng là dân Châu Âu. Cô ta tự bảo vệ mình vài câu nhưng Jean chỉ nhún vai không đáp. Tôi cũng phải tự khoe thành tích để hẳn đừng quá kỳ thị. Tôi nói tôi đã theo học Cao học của một nước Tây Âu tổ chức tại Việt Nam, nhờ vào văn bằng loại khá chính phủ của nước hẳn mới cấp học bổng trọn gói cho tôi học ở đây. Ngoài ra tôi còn có kinh nghiệm làm việc bán thời gian cho những công ty đa quốc gia. Sau cùng, tôi nhấn mạnh tôi lớn tuổi hơn hẳn. Hẳn bức bối nhìn tôi từ trên cao. Chưa bao giờ tôi căm ghét cái thân hình thấp bé thiếu thướt tấc của mình đến thế. Tôi biết không nên bất hòa quá sớm nên cố cười và thành thật đề cao Jean.

- Bạn là một sinh viên giỏi. Tôi vẫn luôn hâm mộ sinh viên Châu Âu, các bạn làm việc rất có phương pháp, rất năng động trong xử lý thông tin, các bạn được học tập trong môi trường nhiều thuận lợi về cơ sở vật chất.

Trời đã bắt đầu vào hè, nắng vàng ruộm gay gắt nóng. Jean lấy một cuốn sách phe phẩy quạt, đôi mắt thông minh sáng rực nhìn lên trần nhà. Sau khi nghe ca ngợi, hẳn có vẻ hạ nhiệt. Tôi lại mở cửa sổ, nhìn mông lung vào khoảng rừng xanh bao quanh khu Đại học. Gió từ những tàn cây ủa vào phòng, mang theo hương hoa cỏ đồng nội. Những bức tường tòa nhà đối diện phủ đầy dây leo. Trên nền xanh rờn của lá, bướm bướm đủ màu chập chới bay. Nắng ấm làm những con sóc, thỏ rừng và chim chóc bạo dạn chạy nhảy lung tung.

- Tôi sẽ rất nhớ ngôi trường xinh đẹp này khi trở về Việt Nam - Tôi nhỏ giọng - Mong thời gian còn lại sẽ là một kỷ niệm êm đềm.

- Chừng nào bạn về? - Cô bạn Nga hỏi.

- Chỉ còn mùa hè này - Tôi lưu luyến - sang thu tôi phải hoàn tất hết các tín chỉ và nói lời tạm biệt - Cô không tìm một người nào đó kết hôn để được ở lại? - Jean cả cười, châm chọc - Về nước khổ lắm!

Tôi bắt chước hãnh nhún vai, không trả lời.

o O o Hôm nay nắng bớt gắt, gió từ rừng thổi ra mát dịu. Thứ bảy, những chuyến xe bus trườn lên đèo vắng hãnh sinh viên. Tôi cùng cô bạn Nga đứng chờ bên bờ nước suốt hai mươi phút, bóng cao gầy của Jean mới nhấp nhô từ con đường mòn rợp bóng cây đi lại.

- Tôi không chấp nhận được bài làm của cô - Vừa thấy tôi Jean cao giọng - Tệ quá!

- Thật sao? - Tôi không muốn tin - Phần nào?

- Tất cả!

Jean thông minh nhưng không kiên nhẫn. Môn tài chánh kế toán đòi hỏi cặn cù, tỉ mỉ và cẩn thận hãnh không giỏi. Hãnh giao tôi nhận phần này khi nghe nói tôi từng làm kiểm toán được sáu tháng. Thế mà giờ Jean lại phủ nhận tất cả những gì tôi làm.

- Bạn phải chỉ rõ tôi sai phần nào - Tôi cứng rắn.

- Tôi nói: tất cả! - Jean gặng giọng - Tôi không đủ kiên nhẫn để đọc hết. Thay vì mất thời gian rà soát lại những sai lầm của cô, tôi thích tự mình làm lấy.

- Trong suốt năm học qua, làm bài với nhóm nào tôi cũng nhận phần tài chính - Tôi cố bình tĩnh - Không có vấn đề gì!

- Tôi khác! - Jean sửa gọng kính - Sao cô cứ khẳng khẳng đòi làm? Tôi sẽ làm hết từ A đến Z, các người yên tâm, thầy cho điểm chung mà!

Tôi đã trao đổi với Jean và thấy hẳn không nắm vững các nguyên lý tài chính. Hẳn cũng không đủ thời gian để ôm hết mọi việc.

- Nếu bạn nói vậy - Tôi ra điều kiện - Lần sau học nhóm phải trình ra toàn bộ phần tính toán.

- OK! - Jean khịt mũi - Không có vấn đề gì!

Hẳn không giữ lời hứa như tôi đã dự đoán. Hết lần học nhóm này đến lần khác, chẳng bao giờ Jean chứng minh được hẳn có khả năng làm trọn vẹn các bảng tính. Lúc hẳn lờ ra vài con số, lúc nêu lên mấy công thức. Sốt ruột vì thời gian nộp bài cận kề, tôi nói thẳng hẳn không biết làm thì giao lại cho tôi. Đuối lý, Jean tàn nhẫn "Cô là người Việt Nam, sao hiểu được cách làm khoa học của tôi?". Buổi học nhóm cuối cùng hẳn lại không thể đưa ra những bản tính chính xác và kết quả quan trọng nhất, bảng "Cân đối tài sản" đã không thể cân đối. Tôi không ngờ một người có thành tích xuất sắc như hẳn lại đành làm liều bằng cách áp đặt số khổng vào. Nhưng hẳn thà mạo hiểm, nhất định không sử dụng bảng tính của tôi làm trên Excel, đã được tính toán liên kết giữa các sheet và kết quả cuối cùng cân bằng hợp lý. Jean không muốn chấp nhận người của nước phát triển lại thua người đến từ một nước nhược tiểu.

- Chỉ biết chăm chăm vào phần tài chính, là phần phụ thôi - Jean át sự ngượng ngùng, tiếp tục mặt sát tôi - Những phần chính như khảo sát thị trường, nghiên cứu SWOT... thì người Việt Nam như cô cóc biết gì!

- Tưởng sinh viên ở nước phát triển thì học vì kiến thức, sao lại áp dụng số khổng, vậy làm bài chỉ để đối phó thôi sao? - Tôi lạnh lùng - Tôi từ nơi

xa đến đây, mong học hỏi tri thức, không phải để đạt những điểm giả dối.

- Các người có quyền lên gặp giáo sư để bảo vệ ý kiến riêng, cũng có nghĩa là các người xin tách nhóm - tức giận đập lại - Nhưng tôi thành thật khuyên, giáo sư sẽ không nghe theo những sinh viên nước ngoài đâu mà chắc chắn ông ta sẽ chọn tôi.

Buồn nhất cô bạn Nga, do cũng ù ù cạc cạc phần tài chính, không bênh vực tôi thì thôi, cô ta lại đứng về phía Jean với lý do hãn là người học tập có thành tích. Tuy ít nhiều tế nhị nhưng sau gần một năm học ở đây, tôi cảm nhận được trong mắt dân Đông Âu, Việt Nam cũng chẳng được bao nhiêu cảm tình. Hôm bảo vệ bài làm trước giáo sư, dĩ nhiên Jean dành phần nói nhiều nhất. Cô bạn Nga và tôi chỉ được trình bày lấy lệ vài phần không quan trọng. Tệ nhất, giáo sư không phát hiện ra những con số khổng. Ông hào phóng cho Jean mười sáu điểm, cô bạn Nga mười ba còn tôi mười hai. Cô bạn Nga lộ rõ vẻ khó chịu khi thấy cùng một nhóm mà giáo sư lại cho điểm khác nhau. Cô bắt đầu nói bóng gió xa xôi, hồi hận khi đứng về phe Jean.

- Cô có quá lo xa không khi nghĩ rằng thầy sẽ xem xét kỹ các bản tính? - Không thềm để ý thái độ cô bạn Nga, Jean nhìn tôi cười nụ.

- Trong môi trường học đường, chuyện giáo sư vô ý cho điểm đôi khi lệch lạc là chuyện thường - Tôi giữ vẻ mặt bình thản - Sau này bạn đi làm, cho người ta hay cho chính doanh nghiệp của mình, bạn sẽ thấy rằng việc bạn qua mặt được thầy và nhận điểm mười sáu ngày hôm nay là một bất hạnh.

Tôi bỏ đi, nghe Jean bức tức văng tục sau lưng. Tôi quay lại "Nên nhớ tôi lớn tuổi hơn bạn và đã từng đi làm trước khi sang đây. Chúc may mắn". Đẩy cửa kính dày bước ra, tôi hít sâu một làn không khí thật trong lành. Ngang bồn nước, tôi đưa tay rẩy vài giọt lên mặt. Con đường mòn ra bến xe bus mát rượi sau cơn mưa rào, tôi nghe đất xôm xộp thở nhẹ dưới mỗi bước

chân. Từ trên xe, tôi thấy Jean ngẩng cao đầu bước, một tay nới bớt chiếc cravate, tay kia cầm cặp vung vẩy. Hôm nay thi nên hẳn mặc đồ complet. Dáng hẳn cao gầy nên bộ đồ lớn có vẻ rộng. Nắng xiên, bóng Jean in rung rẩy trên những vệ cỏ dày.

Sau hôm thi đó, tuy nói "cứng" với Jean, tôi vẫn bị stress kinh khủng. Chỉ mong được về Việt Nam ngay lập tức. Nghĩ đến "đại sự" chưa thành, tôi lao đầu vào làm luận văn. Ngày cuối cùng tôi đến phòng thư ký làm các thủ tục để kết thúc khóa học, tình cờ lại gặp Jean. Tôi cười chào hẳn trước nhưng hẳn khinh khỉnh quay mặt đi. Nghe hẳn khoe với bạn bè mùa thu năm nay sang Mỹ du học. Hẳn nói lời tạm biệt với vài người quen. Cũng như Jean, tôi biết đã đến lúc mình chia tay với giảng đường nơi xứ người với bao kỷ niệm cay đắng ngọt bùi. Chính phủ nước này đã cho tôi học bổng, chu đáo trong suốt một năm trường. Những sinh viên như Jean, thật lòng cũng cảm ơn họ. Họ cho tôi lòng tự ti dân tộc để không bị hoang tưởng mình con Rồng cháu Tiên, quê hương rừng vàng biển bạc. Tôi đi thăm hết trường Đại học tọa lạc trên nguyên ngọn đồi xanh rộng lớn, từ khoa này sang khoa kia phải dùng xe bus. Đứng ở một nơi cao nhất, tôi thấy dòng suối nhỏ chảy vắt qua lấp lánh và toàn cảnh ngôi trường nằm lẫn trong màu xanh của rừng. Dầu cố nấn ná, cũng đến lúc tôi phải lên xe bus về trung tâm thành phố. Tôi trùu mến nhìn lần cuối cảnh vật trên đồi đang vào thu. Cây cối dần chuyển màu, sắc đỏ ngả vàng đang lẫn sang những chiếc lá xanh run rẩy. Thời tiết đã nhuốm lạnh, tôi kéo cao cổ áo, khép chặt tà manteau. Bus nhẹ trườn xuống đồi, qua một khúc ngoặt mất dấu ngôi trường thân quen. Sương mù lãng đãng giăng...

o O o Cách đây một tháng tôi sang Trung Quốc theo lời mời của một cô bạn người Thượng Hải tên Mai Ninh. Tình cờ trong một quán bar gần tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu tôi gặp lại Jean khi theo Mai Ninh đến uống nước với đồng nghiệp. Jean vẫn đeo kính cận, thông minh vẫn "phát tiết ra ngoài" nhưng mắt hẳn trông dịu hơn. Mai Ninh giới thiệu với tôi sếp Anthony, người Mỹ. Jean xem ra không nhớ tôi là ai, hẳn nhịu mày

suy nghĩ. Anthony mới ba mươi bốn tuổi, là giám đốc một quỹ đầu tư của Mỹ có chi nhánh ở Thượng Hải. Anh có phong cách giản dị, hòa đồng với mọi người và khá khôi hài. Ngồi với nhau ít lâu chúng tôi cáo về. Anthony đề nghị lấy xe hộ tống hai đứa. Lúc chờ anh xuống hầm đậu xe, Jean đến bên tôi hỏi "Cô nhớ tôi không?". Tôi cười gật đầu. Hắn có vẻ thân thiện "Tôi định qua Việt Nam chơi...". Tôi chỉ kịp đưa cho hắn danh thiếp của mình rồi lên xe hơi của Anthony. Jean vẫy tay nói với theo "Sau này sang Việt Nam du lịch có dịp nói chuyện nhiều hơn..."

Khi cửa xe đóng lại, tôi kể sơ lược tình hình học chung với Jean, nói bất ngờ thấy hắn làm việc lại Thượng Hải. Anthony cười ngặt nghẽo khi biết nhân viên của mình hóa ra có một thời làm trận làm thương ở giảng đường Đại học.

- Người Châu Âu tự nhận mình là dân hàn lâm, hay chê Mỹ thô kệch - Anh hóm hỉnh - Hồi Jean xin làm thực tập trong công ty, tôi biết hắn bị đồng nghiệp ghét nhiều lắm. Lúc đầu hắn rất tự tin, cái lý rất hăng và có vẻ tự hào về nguồn gốc Châu Âu có mấy ngàn năm văn hóa phong phú gì gì đó. Tôi chẳng rành ba cái vụ này...

Anthony làm bộ nhăn mặt, thề lười làm chúng tôi cười nắc nẻ.

- Tôi thấy hắn có tố chất, rất thông minh và nhanh nhạy nên sử dụng - Anh trở lại nghiêm túc - Hắn cũng biết, các công ty Mỹ khi muốn tuyển nhân viên mới thường cho các nhân viên khác tham gia phỏng vấn. Nếu đồng nghiệp từ chối, ông chủ cũng khó sử dụng. Hắn từ từ biết cách cư xử để lấy lòng đồng nghiệp, hy vọng sau thời gian thực tập được giữ lại làm luôn. Công ty tôi ở Mỹ cũng đa chủng tộc lắm, ai giỏi thì được trọng. Hắn coi lắt khắt nhưng thay đổi nhanh, sau ba năm làm ở Mỹ tôi điều hắn qua đây. Lúc sang Thượng Hải, Jean đã biết cách lấy lòng những đồng nghiệp Trung Quốc và lo đi học tiếng. Hắn còn trẻ...

- Có bao giờ anh bắt hẩn thiết lập các bảng biểu tài chính chưa? - Tôi hỏi chen vào.

Người giám đốc vui nhộn kêu Trời, anh kể lúc vào thực tập Jean mất căn bản về tài chính. Giao hẩn thẩm định tình hình chung của một công ty nhỏ thôi, các phần khác đều làm rất nhanh còn phần tài chính cả tuần không làm nổi bảng cân đối tài sản, đến mức anh phải quát tháo ầm ỹ đòi trừ lương, thậm chí đuổi việc. Anthony làm mặt giận dữ, phùng mang, trợn mắt. "Jean đã hốt hoảng tìm sách học lại và nhặng xị nhờ những nhân viên khác giúp đỡ thêm..."

Anthony còn kể lể gì nữa trong tiếng cười khoái chí của Mai Ninh. Đột nhiên, tôi ứa nước mắt. Hình ảnh lần cuối tôi nhìn ngôi trường Đại học tọa lạc trên ngọn đồi lẫm đẵng sương của mùa thu năm đó hiện ra, thật gần, như mới ngày hôm qua...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Diên Vĩ Đồng Provence

Đầu hè, khi nắng ấm rực rỡ bắt đầu trải dài trên những con đường lát đá của thành phố cổ Aix-en-Provence, lũ sinh viên đến từ khắp nơi nô náo chực bỏ rơi sách vở và những kỳ thi bộn bề. Ngoài phố đã có nhiều người vác chiếc chiếu nhỏ trên vai, tay cầm thêm khăn lông to xụ, quần lửng, áo lố. Họ thông thả tìm đường ra biển sưởi nắng sau bao nhiêu tháng ủ ảm trong nhà. Vòng xoay La Rotonde đầy khách du lịch từ miền Bắc loay hoay tìm chỗ đậu xe. Đường Cour Mirabeau ngay trung tâm thành phố rợp bóng cây tấp nập khách bộ hành. Chị Thu sáng nào trước khi leo lên xe bus đến trường cũng ghé tai Chi thì thầm đầy háo hức "Rồi tụi mình sẽ đi Marseille tắm biển đã đời". Chi cười vẻ hưởng ứng nhưng cô biết mình giỏi lắm xả hơi được một ngày. Long cứ phone nhắc thi xong về Avignon phụ anh ngay. Năm ngoái Chi làm ròng rã suốt ba tháng hè đủ trang trải các khoản trong năm học. Mấy ngày đầu ngược, cô núp sau lưng Huỳnh cầm cúi chiêm xào. Được vài hôm, cả chợ quen mặt nhỏ phụ bếp trong chiếc xe "Saigon dans mon cœur" 1 với hai lúm đồng tiền và giọng rao lanh lảnh "Bienvenue à la cuisine Vietnamienne!" 2. Long thành công bất ngờ nên ưu ái cho thêm Chi bao nhiêu thứ: chén bát, nồi niêu và cả một chiếc T. V cũ coi đỡ ghiền.

Đ

Chị Thu tìm không ra bạn đồng hành để rong chơi gặp ai cũng chê Chi không biết cách sống, sang đây du học không có nghĩa chỉ biết chúi đầu vô sách vở và đi làm thêm. Chi không hiểu một người bỏ gần đến chức Tiến sĩ lại chậm hiểu một vấn đề đơn giản đến vậy. Chi có học bổng, xài phủ phê

không hết tiền. Còn Chi, mang theo tất cả niềm hy vọng của gia đình với khoản trợ cấp ít ỏi đủ mua bánh mì gặm trong vài tháng. Khi đi, ba cô chỉ tiễn đưa con gái nhiều kỳ vọng của mình bằng câu "Ba biết con can đảm!", đủ để Chi không thể khóc dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Môn "kinh tế vĩ mô" đã thi xong, Yvon chờ Chi ở bồn hoa giữa trường. Đây là chỗ hẹn thường lệ của hai người.

-Tối nay mình đi liền - Yvon hào hứng - Phải như thế mới đủ thời giờ cho em thấy hết những cảnh đẹp vùng Provence. Năm nay nắng đẹp quá...

- Nhưng... - Chi không nỡ làm bạn thất vọng - Em còn công việc chờ anh Long...

Cô cảm nhận rõ rệt sự hụt hẫng trong ánh mắt Yvon. Đôi môi mọng hay trề và cặp má bầu bĩnh của anh hơn lúc nào hết làm Chi ý thức "trẻ con quá!".

- Thì đi với anh hai ngày thôi, em cũng cần xả hơi chứ - Yvon nài - Rồi sau đó anh chở em thẳng đến chỗ Long.

Hồi mới nhập học, suốt mấy tháng đầu Chi không theo kịp bài vở. Thầy giảng nhanh theo phương pháp bắt sinh viên tự thân vận động. Cô lún lặn lên bàn đầu ngồi làm quen với mấy bạn Pháp nhưng ai cũng ngó lơ. Người phương Tây theo chủ nghĩa cá nhân, hay đề cao cái tôi. Họ không thích giúp đỡ ai tận tình. Thấy Chi có ý làm quen để hỏi han bài vở, họ khó chịu vì bị làm phiền. Tuy ngoài mặt vẫn lịch sự nhưng thái độ lạnh lùng khiến Chi tủi thân mấy phen ứa nước mắt. Hôm đó môn "xác suất thống kê" quá khó, cô đang ôm đầu cúi gằm xuống mở bài tập trong thư viện thì một tên con trai mặc quần jean rách bươm gối đến hỏi "Hiểu bài không? Có cần tôi giảng lại không?". Chi nhận ra anh chàng học chung lớp hay ngồi những dãy bàn cuối. "Tôi chắc cô không theo kịp bài. Người nước ngoài làm sao hiểu hết bài giảng. Môn này mà lơ mơ thì không ổn rồi. Tập tôi ghi lại đây

đủ, còn đây là sách đọc dễ hiểu lắm. Cho cô mượn tuần sau trả lại, nếu còn chưa hiểu tôi sẽ giảng cho". Nói xong anh ta quay lưng đi mất. Chi ngớ ngàng... Nếu biết trước được sẵn sàng giúp hẳn cô không khổ sở lân la với tụi bàn đầu suốt mấy tháng nay. Tối đó Chi sung sướng chong đèn nghiên cứu tài liệu của vị cứu tinh từ trên trời rơi xuống, gần ba giờ sáng cô lên giường.

Đang lơ mơ chưa chìm hẳn vào giấc ngủ vì còn bị những con số ám ảnh, một biến cố đột ngột xảy ra. Còi báo hỏa hoạn hú từng tràng báo động đêm khuya. Chi kinh hãi mở cửa phòng thấy tụi sinh viên lỗ nhố hỗn loạn đầy hành lang. Người ta nói lửa cháy từ tầng bốn. Thang máy cấm sử dụng, sinh viên các tầng trên cuống cuồng đổ ào xuống nghệt cầu thang. Chi hốt hoảng quay vào phòng kịp quơ cái ba lô đựng giấy tờ, khoác thêm áo lạnh và ngớ ngẩn túm khăn trải giường trùm lên người rồi mới chạy bước thấp bước cao ra cầu thang. Còi báo động vẫn hú từng hồi ghê người. Ở dưới nhà sinh viên đứng nghệt sảnh tiếp khách. Ai cũng mặc áo ngủ, tóc tai bù xù dựng ngược, chân không giày dép lạnh nhấp nhộm. Đang tiết cuối thu trời khá rét, Chi hài lòng mình kịp quơ theo tấm trải giường, cô trùm kín tận từ đầu xuống chân. Đột nhiên trong không khí nghiêm trọng đó, từng tràng cười nho nhỏ cất lên. Chi e mọi người cười mình, cô quan sát theo ánh mắt bọn sinh viên và bắt gặp...

Ân nhân của Chi, anh chàng mới sáng hôm qua đưa tập vở cho mượn rồi hào sảng bỏ đi chưa kịp cho cô cảm ơn đang đứng trong góc cầu thang. Anh ta nép thật sát vào tường, mặt đỏ bừng, hai tay đang khum khum che. Có lẽ anh ở tầng bốn, thấy khói ra mù mịt nên hoảng loạn bỏ nhào xuống lầu trong tình trạng này. Bây giờ Chi mới tin người phương Tây thích ngủ thật... thiên nhiên. Mọi người đang phong phanh, có kẻ chỉ mặc cái quần nhỏ xíu nên chẳng ai chịu khó cho anh chàng khóa thân một chút vải che tạm trong lúc nhiệt độ đang xuống thấp. Ai đó có sáng kiến lấy một tờ bướm quảng cáo để đầy trên bàn đưa anh. Cảnh tượng nhộn nhạo hơn, dường như bọn sinh viên không còn lo lắng đến trận họa hoạn nữa. Tờ

bướm đó quảng cáo tiệm cắt tóc phụ nữ. Dòng chữ to "Nơi đây phục vụ quý cô rất tận tình và hiệu quả!" vô tình đặt trúng chỗ làm Chi phải giấu mặt vào tấm trải giường cười rung người. Đội cứu hỏa đến, mọi người bị lừa ra sân. Lúc này rằng ai cũng va lập cập. Tờ bướm của ân nhân phấp phới trong gió sớm. Chi chợt nhớ mình là đứa ở đây mặc đồ kín nhất. Cô tháo khăn trải giường đưa ông Adam.

Vụ hỏa hoạn chỉ kịp cháy bếp tập thể tầng bốn. Sau sự kiện này Chi học khá hẳn lên nhờ có bạn kèm cặp. Đến năm thứ hai, cô đã nằm trong top ten của lớp. Thỉnh thoảng theo Yvon lên tầng bốn, vào nhà bếp xem anh nấu món thô rô ti, cô bất giác đỏ mặt "Làm sao mình có thể kể với tụi bạn bên Việt Nam khởi đầu cho một tình yêu lại là cái màn... hồng giống ai này".

Long khá bất ngờ thấy Yvon đưa Chi đến bằng xe hơi. Anh thích Chi gọi điện cho mình, báo đang ở nhà ga Avignon để anh hấp tấp "Chờ anh mười phút thôi nhe!" rồi phóng xe đến rước. Yvon hồn nhiên khoe:

- Tụi em đi chơi vùng Provence, tối ngủ trong lều dưới chân dãy núi Alpilles...

Việc Chi có bồ Tây trong lúc nhiều anh Việt Nam theo đuổi là một cái tội. Người ta bóng gió xa gần Chi đã "sống thử" với Yvon như thanh niên bên đây. Mỗi lần cô dẫn Yvon đến chơi, không ai hoan nghênh "tên Pháp búng ra sữa, gốc quý tộc, giàu có sang trọng" này. Huỳnh có lần hỏi thẳng "Yêu nghiêm túc hay lợi dụng?", còn Long chỉ đều giọng đầy mặc cảm "Em đâu cần phải làm phụ bếp với tụi này, ra trường rồi em sẽ chẳng còn nhớ đến anh chàng đầu tóc lúc nào cũng đầy mùi dầu mỡ!". Đã có thời gian mọi người và chính bản thân Long tưởng rằng trái tim Chi đã đón nhận anh. Trước khi du học Chi tốt nghiệp khoa ngữ văn Pháp, tâm hồn cô dễ dàng hòa điệu với Long, cũng dân mê Victor Hugor, Standhal và Beaudelaire. Anh có bằng cử nhân văn chương nhưng sau một thời gian phụ giúp người chú làm nhà hàng, loay hoay thế nào cuối cùng chọn nghề chiêm rán làm kế sinh nhai. Thấy Chi yêu văn học, nhiều lần Long hứa

"Rảnh anh chở em đến những vùng được các nhà văn lấy bối cảnh viết thành sách". Vùng Provence xinh đẹp anh cũng hứa lâu rồi...

Lúc ngồi trên chiếc xe hơi thể thao mui trần chạy êm êm vào những con đường rợp bóng cây, nghe tiếng ve sầu râm ran hát, Chi thầm nghĩ đến Long. Yvon đang hồn nhiên huýt gió bên cạnh, tóc anh túm trong chiếc khăn vải theo kiểu hippie, mắt đeo kính đen cổ làm ra vẻ ngầu. Yvon đưa Chi đến làng Saint Rémy có những ngôi nhà bằng đá, cửa gỗ xanh da trời. "Em có nhận ra khung cảnh trong truyện "Lâu đài của mẹ tôi", "Vinh quang của cha tôi" không? - Yvon nheo mắt hỏi - nhà văn Marcel Pagnol quê vùng này đó!". Hai người nắm tay nhau dạo bước giữa cánh đồng hoa diên vĩ. Những bông hoa to lớn hướng mặt lên bầu trời vàng rực rỡ. Yvon mua cho Chi mấy tấm bưu thiếp in lại những bức tranh Van Gogh vẽ làng quê Provence. "Còn một tác giả nổi tiếng nữa lấy bối cảnh Provence cho các truyện ngắn của mình - Yvon lấy tay dí dí vào trán Chi - Em đoán ra anh sẽ chở đến, nếu không thật hổ thẹn đã tự nhận yêu văn học Pháp!". Rốt cuộc Chi đành nhăn nhó biện hộ hai năm nay bị mấy môn "kế toán" và "xác suất thống kê" hành tội quên hết văn chương, thế mà Yvon vẫn đánh xe đến cối xay gió của Alphonse Daudet. "A, nhớ rồi! - Chi reo - Tập truyện "Thư từ cối xay gió". Alphonse Daudet không dùng lối hành văn cao cấp, thích hợp cho người nước ngoài nên em đọc hầu hết tác phẩm của ông". Và trên sân thượng lộng gió của tòa lâu đài Tarascon nằm bên dòng sông Rhône xanh mát, nghe Yvon thì thầm "Anh là Tartarin xứ Tarascon đây!" 3, Chi biết mình yêu anh thật rồi.

Chị Thu vẫn hay cảnh cáo "Em không yêu nó đâu, tình yêu chỉ một mà những tình cảm na ná tình yêu thì nhiều". Long cũng nghĩ vậy, làm sao Chi có thể yêu một người nhỏ hơn mình bốn tuổi, tính tình hồn nhiên và cuộc đời luôn yên bình. Yvon không đủ sức chia sẻ những khó khăn của cuộc đời này với Chi. Có chăng là những bài vở linh tinh trong trường Đại học. Nhiều lần Chi tự hỏi phải chăng Yvon như chiếc phao trong lúc cô đang bơi giữa dòng vất vả của kẻ xa nhà. Anh học cùng cô, bệnh vực cô, làm ấm lên

những lạnh lẽo trong một cộng đồng khác văn hóa. Hai ngày cuối tuần về Avignon phụ Long, nhận những chăm sóc của anh Chi bất giác thờ dài. Long tế nhị, cư xử ôn hòa và chỉ kín đáo bộc lộ tình cảm bằng những việc cụ thể. Con trai Việt Nam vốn không có thói quen phô bày cảm xúc. Mỗi sáng thứ hai cầm chéo khăn Long gói những hộp nhựa thức ăn quay về ký túc xá, cô bước đi nặng nề. Gặp lại Yvon sau bốn mươi tám tiếng xa cách, Chi hốt hoảng nhận ra mình không hề nhớ anh trong suốt khoảng thời gian bên Long. Nhưng chỉ cần Yvon chạy như bay đến, ôm ghì lấy cô vào lòng, nồng nhiệt hôn lên vầng trán bướng bỉnh và hét lên "Anh nhớ em quá!" giữa sân trường đầy bọn sinh viên, Chi chắc lười "Còn là gì nữa nếu không phải tình yêu?".

Yvon cuối tuần cũng đi làm phục vụ phòng trong khách sạn ở Marseille. Khách sạn nằm ngay bãi biển nên mùa hè anh kiêm thêm việc cho thuê phao bơi và ghế bố. Đã nghỉ hè nên Chi ở lại quán Long suốt tháng. Khách du lịch đến Avignon rất đông, mỗi ngày đều đắt hàng. Khách sạn ở Marseille cũng quá tải, Yvon làm quần quật từ sáng đến khuya chưa hết việc. Chị Thu tìm không ra bạn đồng hành cuối cùng đành đi Marseille tắm biển một mình. Chị trọ ở khách sạn Yvon làm việc rồi gọi điện dụ khi thế nào mà khuya dọn hàng xong, Long vui vẻ nói với mọi người "Thôi, tiền nhiều quá rồi, mai tụi mình đi Marseille tắm biển xả hơi một ngày!". Huỳnh trở mắt nhìn anh. Huỳnh theo phụ Long hơn ba năm nay, từ khi anh còn bán trong xe tải nhỏ chở ra chợ trời. Lúc Chi bắt đầu làm, Long vẫn còn kiếp bán rong ngoài chợ. Miệt mài ngày đêm cuối cùng anh cũng tích lũy được vốn mở nhà hàng khá sang. Huỳnh chưa bao giờ thấy Long dám bỏ một ngày kinh doanh để rong chơi. Chi không thích bọn Long đến chỗ Yvon. Lần đầu cô giới thiệu Yvon với anh em trong nhà hàng, mọi người nhìn "thằng Tây" khó chịu. Còn Yvon vừa nghe tên "Long" đã bật cười ngồ nghĩnh "Tên gì kỳ vậy? Anh dài hả? Chắc không?" 4. Long thường bị dân bên đây chọc quê tên mình nên không mấy bất ngờ, Huỳnh nhún vai nói tiếng Việt "Nhóc con nghĩ bậy bạ!". Chi lật đật bầu Yvon rồi mau mắn giải thích "Tiếng Việt có nghĩa là Rồ!".

Yvon trở mắt nhìn mọi người lần lượt chui ra khỏi xe. Anh trông rầm nãng hơn, đẹp hơn và người lớn hơn. Chị Thu vỗ tay ầm ỉ đón phái đoàn Avignon xuống. Yvon mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy Chi và hôn vào má cô. Dù đã quen cách xã giao kiểu Tây, mọi người đều sượng sùng quay đi. Chi bực, gắt "Đã nói đừng có làm vậy khi có người Việt mà!". Yvon bất ngờ, anh tiu ngưỡn bỏ đi. Long cúi mặt không nói gì. Mọi người gọi bia và hải sản. Huỳnh nằm lăn ra chiếc chiếu nilon Yvon vừa trải ra, nói tiếng Việt "Lâu nay phục vụ cho thiên hạ, giờ cũng có lúc được người ta hầu mình!". Nghe mọi người cười lớn, Yvon bất giác hồ nghi. Chi đề nghị "Tụi mình nói tiếng Pháp đi, cho Yvon hiểu với!". Lời yêu cầu của Chi không được đáp ứng, vả lại Yvon còn phải chạy đi chạy lại lo phục vụ khách. Chị Thu hỏi "Thằng Michel khoa Luật nói gia đình Yvon sở hữu một lâu đài nhỏ ở vùng Provence, đi làm thêm chi cho vất vả?". Huỳnh thắc mắc "Chi chưa được Yvon dẫn về giới thiệu với gia đình lần nào sao? Kỳ trước đi Provence có về lâu đài nó không?". Chi lắc đầu "Tụi em ngủ lều...". Đột nhiên Long quay nhìn cô chăm chú, mắt anh tối sầm lại "Nó có thật lòng với em không? Sao em dại vậy! Dù sao nó cũng Tây, không chắc chắn đâu!". Yvon quay lại, thấy mọi người nhìn mình khang khác, anh nửa đùa nửa thật "Nói xấu gì tôi à?". Long bật dậy bất ngờ nắm cổ áo Yvon giật mạnh "Mày có yêu Chi thật không? Mày có định cưới cô ta không? Sao mày không dẫn Chi về lâu đài giới thiệu? Tao không để yên đâu...". Không quen kiểu tra hỏi chuyện riêng tư, Yvon khó chịu xô Long ngã lăn xuống cát. Huỳnh cầm hai chai bia giơ lên, nháy chơi chơi sẵn sàng choảng nhau thật sự "Vô luôn anh Long! Đồ...". Chi bất lực nhìn hai con gà trống hăng máu. Khách du lịch xung quanh đã ngoái nhìn hiếu kỳ. Ai đó móc di động gọi cảnh sát...

Chi lầm lũi đi giữa cánh đồng hoa diên vĩ. Lúc cô buồn bực chạy khỏi đám đánh nhau còn kịp nghe chị Thu hét "Ngưng ngay đi! Chiến lợi phẩm tụi bây biến mất rồi còn tranh giành nổi gì?". Mùa hè mặt trời đi ngủ trễ, mười giờ tối vẫn chiếu vàng cánh đồng hoa. Chi đi mãi miết đến trại nuôi cừu lần trước cô và Yvon ghé vào. Chi đã nhìn bấy cừu mũm mĩm dưới

chân núi Alpilles, ước ao "Ngày nào chán bon chen, muốn trốn đời em sẽ làm mục đồng!". Giờ sẽ chẳng còn ai tìm thấy cô ở đây.

Trời vụt tối, Chi nằm xuống đồng cỏ ngược nhìn những vì sao lấp lánh. "Mục đồng chào cô chủ, cô có muốn tôi kể chuyện những vì sao..." 5. Một dáng người nhẹ nhàng đến bên cô thì thầm.

Chi ngủ, bên tai cô giọng anh vẫn dịu dàng "... Sao Mục đồng đi theo sao Saturne, và, họ cưới nhau..."

@Chú thích 1 Sài Gòn trong tim tôi.

2 Xin mời đến với món ăn Việt Nam.

3 "Tartarin de Tarascon" (một tác phẩm nổi tiếng của Daudet).

4 Long: dài.

5 Truyện ngắn "Những vì sao" của Alphonse Daudet.

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Đỗ Thừa Venise

Từ Lyon Vi đi xe autocar sang Venise. Ngủ gà gật suốt mười bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng đến được thành phố du lịch nổi tiếng. Vi mong nhìn tận mắt Venise ngập trong nước thì ít mà mong gặp lại chị Trinh thì nhiều. Hai chị em cách nhau một con giáp, ngày Trinh sang Thụy Sĩ định cư Vi hãy còn là một em bé lên năm. Những năm tám mươi Sài Gòn còn nghèo, Trinh biết cô em họ thiếu thốn đủ thứ nên gửi về cho nó thật nhiều đồ. Nào là những kẹp tóc đủ màu sắc, dụng cụ học tập be bé xinh xinh, áo đầm jean nhiều nút và cả những viên vitamin sủi bọt. Mọi người hay nhắc chị Trinh để làm gương cho Vi. Cô cũng có khuôn mặt bầu bĩnh, đôi chân mày rậm và cái mũi dọc dừa như chị, thế thì cũng phải học giỏi như chị, thông minh như chị. Năm Vi lên mười thì được tin Trinh lấy chồng, một kỹ sư cũng người Việt Nam. Giờ Vi đã bằng cái tuổi ngày xưa Trinh lập gia đình. Cô sang Pháp mà chẳng cần lời hứa gió bay ngày nào của chị "Ráng học giỏi, mai một chị bảo lãnh cho bé qua Thụy Sĩ du học nha!". Vi qua đã sáu tháng mà Trinh vẫn chưa thu xếp sang Pháp thăm cô, chị nói bận lo cho con bé Ni đi học. Lần nào phone qua chị cũng hứa khi gặp nhau sẽ dẫn đi mua sắm thả cửa để thưởng cô đã xuất sắc đậu học bổng. Vi muốn làm Trinh bất ngờ khi tự mình sang Thụy Sĩ. Nhưng đây là nước nằm ngoài khối SENGEN, rốt cuộc hai chị em hẹn gặp nhau ở... Ý.

T

Vi hỏi đường đến nhà ga chờ chuyển tàu từ Genève sang. Cô băng qua chiếc cầu bắc ngang Con Kênh Lớn, nước đang liếm nhẹ hai bên bờ. Lúc trước cô cứ mong có ngày đón vợ chồng Trinh và bé Ni ở sân bay Tân

Sơn Nhất, ai ngờ có ngày chính Vi lại rước chị ở nhà ga Venise. Tàu đến, Vi hồi hộp đứng nhìn dòng người đang từ các toa đổ xuống. Cô nhận ra Trinh trong chiếc áo khoác đen và chiếc foulard đỏ. Mái tóc dài chấm lưng xoa tự nhiên làm chị nổi bật vẻ đẹp đặc trưng của một phụ nữ châu Á. Từ xa, Vi thấy rõ Trinh là trung tâm chú ý của nhiều cặp mắt ngưỡng mộ.

Khách sạn Vi đặt trước từ bên Pháp nằm cách ga vài bước chân, căn phòng hai giường có cửa sổ nhìn ra Grand Canal làm Trinh hài lòng. Chị nhìn Vi nghi ngờ:

- Sao em biết cách đặt chỗ khách sạn? Ai chỉ em hotel này? Lần đầu đến đây mà sao rành đường vậy?

Vi cười. Một mình cô tìm đến những văn phòng du lịch, lên Internet so sánh giá và chất lượng các hotel. Cô còn biết mua vé xe của hãng Eurolines rẻ hơn đi xe lửa. Trong lúc chờ chuyển tàu của Trinh từ Genève qua, cô đã tranh thủ vào phòng thông tin hỏi xin bản đồ Venise và dễ dàng tìm ra khách sạn.

- Ở Việt Nam mới qua mà lanh dữ! - Trinh gạt đầu hài lòng - Chị hồi đó cũng hay vác ba lô du lịch bụi, đi đến đâu hỏi đến đó. Chị đi khắp Châu Âu, qua Châu Phi, đến luôn Châu Mỹ. Hồi đó ham chơi...

- Còn em cũng đi hết... nước Việt Nam rồi đó - Vi cười hi hi khoe cho "cân bằng lực lượng" - Em mê du lịch lắm.

- Con nhỏ này chắc kiếp trước có tu - Trinh ngăm Vi nói thật lòng - Được học hành đàn ông, được sang Tây, có mấy người Việt như em được đến Venise, được biết Paris chứ?

- Vậy chị còn tu nhiều hơn em - Vi cũng thành thật - Chị sướng hơn em mà!

Trinh không đáp, chị mở bóp lấy thuốc lá ra châm. Vì đứng dậy mở cửa sổ, không khí lạnh ủa vào làm cô rùng mình. Vì nhớ hồi mới qua Thụy Sĩ, chị Trinh kể những ngày đầu đi học bị tụi bạn Tây rủ đi hộp đêm, mời hút thuốc và dắt ra bãi biển khóa thân. Chị nói mình bị hai nền văn hóa Âu - Á giằng xé. Vì thấy khó thở:

- Chị biết hút thuốc?

- Bộ lạ lắm hả? - Trinh cười lớn - Nhưng nè, đừng mét ba mẹ chị nghe! Có mình anh Quí và con Ni biết thôi.

Hai chị em tìm đường đến Quảng trường Saint Marco. Phố xá Venise là những con hẻm hẹp chạy ngoằn ngoèo, những chiếc cầu bé bé xinh xinh bắc qua những ngôi nhà xây bằng gạch đỏ nổi nhẹ nhàng trên làn nước bạc và những con kênh nho nhỏ có ghe gondole neo bồng bênh. Khắp nơi trong thành phố nước kỳ lạ này là những cửa hiệu bán đồ pha lê, nữ trang, mặt nạ Carnival, áo quần thời trang, giày da chính hiệu... Đi vài bước Trinh lại lúi Vi vào tiệm xem hàng. Vì không mấy háo hức với những món nữ trang tinh xảo lóng lánh hay những đôi giày bằng da mềm mại. Chỉ cần nhìn giá là cô mất hết hứng thú. Trinh thì khác, dù sống ở Châu Âu lâu năm, quen nhìn những món hàng loại này nhưng chị vẫn mê.

- Bên Thụy Sĩ mắc hơn! Chắc chị sẽ mua vài món. Và chị cũng sẽ mua tặng em một chút gì đó!

Vi cười có vẻ thất vọng nhưng hình như Trinh không nhận ra. Hai chị em dừng chân bên một cây cầu cho Vi chụp hình. Chiều đã tà, mặt trời đỏ trườn dần xuống biển, nước xoa nhẹ nhẹ vào những bức tường xanh rêu.

- Venise đẹp quá ha chị - Vi thốt - Còn Rome nghe nói cũng đẹp?

- Rome đẹp, dành cho ai yêu nghệ thuật - Trinh mơ màng - Chị thích Venise hơn, trữ tình.

Trình châm thuốc, ánh lửa lập lòe trong ráng chiều thoi thóp. Chiếc mũi dọc dừa và khuôn mặt thanh tú nổi bật trước phong màu đêm đang phủ phía sau. Vi ước mình biết vẽ.

- Đây là cầu Than Thở - Trình ngửa mặt phà một vòng khói - Giống như hồ Than Thở ở Đà Lạt.

- À, em có coi trong sách hướng dẫn - Vi không để ý đến vẻ mặt tư lự của Trình - tiếng Tây là "Pont de Soupire" đó phải không chị?

- Cách nay mười hai năm chị đi Venise với anh Quý, khung cảnh tình tứ làm chị tưởng mình yêu anh - Trình rút thuốc, mắt chị lim dim - Con bé Ni chui ra trời chị luôn!

Vi định hỏi về bé Ni thì Trình đột ngột bước đi dẫn dỗi để rồi lúc Vi đang rượt theo thì chị lại bất ngờ dừng lại.

- Gia đình anh Quý người Huế - Trình đều giọng - Sống ở Tây mà chị chịu cảnh bên chồng xét nét. Vậy mà lúc cưới ai cũng tưởng họ quý con dâu lắm. Vụ con Ni là accident, chưa kịp trở tay hai gia đình nhào vô bắt cưới kéo lờ mỗi này phải chịu cảnh dâu Đầm rể Tây. Lúc chị mang bụng bầu đi ngoài đường, mấy bà Thụy Sĩ nhìn trách móc "Còn nhỏ sao không lo học bày đặt có bầu chi vậy?". Họ tưởng chị mới mười mấy tuổi vì người Châu Á mình trẻ.

Trình đột nhiên cười rú lên, âm thanh vang trong hẻm vắng làm Vi rợn người.

- Đến Place Saint Marco rồi đó, giờ này bồ câu ngủ hết, sáng mai mình quay lại chụp hình - Trình kéo Vi vào một quán nhỏ thơm nồng mùi cà phê Ý - Ngồi đây nghe chị trút tiếp!

Nhưng Trình chưa kể vội, chị lại châm thuốc. Uống một ngụm đắng, chị thở ra làn khói xám lơ lờ. Những ngón tay thon dài của chị kẹp điếu

Malboro điệu nghệ, tay kia chị hất mái tóc dài đen phủ lòa xòa.

- Ngày trước chị thích đàn piano lắm, sang đây chị có học không?

- Có, rồi không - Trinh cười, ánh mắt chột long lanh - Nhỏ này hồi đó chút xíu mà nhớ dai vậy?

- Em còn nhớ chị không có đàn tập nên ngồi đâu cũng gõ gõ những ngón tay.

- Chị ganh tị với em, Vi à! - Trinh nhìn thẳng mặt Vi - Chị mang bầu con Ni lúc bằng em bây giờ. Nhìn khuôn mặt còn đầy lông măng của em chị nhớ ngày xưa mình cũng ngây thơ. Cái thai hành chị dữ dội, ghê nhất là lúc gần sanh, thai lớn biết cựa quậy. Chị khổ sở mong nó mau ra, tưởng tượng có một sinh vật sống cục cựa trong người mình! Hồi con Ni mới sanh chị không thể xưng "mẹ" với nó. Ngượng ngượng...

Vi chưa từng nghe ai tả cảm giác mang thai kỳ quái như chị. Cô không muốn nhìn Trinh nên cúi xuống đĩa bánh kem.

- Em nhìn sơ giống chị nhưng da em trắng, môi em đỏ. Em sống lý trí hơn. Da chị bánh mật, đàn ông bên đây nói màu da chị biểu hiện của một người đam mê.

Trinh cười lớn trước nhận xét của chính mình. Chị đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt trắng buốt của Vi.

- Chị làm nội trợ, mỗi ngày đưa rước con, áo quần không có nhiều, tóc tai không cần đến tiệm - Trinh nhìn ra phía biển đen - Một ông chồng gia trưởng, mô phạm, tướng tá lỏng lỏng, xanh rớt, mười mấy năm nay chưa bao giờ biết làm cho vợ có orgasme 1. Đam mê sắc dục nổi gì!

Vi cụp mắt sượng sùng. Chưa ai nói những chuyện như vậy với cô. Vậy mà Trinh vẫn chưa tha, khuya về khách sạn chị còn mở phim sex làm Vi

khổ sở.

- Coi chơi cho biết, lần đầu tiên đó nhe - Trinh cười trước vẻ mặt kinh động của Vi - Hồi nào đến giờ ông Quý đâu có cho phép, dịp này không có ông coi thử.

Vi trốn đi tắm. Tắm mãi rồi cũng ra nhưng những tiếng động lạ vẫn chưa chịu im.

- Không có mắt kính em chẳng nhìn thấy gì đâu nhưng nghe âm thanh...
- Vi dùng dằng - Chị coi gì lâu dữ!

Trinh càng thấy Vi phản ứng càng cười tợn. Chị tắt TV, lăm bằm thấy giá tiền in trên màn hình cao hơn dự định.

- Có chán nghe chuyện chị chưa? - Trinh hỏi nhưng chưa chờ Vi trả lời chị đã vô đề - Chị có nhiều người theo đuổi lắm. Tây có, Việt có, da trắng, da đen đủ cả. Nhưng cách nay mấy tháng chị gặp được một người, đẹp trai lắm, dân trí thức, giáo sư đại học ở Mỹ...

Trinh tiếp tục ca ngợi tình yêu của mình, mặt chị bừng sáng rạng rỡ, đôi mắt lay láy nhìn vô định. Vi cũng từng yêu, dù chỉ là những mối tình trong sáng, nên thơ và đơn giản nhưng đủ để cô hiểu khi yêu người con gái có nhu cầu nói về người mình thương nhớ. Trinh vẫn chưa thôi kể tỉ mỉ lúc hai người nhìn nhau, lúc chị lúng túng vì bé Ni làm rơi ly sữa xuống người anh ta, lúc chị thiếu tự tin kinh khủng vì mình nói tiếng Anh chưa giỏi.

- Lúc đó anh Quý đâu? - Vi hỏi ngạc nhiên - Chị trên ba mươi rồi mà có tâm trạng giống gái mới lớn lần đầu biết yêu quá vậy!

Trinh nhìn Vi, ánh mắt chị tha thiết làm Vi sửng người. Chị tung chăn ngồi dậy châm thuốc, thân hình nẩy nở không che đậy tuyệt vời như một bức tượng đồng đen. Vi định khen Trinh một câu thì chị đã tự lên tiếng:

- Dù em trẻ hơn chị, nhưng em không đẹp bằng chị đâu. Lúc này chị đang ở vào độ tuổi rộ nhất đời người phụ nữ. Chị ngán ông Quý và gia đình trưởng giả kệt cớm của ông lắm rồi, muốn rũ bỏ nhưng còn nghĩ đến bé Ni.

- Mà chị cũng đâu có bằng cấp hay nghề ngỗng gì! - Vi thành thật - Ngày xưa chị học giỏi vậy mà không chịu thăng tiến!

- Nhỏ này nói chuyện thẳng đến bực mình - Trinh cau mày châm tiếp thuốc - Chị là femme de cœur 2 chữ có phải femme de tête 3 như em đâu! Em lý trí, chị sống bằng con tim, chị dựa vào bản năng của mình. Mà cũng tại Venise hết, quá lạnh mạn và trữ tình... nếu chị đừng đến đây với ông Quý dạo đó...

Vi nhìn Trinh vẫn đang tự nhiên khóa thân ngồi hút thuốc. Cô thấy chị dù đam mê vẫn không đủ sức bút phá. Ni đã mười mấy tuổi rồi, nó dần tự lập được. Nếu cứ đổ thừa phải lo cho nó đến mức không đi làm thì vô lý. Chị có trình độ, đủ thông minh nhưng mấy lần ghi danh định đi học vẫn không thực hiện được. Rốt cuộc giờ chỉ học thêm Anh văn, Vi hiểu động lực của chị. "Nhưng giá như người ta đừng làm tới chức giáo sư", Trinh cáu, "chị ngại..."

o o o

Mùa hè Trinh sang Paris thăm Vi. Mấy thằng bạn trong ký túc xá chặt lười hít hà nhìn chị đi ngang qua. Mái tóc dài Châu Á của chị đã biến mất, những lọn tóc loăn xoăn vô trật tự thật hợp với làn da nâu mạnh khỏe. Hai chị em đi bơi, Vi thấy mình thật lép vế và còn lép nhiều thứ khác nữa bên cạnh Trinh. Nhìn thần sắc Trinh không còn mơ màng như lần ở Venise nhưng Vi vẫn chọc:

- Chàng giáo sư Mỹ tới đâu rồi? Bỏ được anh Quý chưa?

- Chị có tiến tới đâu, khó lắm! - Trinh đứng dậy chuẩn bị đi lên cầu nhảy - Cố quên gần được rồi. Con Ni nói nếu mẹ bỏ ba con không về sống với mẹ. Cha con nó chở nhau đi miền Nam nghỉ hè rồi.

- Còn vụ vào Đại học? Chị tìm ra trường nào thích hợp chưa?

- Đến mùa thu hãy tính.

Trinh đi về phía cầu nhảy, chị ung dung bước lên thang, tiến về phía đầu cầu rồi tung người xoay một vòng trước khi thả mình rơi xuống. Những tiếng vỗ tay vang lên. Một ông bụng phệ hấp háy mắt quay sang nói với Vi:

- Cô ta tuyệt quá!

Vi nhảy xuống hồ tìm Trinh, những giọt nước pha lê bám trên mặt chị.

- Ông mặc quần bơi đỏ khen chị đẹp.

Trinh trườn người bắt đầu bơi, chị còn kịp quay đầu bỏ nhỏ "Chị sẽ bỏ ông Quý!" rồi búng chân lướt đi. Chiếc áo bơi màu vàng lấp lánh trong nắng hè sắc sỡ. Vi cười...

@Chú thích 1 Orgasme: trạng thái cực khoái trong quan hệ vợ chồng.

2 Femme de cœur: phụ nữ sống thiên về tình cảm.

3 Femme de tête: phụ nữ sống lý trí.

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Bướm Bướm Về Đây?

Giáng Sinh năm đó, tuyết đang rơi rất dày bên ngoài khu học xá. Từng bông to tròn, xinh xắn thi nhau đậu xuống dẹt nên tấm thảm trắng thiên nhiên. Mặt trời đã tắt từ lúc bốn giờ chiều nhưng những ngọn đèn cao áp đang chiếu ánh vàng của mình xuống mặt đất trắng lóa. Cây cối, xe cộ, nhà cửa đều cùng khoác bộ đồng phục màu trắng mùa đông. Cảnh vật có vẻ lãng mạn nhưng nhuộm màu buồn bã, nhất là với lũ du học sinh xuất ngoại lần đầu như chúng tôi. Bên bình trà nóng, chúng tôi ngồi bó gối quây quần nghe một người tự nhận "người tình lý tưởng" say mê kể về những "chiến công oanh liệt" của mình.

G

Anh Phi là Việt kiều, không biết từ bao giờ có mối quan hệ thân thiết với cộng đồng du học sinh từ Việt Nam sang. Hết năm này đến năm khác, những người mới đến khu học xá này được những người sắp về giới thiệu lại. Các buổi tiệc đưa tiễn, đón rước đều có sự tham gia của anh. Anh nấu nướng, dọn dẹp bàn ghế và tham gia khiêu vũ. Sự có mặt của anh tuy có vẻ ồn ào nhưng đem lại nhiều nụ cười dù là vô thưởng vô phạt. Cần ra ga hay sân bay với đồng hành lý nặng nề, anh đều nhiệt tình mượn xe hơi của người quen và đón đưa khá tích cực. Chẳng ai kính nể anh, nhưng cũng chưa ai lấy làm khó chịu. Thoạt đầu ai cũng ngạc nhiên và có phần e dè khi tiếp nhận sự nhiệt tình của anh. Anh không thuộc thành phần đèn sách dù gia đình gốc nho giáo, anh cũng không nhiều điểm chung với những đứa sinh viên sinh ra và lớn lên từ trong nước. Anh nói mình làm trong ngành

âm thực, đôi khi nấu bếp, có lúc bưng bê nhưng phần lớn thời gian là ăn lương thất nghiệp.

Tôi không dám tiếp xúc với anh Phi và chưa từng mời anh vào căn phòng chỉ đủ đặt chiếc giường đơn và cái ban học nhỏ của mình. Anh có khuôn mặt giống giống những nam diễn viên Hàn Quốc chuyên đóng vai phản diện. Mắt nhỏ, mày rậm, mũi cao, trán thấp và môi mỏng. Thân hình đồ vật với những cơ bắp cuồn cuộn thường được phô trương bằng những chiếc áo "body" màu mè đối chọi càng làm anh khó gần. Anh nói năng thoải mái tùy theo hoàn cảnh, lúc lịch sự, lúc đốp chát. Tuy nhiên, chưa thấy anh làm gì hại lủ chúng tôi. Lúc nào cũng tỏ ra là đàn anh và chẳng bao giờ lợi dụng tiền bạc của đứa nào. Thấy những ông Việt kiều sồn sồn thất nghiệp và vợ bỏ ghé qua khu học xá vào những giờ cơm anh nói thẳng "Tụi trẻ từ Việt Nam qua học, không giúp đỡ thì đừng ăn cơm chùa hoài". Những ngày cuối tuần, anh Phi thường hay đi chợ Việt Nam và chiêu đãi chúng tôi những món khoái khẩu như thịt luộc chấm mắm tôm, cánh gà chiên nước mắm, mắm ruốc xào xả ớt... Hương vị những món này quá "đặc trưng quê nhà", bọn da trắng lẫn da đen đều kêu trời không thấu và mấy phen đòi kiện thưa với ban quản lý học xá. Anh Phi thường gồng to hai con chuột muốn rách cánh tay áo nói "Đây là học xá dành cho sinh viên đa quốc gia, mọi người phải tôn trọng thức ăn của nhau. Tuần này tụi bây hít miễn phí món Việt Nam, tuần sau tụi tao chịu đựng lại món của nước khác". Thành lệ, tuần nào bọn chúng thấy anh Phi xách giỏ đến thì tự động không sử dụng nhà bếp tập thể, miệng làu bàu "Tụi Việt Nam có vũ khí lợi hại thiệt!"

Anh Phi có phần quan tâm đến tôi, mỗi lần gặp thay vì một lời chào anh nói "Tội nghiệp!" Anh chê tôi quá gầy yếu xanh xao lại còn kén ăn và ít vận động nên mùa đông sắp đến sợ "không qua nổi". Tuy tôi không phải là đứa nhỏ tuổi nhất nhưng đáng vẻ lại còm nhom nhất nên anh có vẻ cưng chiều và gọi thân mật là "Bé Còi". Mỗi lần ghé vào khu học xá anh đều có tí quà, khi thì bạch khoai tây chiên, hộp bánh qui, lon nước trái cây, lúc thì

dầm cây bút, xấp giấy viết thư, chai dầu gội đầu. Dần dần tôi không còn xa cách với anh Phi dù chẳng có chuyện gì để trao đổi với anh. Anh có vẻ thích hợp với những đứa con trai hơn tuy bọn chúng đôi khi cũng ngán những câu chuyện dòng dài phần lớn là do anh độc thoại. Anh đã ba mươi sáu, sang đây định cư hơn hai mươi năm nhưng siêng về Việt Nam nên chuyện tâm phào "xe cán chó, chó đớp xe" gì cũng có vẻ rành, thậm chí còn hơn bọn sinh viên vốn chỉ là những con mọt sách. Giờ chúng tôi hiểu vì lý do gì anh Phi thích đến khu học xá. Anh có một nhu cầu mãnh liệt: được kể về mình. Đời sống ở đây ai cũng bận tối tăm mặt mũi, tìm đâu ra người cho anh đông dài, vì thế bọn sinh viên từ trong nước ra là đối tượng tốt nhất. Chúng tôi ngoài giờ học không còn biết giao du với ai, bạn bè không, gia đình không, đường đi nước bước cũng không rành nốt. Thường anh Phi ghé vào phòng một đứa ở đầu hành lang, khi thấy chủ nhà lấy tập vở ra chuẩn bị học thì anh tự động rút qua phòng kế tiếp. Cứ thế, hết buổi tối thì anh cũng lượn tròn một vòng hết khu học xá cao ba tầng. Đối với lũ Việt Nam ngại tiêu tiền, chịu khó ngồi nghe anh Phi múa mép chẳng khác nào được xem xi-nê miễn phí. Tuy hình ảnh không sống động nhưng dù sao cũng đáp ứng thú tiêu khiển ngoài giờ học. Đề tài được anh hào hứng đem ra ba hoa thường là những mối tình không sao đếm xuể của mình.

Mùa Giáng Sinh, khu học xá vắng lặng, bọn sinh viên nước khác đã quay về chung vui cùng gia đình. Chỉ còn lại lũ Việt Nam bơ vơ, buồn thảm. Thời điểm cuối năm chẳng ai học được, thầy cô, bạn bè đã đi xa, thư viện, phòng Internet đều đóng cửa. Ngoài phố người ta dựng những căn nhà gỗ be bé phủ dây kim tuyến lóng lánh và cành thông xanh mượt làm quây bán hàng Noel. Những đứa trẻ hiếu động luôn lách khắp nơi mua nến sáp ong; đuổi nhau đến trước căn nhà bốc khói nướng xúc xích khịt khịt mũi rồi chạy tiếp vào căn nhà gỗ trang hoàng bằng kẹo đủ màu đứng liếm mép. Anh Phi dẫn chúng tôi cùng hòa vào dòng người rờn rần đi hội chợ. Trời rét, những hạt tuyết mịn màng lất phất bay. Anh bảo mọi người đến căn nhà có hai thùng gỗ lớn đựng rượu bày trước cửa. Những chiếc cốc chứa chất lỏng màu hổ phách được bưng ra bồng tay. Đợi chúng tôi đỏ phừng vì rượu

nóng, anh Phi xoa đôi bàn tay hồng hào không cần găng của mình ra lệnh "Về nấu ăn chuẩn bị tối nay".

Giáng Sinh đó, bọn tôi được ăn một bữa tiệc nửa đêm đặc biệt, có tuyết trắng ngoài trời, ngỗng quay vàng trong lò và cả những món quà nhỏ nhỏ theo truyền thống đón Noel ở đây. Tất cả đều được anh Phi chu đáo sắp đặt. Xúc động, bọn tôi tìm cách làm anh vui lòng:

- Anh muốn tụi em hát hò hay múa may để cảm ơn anh không?

- Khỏi! Tụi em múa sao bằng anh Phi nhảy chứ, vũ sư ở đây mà! - Anh từ chối - Nhưng nếu tụi em chuẩn bị tinh thần nghe anh kể về những cuộc tình của anh từ đây đến sáng, anh sẽ vô cùng cảm tạ.

- Ok! - Bọn tôi ra về hào hứng - Dù gì cũng không thể ngủ vào một đêm như thế này!

Vậy là, bên bình trà nóng và những thanh chocolat nhiều mùi vị, chúng tôi mặc kệ tuyết rơi rất dày, gió reo rất mạnh và ánh đèn vàng lạnh lẽo ngoài kia.

- Tụi em có biết không - Anh Phi bắt đầu vô đề - trong cuộc đời lãng tử của mình, anh có nhiều người tình đến nỗi anh không thể nào có thể thống kê hết.

Bọn tôi nhìn nhau kín đáo cười. Anh Phi đã lặp đi lặp lại điều này nhiều lần mà chưa bao giờ thấy anh cặp kè cô nàng nào.

- Tụi em cũng biết các cô gái Việt Nam thích những anh chàng Việt kiều. Cách đây mười năm anh đã thường xuyên về nước và từ đó chỉ thấy yêu mến các cô gái xứ mình thôi. Con gái Việt Nam biết làm cao, biết kiêu cách, biết tham gia cùng chơi trò "mèo vờn chuột". Nhìn thẹn thùng đó, khuê các đó, rồi bỗng chốc trở nên khiêu khích, gọi mời. Mấy cô Đầm bên

đây giờ đâu còn cái kiểu làm bộ tịch thời thế kỷ mười tám, cứ hợp nhãn là nhào vô hai bên cùng có lợi".

Hài lòng với phần vào đề suôn sẻ, anh Phi tiếp tục phô bày kiến thức tán gái. Anh bảo có nhiều loại phái đẹp, mỗi loại anh có mỗi kiểu "chuyên trị" riêng. Nữ sinh trong sáng ra dáng "con nhà" thì anh chịu làm người yêu lãng mạn ngày hai buổi đưa đón trước cổng trường. Các cô tiểu thương nhìn đâu cũng ra hàng hóa thì anh vung tay với những món hàng đắt giá. Quý nàng xê xế một thời vang bóng là nữ diễn viên hay người mẫu thời trang lại thích được ca tụng nhan sắc. Các bà nơ nờ tuổi chớm về chiều mê những chàng trai vai u thịt bắp đảm bảo chuyện phòng the. Các em trí thức máu me nghệ sĩ tưởng rất kiêu kỳ hóa ra dễ dụ: cứ đánh vào lòng từ tâm và sự tự tin rất kỳ quái.

- Lần đó anh bỏ công sức ra "cua" một cô loại này. Kỳ công lắm mà rồi không dám hưởng thụ. Anh phải giả làm một người bí hiểm, có quá khứ tình ái bất hạnh và hoàn cảnh gia đình ngang trái, bất cần đời, bất cần ai nhưng thỉnh thoảng để cho nàng nghĩ rằng "anh ấy cần mình" và dần dần làm nàng có quyết tâm "đem cả nhiệt tình của một người con gái cao cả ra cứu vớt cuộc đời lãng tử yếu đuối".

Bọn con trai gật gù cười thích thú. Anh Phi không mất một giây chuyển tiếp sang kể về mối tình lớn nhất đời mình. Cô ta tên Kiều Trang, tiếp viên hàng không, rất xinh đẹp và ngoan ngoãn. Quá yêu, cô hiến dâng tất cả trong khi anh vẫn thối trắng hoa quan hệ tình cảm với nhiều người con gái khác. Đến lúc Kiều Trang không chịu đựng nổi, cô đề nghị anh cưới. Anh nói mình chưa có công danh sự nghiệp.

- Hè đó anh đáp xuống phi trường Nội Bài trước, dự sinh nhật một cô bồ ở Hải Phòng. Thật kỳ, anh học hành bê trễ nhưng trí nhớ lại rất tốt, đặc biệt là ngày sinh nhật sở thích các loại trang phục, mỹ phẩm và thức ăn khoái khẩu của các người đẹp. Hết Hải Phòng anh lại thùng thẳng ghé Huế thăm một cô nàng chính gốc hoàng gia tặng cô một chai dầu thơm hiệu "Chanel".

Chừng về tới Sài Gòn mới hay Kiều Trang đã làm lễ đính hôn với người khác rồi. Ai biểu anh để cô ta chờ vô vọng bao nhiêu năm.

- Chà! Gay cấn! Gay cấn! - Tôi trêu chọc - Giống tiểu thuyết quá!

- Mất Kiều Trang rồi anh mới biết mình yêu cô ta thật nhiều. - Không để ý đến lời trêu chọc của tôi, anh Phi buồn buồn kể tiếp - Anh lao đầu vào những cuộc tình chóng vánh để quên Kiều Trang. Tụi em có thể tin hoặc không tin. Anh phá kỷ lục do chính mình lập nên, cùng một lúc làm người tình cho tám phụ nữ.

- Xạo! Bằng cách nào? - Bọn con trai nhao nhao -Ngày chẵn với cô A, ngày lẻ với cô B, cuối tuần với cô C, như vậy cũng chỉ được ba cô thôi.

- Vầy nè, sáng sớm đưa một cô đi ăn rồi chở đi làm, xế xế ghé qua một cô vui vầy, trưa về nhà cô khác cùng ăn cơm. Tối có khi đi với một cô vào vũ trường, hôm chở cô khác đi karaoke. Khuya có đêm ngủ với cô này, đêm sau với cô khác. Tùy theo thời khóa biểu mấy cô mà mình linh động hoán chuyển. Vì là Việt kiều, anh có quyền bận đi thăm bà con mà không ai nghi ngờ thời điểm vắng mặt. Mà mấy em biết không, trong số tám cô đó có diễn viên "mắt buồn" X, hoa hậu về vườn Y, người mẫu hết thời Z...

- Ông này dê thật. - Bọn con trai cười rú lên.

- Không! Anh không thích hình tượng con dê - Anh Phi đính chính - Nghe dung tục quá. Anh thích kiểu nói của tụi Tây hơn. Những người như anh được ví như con bướm bướm, bay từ hoa này sang hoa khác một cách lãng mạn, trữ tình, đẹp đẽ.

Bọn tôi lại cười nắc nẻ với cách ví von và động tác đưa đôi bàn tay lượn lờ như cánh bướm của anh. Đám con trai hỏi làm cách nào để tranh thủ tình cảm của một cô gái nếu xung quanh có nhiều đối thủ khác.

- Tùy! Nhưng con gái phần đông thích sự bất ngờ. Lần đó trong một buổi tiệc sinh nhật, ai cũng chú ý đến một cô bé rất xinh. Trong lúc những anh chàng kia sẵn sàng hỏi địa chỉ, số điện thoại, thì anh bỏ ra ngoài mua bao thuốc lá. Thật ra anh tìm một ông xe ôm, cho ông vài chục ngàn, dặn canh thấy cô bé mặc áo đầm trắng, cài nơ trắng, tóc rất dài, thì chạy theo. Sáng hôm sau khi cô ta vừa ra nhà đi học đã thấy anh ôm bó hoa đứng chờ sẵn. Lần đó, anh có một mối tình trong sáng rất dễ thương, nhưng mau nhàm với một thằng bướm bướm như anh...

Cứ thế, suốt đêm anh Phi nhồi nhét vào đầu chúng tôi những cuộc tình ngộ nghĩnh của mình. Gần sáng, khi tuyết ngừng rơi và ánh hừng đông dần ló dạng trên những dãy núi trắng nhấp nhô, anh mới trả tự do cho chúng tôi về ngủ. Sau đêm Giáng Sinh, anh Phi đột ngột đi Paris làm việc, anh nói nhà hàng đó trả lương cao, chủ cũng vui vẻ. Vắng anh, bọn tôi thấy thiếu dù vẫn hay than phiền anh "nhiều chuyện", mất thời giờ. Thỉnh thoảng dăm ba tháng một lần, anh Phi lái xe từ Paris về, ghé qua khu học xá nói nhăng nói cuội được vài câu lại ra đi. Lần nào cũng để lại thức ăn, bảo chúng tôi cố gắng học và dặn bọn con trai "chú ý chăm sóc Bé Còi", cho tới ngày tôi về nước, anh Phi không còn dịp nấu những món ăn đậm đà hương vị Việt Nam khiến bọn Tây kinh hãi nữa. Trước khi tôi lên máy bay anh gọi vô di động chào tôi với lời hẹn về Việt Nam sẽ nhất định ghé thăm.

Anh Phi giữ lời hứa. Anh ghé thăm với nhiều hộp chocolat trên tay làm cha mẹ tôi hốt hoảng tưởng anh là đối tượng đang săn đuổi con gái mình. Vẫn cách ăn mặc khoe cơ bắp trong những chiếc áo "body" bó sát như hồi bên Tây nhưng "những con chuột" có vẻ khiêm tốn hơn. Trên mái tóc dài lẳng tử của anh đã óng ánh đôi sợi bạc. Anh nói do làm việc nhiều, giờ anh muốn chí thú kiếm tiền. Hai anh em đến bệnh viện thăm mẹ của Tuấn, trước ở cùng khu học xá với tôi, nay vẫn làm nghiên cứu sinh chưa về. Bà bị bệnh tim mà con trai duy nhất đi học xa. Anh Phi biếu bà một món tiền kha khá bằng cả tháng lương bồi bàn của mình "Phụ bác đóng viện phí". Tôi đùa "Lần này bướm bướm lại chọn đậu trên hoa sắp héo sao?". Lãnh

một cái cốc đầu đau điếng từ bướm bướm "đô con" tôi còn phải thành khẩn xin lỗi.

Một năm sau anh Phi lại về Việt Nam và vẫn ghé thăm tôi. Anh khoe đang yêu một cô giáo tiểu học trên Đà Lạt. Cô này đẹp lắm nhưng vẫn chưa thể quên được Kiều Trang. Anh định để dành tiền rồi tính chuyện lâu dài. Anh gởi tôi một số tiền lớn, nhờ giữ hộ kéo anh lại quen thói ăn xài. Thoạt đầu tôi từ chối nhưng anh nói món tiền này nếu không giữ cẩn thận rồi cũng sẽ trở thành những món quà đắt giá anh tặng lung tung cho các cô bồ như mấy lần trước. "Nếu em muốn anh Phi có cơ hội yên bề gia thất thì giữ giùm cho anh!". Anh về lại nước ít lâu, một đêm khuya về sáng tôi nhận được điện thoại. Tiếng chuông đổ dồn giữa lúc thanh vắng nghe thật bất an. Tuấn từ Pháp gọi sang.

Anh Phi chết, đột ngột. Tiệm ăn nơi anh làm việc bị hỏa hoạn. Hôm đó anh ở lại ngủ đêm. Cảnh sát điều tra kết luận anh dùng nến để viết thư rồi ngủ quên, cây nến rơi xuống tấm thảm dày bốc cháy. Tiệm ăn tọa lạc trên dãy phố thương mại, ban đêm không người ở, trời lại rét và tuyết rơi dày nên không ai phát hiện sớm hơn. Đến khi lửa cháy lớn anh mới thức giấc. Anh phá cửa sổ thoát được ra ngoài nhưng do vết thương quá nặng, anh ra đi ở bệnh viện. Gia đình anh Phi được giữ lá thư viết dở, dòng chữ "Em Huyền yêu dấu của anh..." vẫn còn đó. Tuấn giọng thật chùng trong điện thoại "Ông này rồi cuộc cũng chết vì phụ nữ..."

Món tiền anh Phi gởi giờ chẳng biết giải quyết làm sao. Tôi viết thư cho gia đình anh hỏi ý kiến. Cha anh trả lời tôi được toàn quyền quyết định với lý do "nó đã tin tưởng cháu". Tôi nhờ gia đình tìm giùm địa chỉ cô người yêu trên Đà Lạt, mong muốn trao cho cô trọn món tiền nhưng họ bảo "vô vọng, mỗi lần về Việt Nam nó quen cả đồng bồ, không thấy nó viết địa chỉ vào nơi nào để có thể tìm ra, mà cũng không biết cô giáo tiểu học đó tên gì".

Một năm sau ngày nhận được tin buồn về anh Phi tôi mới sắp xếp được thời gian đi Đà Lạt, hy vọng mong manh tìm được chút tin tức về Huyền (tôi linh cảm lá thư anh viết lần cuối, trong khung cảnh lãng mạn với nến, ở một đất nước không bao giờ cúp điện, là cho cô). Tôi không muốn cô như Kiều Trang, nghĩ rằng anh tiếp tục thối trắng hoa để cô chờ vô vọng. Tôi đem xấp hình đêm Giáng Sinh cả bọn chụp chung với anh Phi, ghé vào các trường tiểu học hỏi thăm và đã gặp rất nhiều phiền toái vì việc làm có vẻ kỳ cục của mình...

Đà Lạt đêm nay tuy không lạnh như mùa đông dạo đó ở nước Pháp, một mình ngồi bên hồ Xuân Hương mờ sương; tôi lại khao khát một khung cảnh ấm cúng thuở du học xa nhà. Bên bình trà nóng và những thanh chocolat nhiều hương vị, những đứa sinh viên ngồi bó gối ra vẻ chăm chú lắng nghe một người hào hứng kể về những chiến công tình ái của mình. Mặc kệ tuyết rơi rất dày, gió reo rất mạnh và ánh đèn vàng lạnh lẽo ngoài song...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Cánh Thiệp Tháng Tư

Tiên mở tung cửa sổ đón ánh nắng mặt trời tháng tư dịu dàng tràn vào căn phòng hẹp. Chưa bao giờ cô cảm nhận mùa xuân gần gũi đến như vậy. Ở Sài Gòn với hai mùa mưa nắng, làm sao Tiên hiểu người ta mong chờ mùa xuân đến thế nào sau bao nhiêu tháng lạnh lẽo, âm u và co ro trong nhiều lớp áo dày.

T

Tiên sửa soạn ra phố, cô nghĩ mình nên mua vài bộ quần áo màu tươi tắn và nhẹ nhàng của thời trang xuân hè. Có tiếng gõ cửa, ý tưởng lớn gặp nhau. Nhỏ July người Thụy Điển rủ Tiên cùng shopping. Cô ngại đi chung với July. Chẳng phải cô không thân thiện, Tiên biết mình "chơi không lại" cô bé sinh viên đến từ một nước Bắc Âu giàu có này. Nhiều lần tháp tùng July đi mua sắm, cô chỉ kịp nhìn giá tiền đã thấy chóng mặt. Chỗ của Tiên là những quầy "hạ giá" trong các siêu thị hay các hiệu bình dân như "Jennyfer" "H&M" hoặc sang lắm là "Pumky".

Nhỏ Coralina người Ý khoác áo jean bụi, tóc xóc xơ một cách cố ý và môi phì phèo thuốc xuất hiện:

- Tụi mình đi phố không? Tôi phải tậu một lối quần áo mới hợp thời hơn. Mỗi năm đến mùa này là con virus shopping thức dậy hoành hành dữ dội!

Cả bọn cười ồ. Hai cô bạn lôi Tiên cùng xuống cầu thang. Cô hòa đồng:

- Thôi được, tôi đi! Theo hai bạn xem chơi thôi, tiền đâu tôi mua!

- Than hoài! - Coralia phà một ngụm khói thuốc vào mặt Tiên - Bảo Tino mua tặng, anh ta mê bạn kinh khủng!

Cả bọn lại ré lên cười. Tino ư? Anh ta chẳng bao giờ tặng cô những món hàng đắt giá. Một chàng trai lãng mạn hiếm có của thế kỷ 21. Tino đẹp trai "rụng rời". Đó là từ Tiên dùng khi viết email tả cho bọn bạn Việt Nam về anh chàng Ý phòng đối diện. Coralia "bỏ nhỏ" nhiều lần về đồng hương của mình cho Tiên. Gia đình anh thuộc hàng tư sản có tên tuổi trong ngành công nghiệp thời trang Ý. Nghe đâu chính Tino còn được làm chủ tịch hội đồng quản trị một nhà máy dệt ở Milano. Tiên không thấy chàng sinh viên Mỹ Thuật có biểu hiện gì là con nhà giàu. Tino ăn mặc xuềnh xoàng. Tóc dài, xoăn tự nhiên, phủ nhẹ nhàng xuống khuôn mặt rám nắng của dải đất bên bờ biển Địa Trung Hải. Tino hay tặng Tiên những món quà tự làm, độc đáo nhưng không có giá trị vật chất: bức tranh dán bằng những chiếc lá mùa thu, tấm thiệp cách điệu hình con mèo nhỏ, giỏ hoa nặn bằng bột mì, cái cốc nung đất sét vẽ chữ TIEN... Coralia cứ cười nhếch mép và phà khói thuốc vào những món quà đó khi vào phòng Tiên "Tino giả bộ lãng mạn hay lãng mạn thật đây? Sao hử không tặng bạn quần áo hay nữ trang?". July ngược lại, vốn thừa mứa vật chất nên xem trọng giá trị tinh thần. Cô nói ở Thụy Điển mà tìm được một anh chàng lãng mạn như thế, cô đã không sang đây học. July có vẻ bề ngoài đúng dân Bắc Âu: cao to dềnh dàng, da trắng rợn như sáp, tóc vàng nhạt và mắt xanh trong. Cô bé khá tự ti về nhan sắc của mình và thường than không tìm được người yêu trong mộng.

Bộ ba ra bến xe bus. Một chiếc trời tối, anh chàng da đen đeo túi vải nhảy xuống:

- Chào các cô gái xinh đẹp! Đi đâu vậy? - Anh ta cười tươi phô hàm răng trắng như ngọc, mặt anh trông có vẻ mệt mỏi dù đôi mắt vẫn còn tinh - Chà, một buổi sáng thứ Bảy đẹp trời thế này mà đi dạo thì tuyệt!

- Chào Ibrahim! - July ríu rít - Anh đi với tụi này không? Đang thiếu một chàng trai to khỏe và vui tính làm vệ sĩ cho ba quý cô đây!

- Thật chứ? Thế thì vinh hạnh cho tôi lắm! - Ibrahim lại cười - Nhưng trả bao nhiêu? Nếu lương hậu, tôi bỏ hết mấy việc làm thêm ban đêm khác.

- Láo toét - Coralia phun khói vào mặt Ibrahim -Thôi về ngủ đi!

- Chúc một ngày vui vẻ - Anh chàng quay lưng dợm bước về hướng ký túc xá - Tạm biệt July, tạm biệt Coralia, tạm biệt Nàng Tiên của tôi.

Ibrahim đi rồi, cả bọn vẫn nhìn theo cho đến lúc cái dáng to cao khỏe mạnh của anh khuất sau hàng rào hoa vàng. Ibrahim đến từ Bờ Biển Ngà. Anh là sinh viên khoa Xây dựng kiêm người quét dọn ký túc xá. Tánh anh vui vẻ; thích bông đùa và hay khen tặng mọi người bằng những câu vô thưởng vô phạt nhưng dân châu Âu ít nói: "Hôm nay bạn mặc áo đẹp quá", "Kiểu tóc này có vẻ hợp đó", "Chà! Đôi giày độc đáo thật!". Chưa bao giờ Tiên thấy anh buồn dù cô biết anh gặp nhiều khó khăn. Ibrahim không đến từ nước giàu, cũng không phải công dân nước nghèo nhưng có học bổng như Tiên. Ngoài việc quét dọn và trực đêm cho ký túc xá cùng những sinh viên nghèo khác, cuối tuần anh còn làm ở lò bánh mì ban đêm. Tiên thích vẻ lạc quan và đôi mắt sáng ngời thông minh của Ibrahim. Anh động viên cô mỗi lần cô thất vọng hay buồn nản cuộc sống của một sinh viên nước ngoài nhiều áp lực.

- Nàng Tiên của tôi, coi kìa, đừng như vậy chứ! - Ibrahim cười, hai tay nắm đôi vai gầy của cô bạn Việt Nam lắc nhẹ - Tiên không bao giờ biết buồn, Tiên là phải luôn vui để còn đi giúp đỡ những người khó khăn trong cuộc sống!

Khi nghe Tiên dịch tên mình có nghĩa là "cô tiên ở trên trời", bọn bạn ở ký túc xá hay trêu và gọi cô là "mafee". Thế nhưng, Tiên chẳng giúp ai được gì ngoài vẻ yếu đuối, nhút nhát và tỏ vẻ cần sự quan tâm của người

khác. Vậy mà cả July và Coralia đều cho rằng đó là vũ khí lợi hại khiến bọn con trai mê đắm. Ở xứ này, người ta quen cảnh nam nữ bình quyền, con gái cũng hùng hổ, mạnh mẽ, xốc vác như con trai. Thậm chí, con gái còn quậy phá hơn. Tiên để ý thấy sinh viên nữ hút thuốc nhiều hơn các bạn trai. Cuối tuần, trong khu phố vui chơi dành cho sinh viên, các cô vào quán bar, nốc bia xả láng và thoải mái tìm hốc nào đó, ngồi xuống tháo nước trong người. Trong chuyện yêu đương, phái nữ cũng tán tỉnh trước. Tiên khá ngạc nhiên thấy các nàng đề bạn trai ra hôn và chủ động nắm tay lôi đi. Hình như con trai bị bạn gái tác động và khá e dè. Thậm chí có chàng thấy sợ, phải tỏ thái độ chạy trốn khi bọn con gái tấn công quá rát. Tino và Ibrahim tiêu biểu cho dạng con trai này. July cho Tiên biết về bất cần đời của Tino hút con gái mới lớn ghê gớm. Còn Coralia nhận xét đáng về khỏe mạnh và lạc quan của Ibrahim làm các nàng chạy theo từng đàn. Thời kỳ mới nhập học vào đầu mùa thu, Tiên từng chứng kiến các cô đến gõ cửa phòng Tino và quấy rối Ibrahim hàng đêm. Riết thấy các chàng không đáp trả, họ cũng nản và tự động rút lui.

- Tiên, bạn có biết cả Ibrahim cũng mê bạn lắm không? - Khi leo lên xe bus rồi July còn tư lự hỏi - Hôm nọ vào phòng anh ta tôi bắt gặp tờ giấy nháp ghi chi chít tên "Tiên". Tại sao con trai nào cũng thích bạn hết vậy?

- Tại Tiên biết nấu những món Việt Nam - Coralia đoán - Chứ như tôi chỉ biết luộc mì ống spaghetti rồi mua hộp sốt cà trong siêu thị chan vào. Bọn con trai tham ăn lắm, cứ cho chúng ăn ngon ngon vào.

Tiên cũng ngạc nhiên thấy mình thu hút cảm tình của con trai bên đây. Cô đáng người bé nhỏ, không có đôi chân dài quyến rũ như Coralia, cũng không "đồi núi chập chùng" vốn khiến đàn ông lưu ý như July. Biết cô người Việt, e dè trong giao tiếp, chẳng bạn trai nào dám có những "lời đề nghị khiếm nhã". Họ đối với cô dịu dàng, trong sáng và quan tâm giúp đỡ.

- Tối nay tội mình nấu gì đó ăn đi! - Tiên đề nghị - Dạo này không quá bận.

- Được thôi, mua sắm xong mình đi siêu thị! - July hào hứng - Nhớ làm món thịt kho hột vịt với nước dừa, như dạo Tết Việt Nam nhé!

- Và cả chả giò! - Coralia mắt sáng rỡ - Thêm tôm lăn bột chiên nữa!

- Các bạn con gái mà cũng tham ăn - Tiên cười - Vậy mà cứ đổ thừa bọn con trai!

Buổi tiệc tối thứ Bảy đó có đủ cả ba món như July và Coralia yêu cầu. Tino cột món tóc dài lại, đùa "Để ăn có hiệu quả". Anh tặng Tiên bó hoa bằng giấy và vải làm rất công phu "Đáng lý để dành tặng sinh nhật Tiên vào tháng tám - Tino cười nháy mắt - nhưng thấy các món ăn tuyệt quá, tặng trước luôn!". Ibrahim xin lỗi không dự được, anh phải đi làm đêm. Đeo chiếc túi vải đã sờn vào vai, anh giơ tay chào mọi người. Tiên bảo chờ, cô gói vài cuốn chả giò cho anh đem theo nhưng anh khoát tay "Không kịp, tôi trễ chuyến bus này phải chờ đến bốn mươi lăm phút sau mới có chuyến tiếp theo. Tối thứ Bảy mà!"

Ibrahim đi rồi, mọi người vẫn ăn uống, trò chuyện và vui đùa xôm tụ. Tiên để dành thức ăn cho anh vào chiếc hộp nhựa màu xanh, cất sâu trong tủ lạnh ở bếp. Khi Tino hỏi còn chả giò không, cô dối "Hết rồi!" Ăn xong mọi người cùng nhau xem phim trong phòng của July, mãi đến bốn giờ sáng mới chúc nhau "ngủ ngon nhé!". Tiên lên giường, thoáng nghĩ, giờ này chắc Ibrahim vẫn còn nhồi bột hay đứng canh bánh mì bên bếp lò nóng rực.

Sáng hôm sau, Tiên gõ cửa phòng Ibrahim đưa chiếc hộp nhựa màu xanh, nói khẽ "Ăn đi, rồi hãy ngủ". Anh cười, lắc đầu vai cô, xuýt xoa "Bạn sẽ là một người vợ thật lý tưởng!". Tiên ngượng, cúi đầu cười không đáp rồi quay lưng ra về. Tino đang đứng trước cửa phòng, thấy Tiên cầm trên tay chiếc hộp nhựa đã trống.

- Mới ở chỗ Ibrahim về phải không? - Mắt Tino đờm buồn - Chắc anh bạn ăn không ngon bằng chúng ta tối qua đâu, nguội lạnh thế kia.

- Sao? - Tiên ngớ người, không hiểu vì sao Tino biết mình đem thức ăn cho Ibrahim.

- Thứ Sáu tuần sau ba tôi sẽ từ Ý sang thăm - Tino lái qua chuyện khác - Ông vừa gọi điện. Tôi muốn mời Tiên cùng đi ăn tối với chúng tôi.

- Có cả July và Coralia nữa chứ?

- Ờ... - Tino lúng túng - Tôi nghĩ... tôi nghĩ chắc ba tôi không thích đông người lắm.

Tiên đồng ý, cô thấy đôi mắt màu hạt dẻ của Tino ánh lên vẻ vui mừng. Cuối tuần đó, Tino mặc complet tươm tất làm Tiên bối rối chẳng biết diện đồ gì. Anh bảo "Mặc áo dài Việt Nam như hồi bạn tổ chức Tết đó!". Cô ngại làm mọi người chú ý nhưng rồi cũng chiều lòng Tino. Lúc hai người sánh vai xuống cầu thang, bọn sinh viên trong hành lang xôn xao "Chà! Đẹp đôi quá!". July nhìn với theo, vẻ ganh tị cố kìm nén "Chúc vui vẻ nhé!". Tiên thầm cảm ơn Chúa vì đã để nhỏ Coralia nhiều chuyện sang Đức thăm chị gái. Thế nhưng khi Tiên bước lên chiếc limousine dài ngoằn, sang trọng của ba Tino, cô chợt thấy Ibrahim đeo túi vải chuẩn bị đi làm. Anh đứng lại chào mọi người, lịch sự bắt tay ba Tino, vui vẻ chúc Tino và Tiên một buổi tối tốt lành rồi quay lưng đi ra trạm xe bus. Ngồi trong chiếc xe tiện nghi êm ái dần lướt ra khỏi sân ký túc xá, Tiên còn kịp thấy dáng cô đơn chờ bus của Ibrahim trong ráng chiều. Thảng thột, mặt trời đi ngủ muộn. Nếu không Tiên đã chẳng nhận ra vẻ mặt buồn hiem gặp trên khuôn mặt người bạn có làn da đen bóng và đôi môi hay cười.

Ba Tino mẫn cô ngay lần gặp đầu tiên. Ông bảo đã nghe con trai út kể nhiều về một bạn gái đến từ Việt Nam. "Cô biết không, con tôi yêu cô mà không dám ngỏ!". Ông tỏ tình giùm cậu con trai cả thẹn. Tino cúi mặt,

chiếc nĩa run lên trong tay. Sau buổi tiệc, lúc chiếc limousine của ba anh đưa hai người về ký túc xá; Tino đề nghị Tiên đi dạo với mình. Anh không lặp lại lời tỏ tình mà đột ngột nắm tay Tiên hỏi:

- Em yêu Ibrahim phải không?

Tiên không đáp. Sự thật cô không biết phải trả lời thế nào. Chưa bao giờ cô đặt cho mình câu hỏi này.

- Anh biết em quan tâm đến anh ta - Tino hất mái tóc đang bối rối bay - Hôm em làm tiệc tối thứ Bảy, em đã để dành hộp thức ăn màu xanh cho Ibrahim trong tủ lạnh. Khuya đó anh tìm nước uống, tình cờ thấy được.

- Ibrahim thật dễ thương - Cuối cùng Tiên cũng lên tiếng - Anh ta thật đáng phục...

Hai người lên cầu thang về phòng. July đang trong hành lang, tò mò không hiểu vì sao Tino và Tiên đều tư lự.

Mãi đến mùa hè, lúc July, Coralia và cả Tino đều quay về nước, Tiên vẫn chưa thể cho mình câu trả lời rõ ràng "Tino hay Ibrahim". Cô chỉ nhét vào khe cửa phòng Tino tấm thiệp tạm biệt và chúc anh được may mắn. Tựu trường năm sau, khi anh trở lại ký túc xá, cô đã về Việt Nam rồi.

Kỷ túc xá vắng lặng, mùa hè chỉ còn những sinh viên nước ngoài hệ Cao học. Tiên làm luận văn và nóng lòng trở về nước. Ngày cô ra phi trường, Ibrahim chỉ đưa được đến cổng ký túc xá. Anh phải đi làm, một chân hái táo ở nông trại nào đó. Anh lặp lại "Em sẽ là một người vợ tuyệt vời. Phúc cho ai được cưới em!", Tiên không cúi mặt ngượng ngùng nữa. Cô dịu dàng nhìn vào mắt Ibrahim "Anh rất dễ thương!". Xe chạy rồi, Tiên còn trông thấy anh nói với theo "Tạm biệt Nàng Tiên của tôi!". Chẳng hiểu sao Tiên chợt nhớ Tino lạ lùng "Sao mình chưa bao giờ khen, anh ta cũng rất dễ thương?"

o O o Tháng tư Sài Gòn, mặt trời thật gay gắt. Tiên vừa nhận được tấm thiệp kết bằng một loại hoa màu hồng. Cánh thiệp đến từ dải đất bên bờ Địa Trung Hải. Tác giả của nó không trở lại ký túc xá kỷ niệm nữa. Anh xuống miền Nam tìm cảm hứng sáng tác. Còn Ibrahim, anh hẳn đang lao động đâu đó để kiếm tiền ăn học.

Tiên ngắm tấm thiệp hoa, bồi hồi nhớ những bạn bè cũ. Và rồi cô nhận ra, ở một nơi xa, có người luôn nghĩ đến Tiên và dành tặng cô những vật phẩm làm bằng cả tấm lòng...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Đoạn Tào Lý Trí

Trời mùa đông tối sớm, từ cửa sổ thư viện Tuyết buồn bã nhìn cảnh vật đã chìm vào màn đêm lúc mới bốn giờ chiều. Cô rùng mình nghĩ đến chặng đường còn dài phải chịu đựng ở cái xứ lạnh lẽo này. Tuyết cố gắng động viên mình đọc thêm một chương sách nữa rồi mê mải đến tận chín giờ mới thức tỉnh. Cô vội vã thu dọn đồ đạc trước khi lê gót ra bến xe bus về căn nhà thuê nằm dưới chân đồi. Giờ này ít xe, nếu gặp vận rủi biết đâu phải chờ giữa trời tuyết rét đến bốn mươi lăm phút. May thay xe bus vừa kịp trở đến, cô hồi hả nhảy lên, tay ôm chiếc máy vi tính xách tay nặng trĩu làm mất thăng bằng suýt ngã. Những cô cậu sinh viên trên xe nhìn vẻ vụng về của Tuyết một cách khôi hài. Cô quạu quọ nghĩ "Tụi bây thử qua Việt Nam xem, cũng lúng túng khổ sở không thua gì tao đâu!", rồi tranh thủ dựa đầu vào cửa sổ chớp mắt.

T

- Em về rồi đấy à! Muộn thế? - Minh mở cửa đón Tuyết vồn vã - Ăn gì chưa, anh có chiên cơm, còn nóng đấy!

- Nhức đầu quá, chỉ muốn đi nằm thôi!

Tuyết đáp nhanh rồi đóng sập cửa phòng trước mũi anh bạn tốt bụng một cách tội nghiệp. Cô nằm vật ra giường, kéo chăn đắp kín đầu rồi lim dim đi vào giấc ngủ khó nhọc. "Tuyết! Ra ăn cơm!". Minh không để cô yên, anh đập cửa gọi mãi đến mức Tuyết lấy hết tàn hơi hét toáng lên "Không ăn! Để yên cho ngủ!". Lơ mơ được ít lâu cô nghe giọng Minh bên ngoài nói với anh Hoàng "Đấy anh xem, về muộn, bỏ cơm, ốm rồi! Em đã

nấu cháo mà mời mãi không ra. Anh lớn tuổi chắc nói cô ấy nể". Thế rồi hai anh em hè nhau đập cửa đến mức thẳng Bertrand và cô bé Caroline ở chung nhà phải phản đối "Tụi bây làm gì âm ỉ vậy? Tuyết muốn ngủ thì để cô ấy yên. Đâu phải cứ ăn là tốt!".

Sáng ra khi Tuyết vào bếp đã thấy mảnh giấy trên bàn "Anh nấu nôi cháo mới rồi, em đặt vào lò vi ba hâm lại cho nóng. Ăn rồi hăn đến trường! Anh Minh". Tuyết bật cười lắc đầu thầm nghĩ con trai miền Bắc quả thật chu đáo, tiếc là khá vụng về làm nhiều khi mất cả hứng. Caroline cũng đã thức, nó nhìn Tuyết ngưỡng mộ rồi bật cười khì khì "Minh yêu mà y quá rồi. Ước gì Bertrand vô tâm biết chăm sóc tao bằng một phần mười như thế, tao đã nhảy vào giường hăn ngay tức khắc!". Tuyết cười gượng không trả lời. Nhà có bốn sinh viên hùn tiền thuê, Bertrand, Caroline, và Tuyết nữa hay hè nhau ăn hiếp Minh. Anh thường phải dọn dẹp rồi rửa bao nhiêu là chén đĩa ly tách dơ của cả nhà. Cuối tuần trong lúc cả bọn vui đầu ngủ nướng, Minh đã thức dậy lui cui lau chùi những diện tích chung như hành lang, bếp, nhà tắm... rồi khệ nệ ôm túi đồ dơ của cả đám ra tiệm giặt công cộng. Nhiều lúc Tuyết thấy thương, nhưng cô hay chê về nhà quê vốn có của Minh. Chê thầm thôi, chẳng khi nào có thể góp ý được. Không lẽ Tuyết dám nói "Anh ăn mặc ngộ quá!" hay "Dáng đi của anh nhìn kỳ kỳ làm sao!".

Ở thư viện Tuyết đụng mặt anh Hoàng, anh chỉ sang tu nghiệp vài tháng nên không bận bù đầu như cô và Minh. "Nè, hồi hôm hông nhẽo quá! - Anh Hoàng nhìn Tuyết cười khó hiểu - Thằng Minh chạy qua nhờ anh sang mời em ra ăn cháo! Cái thằng, nó nói em không ưa nó nên không thèm ra. Rốt cuộc anh mời em cũng đâu có ra. Làm anh và nó tức quá ăn dùm luôn. Thằng khùng, nó đập vô nôi cháo cả chục cái hột gà. Tụi anh 'tuyển' toàn hột gà ăn nên bổ quá tối ngủ không được. Làm hại nó bắt anh ở lại cho nó tâm sự...". Tuyết cười nắc nẻ, "Trời ơi! Mệt thấy mồ ai ăn cho nổi!", rồi cô ôm chồng sách chuồn mất. Sau lưng cô còn kịp nghe tiếng anh Hoàng cầu nhàu: "Con gái gì vô tư thấy sợ! Tội nghiệp thằng nhỏ!".

Tuyết không phải là một người vô tư, cô cảm thấy ngột thở trong sự quan tâm của Minh nên luôn luôn chối bỏ nó. Anh chân thành, nhưng như thể chưa đủ với Tuyết. Hôm nay không có tiết buổi chiều nên Tuyết về nhà sớm. Cô ghé tiệm Tàu mua thực phẩm tươi, định bụng nấu nồi canh chua cá theo kiểu miền Nam cho Minh. Chí Phèo còn biết cảm động trước bát cháo hành của Thị Nở, Tuyết đâu lạnh lùng đến mức không thấy tấm lòng của nồi cháo hột gà?

Lạ quá, cửa nhà không khóa mà chưa có ai về. Tuyết bước vào ngõ ngác vài giây rồi tá hỏa khi thấy cửa phòng mình cũng tan hoang. Cô kinh hãi nhận ra có kẻ nào đã đột nhập, đồ đạc bị xáo trộn và mất đi nhiều thứ. Sau khi cố gắng trấn tĩnh với lập luận "Ở bên Tây cũng có thể bị trộm, trộm giữa ban ngày ban mặt chẳng từ ai!". Tuyết gọi điện cho tụi Caroline và Bertrand. Bọn chúng đều xác nhận đã khóa cửa rất kỹ trước khi đi và khẳng định nhà đã bị trộm viếng, khu này vắng vẻ lại có mấy đám vô gia cư lang vảng hoài. Tuyết không muốn báo tin cho Minh, anh sẽ lo đến mức dám chạy bộ cả chục cây số không thèm chờ xe bus để về xem cô có bình yên không. Tuyết nhìn lại toàn bộ căn nhà, chỉ có phòng cô nằm bên ngoài là bị thua thiệt, những phòng khác vẫn yên ổn không có dấu hiệu bị nạy cửa. Toàn những thứ quý giá của cô sinh viên nghèo bị rinh đi: tivi "second hand" mới tậu để học ngoại ngữ, cái cassette một loa mua ở chợ trời để nghe lại bài giảng, và đau đớn nhất là máy vi tính xách tay cũng không để lại chút dấu vết nào. Chưa bao giờ trong đời Tuyết phẫn nộ đến thế. Cô nóng mặt rà tìm số điện thoại cảnh sát trong danh bạ rồi gần như găm lên trong ống nghe: "Đến ngay! Tôi bị trộm rất nghiêm trọng!"

Như trêu chọc sự nóng nảy của Tuyết, bốn mươi lăm phút sau một cảnh sát mặc đồ đen tà tà đạp xe trở đến. Cảnh tượng tiêu lâm đến nỗi cô cũng phải phì cười. Ở cái thời tên lửa ì đùng này mà còn cảnh sát đi xe đạp như trong chuyện Tintin sao? Dù đang trong trạng thái rất bức dọc Tuyết vẫn kịp nhận ra tên cảnh sát còn trẻ măng và đẹp trai như tài tử Ý. Hắn bước vào bếp trước tiên, nhả nhận đề nghị cho một ly cà phê nóng vì ngoài trời

lạnh quá, lại còn đang bị buồn ngủ nữa. Suýt chút nữa Tuyết văng tục vào mặt hắn nhưng cô nhận ra vốn ngoại ngữ của mình không phong phú ở lĩnh vực này. Rốt cuộc Tuyết đành phải pha cà phê mà thầm ước có thêm mẫu thuốc chuột. Sau khi uống cà phê, tên cảnh sát trở nên hồng hào và tươi tỉnh hẳn ra. Hắn quả rất đẹp trai dù có vẻ hơi khù khờ.

- Tôi tên Jacques! Khu vực này nhìn sơ tưởng yên ổn nhưng thật ra bọn lang thang hay đột nhập lắm - Cảnh sát nhìn Tuyết ngại ngần - Tụi này bất nhưn thật, cô là sinh viên ngoại quốc, có gì đâu mà cũng lấy chứ! Mà thật ra cô mất cái gì vậy?

- Tất cả tài sản của tôi - Tuyết rên lên một tiếng thê thảm - Mất máy vi tính rồi tôi biết làm sao? Tài liệu, bài tập của tôi nằm trong đó! Trời ơi, tôi sắp thi rồi! Cảnh sát phải đền cho tôi! Làm ơn đền cho tôi!

Tuyết bật khóc hu hu. Cảnh sát khổ sở chịu đựng những giọt nước mắt của Tuyết mãi cho đến khi Bertrand rời Caroline về. Lúc này Jacques mới bắt tay vào khám nghiệm hiện trường. Loay hoay bên những cánh cửa bị nạy cả tiếng đồng hồ, cuối cùng cảnh sát kết luận "Không thể nào tưởng tượng nổi tụi trộm bẻ khóa làm sao! Tụi này tài thật!". Tuyết nhảy chồm lên túm áo Jacques "Đền cho tôi máy vi tính!", rồi kiệt sức té xỉu. Khi tỉnh dậy, cô thấy mình nằm trên giường, Minh ngồi bên cạnh nhìn cô đầy lo lắng.

Sau sự kiện bị trộm giữa ban ngày tại một nước phương Tây tiên tiến, Tuyết phải bận rộn tiếp cảnh sát Jacques hằng ngày. Nghiệp vụ yếu nhưng nhiệt tình cao, Jacques đem đến hồ sơ xin cứu trợ của các tổ chức từ thiện "Nếu cô chứng minh được vụ trộm làm cô không còn khả năng kiếm sống, cô sẽ được một món tiền mua dụng cụ hành nghề - Jacques chợt nhận ra mình ngớ ngẩn - Ủa mà cô là sinh viên, đâu phải lao động tay chân gì cần đến dụng cụ!". Ngày hôm sau Jacques lại đem đến bộ hồ sơ khác "Nếu cô chứng minh được, hoặc nhờ những người xung quanh chứng minh được vụ trộm làm tinh thần cô suy sụp - Jacques nhìn Tuyết chăm chú - cô sẽ được bác sĩ tâm lý điều trị miễn phí!". Ngày hôm sau, thêm một bộ hồ sơ mới

"Nếu cô chứng minh được vụ trộm làm cô không còn khả năng di chuyển. Trường hợp này dành cho ai mất xe. Cô sẽ được cấp thẻ đi xe bus miễn phí một năm! - Chúa ơi, tôi 'hồ' nữa rồi, cô đâu có mất xe!". Lần này cả nhà được một trận cười vỡ bụng, Caroline thậm chí còn té lăn ra sàn. "Nếu anh chứng minh được - Tuyệt điên tiết hét - cảnh sát bọn anh là đồ vô dụng lại còn hay vẽ chuyện, anh sẽ nhận một món tiền trị giá cao gấp hai lần số tài sản tôi bị mất!". Tưởng Jacques sẽ quē độ cút đi, ai ngờ anh còn nheo mắt khôì hài "Gia tài tôi chỉ có chiếc xe đạp thời Louis mười sáu, thừa kế từ ông nội tôi. Tôi xin dâng tặng cô để đền bù những gì cô đã mất!". Tuy không có nhu cầu, Tuyệt vẫn lấy xe đạp thật. Cô hả dạ nhìn Jacques đạp xe bus đến, khệ nệ rinh hôm thì cái radio cũ, lúc là màn hình máy vi tính phẳng lì. "Anh lượm đâu ra đó?", Tuyệt phì cười trước những món đồ khi cũ khi mới Jacques tha đến hằng ngày. "Tôi mua ở chợ trời - Anh vui vẻ kể - rồi tôi đi xin người quen! Hơi mất thời gian nhưng kết quả rất khả quan!". Sau hai tuần lễ kiến tha lâu đầy tổ, cuối cùng Tuyệt sở hữu một dàn máy vi tính với đầy đủ máy in, máy scan, thậm chí máy chép đĩa CD ROM cũng được trang bị đầy đủ.

Từ ngày xảy ra vụ trộm, Minh trông buồn bã hẳn. Anh lảm lì, cáu gắt và không còn siêng năng nấu nướng hay lau chùi gì nữa. Nhìn Tuyệt vui vẻ bên anh chàng cảnh sát Jacques đẹp trai, Minh biết mình đã hết hy vọng. Trong lúc cả nhà quây quần trong bếp thưởng thức những món miền Nam do Tuyệt nấu, Minh lẳng lặng bỏ sang nhà anh Hoàng ăn cơm. Rồi một lần trông thấy Jacques chở Tuyệt rạng rỡ trên chiếc xe đạp cũ cùng đi nhà thờ sáng chủ nhật, Minh quyết định dọn sang nhà anh Hoàng ở hẳn dù chỉ còn vài tuần nữa anh Hoàng về Việt Nam. Caroline giúp Minh chuyển đồ đi, thành thật khuyên "Làm thế này không nên đâu", nhưng nhìn đôi mắt thật buồn của anh, nó gục gặc đầu "Tôi hiểu bạn!". Tối đó Caroline rì rầm với Tuyệt "Đàn ông Việt Nam tụi bây sao lãng mạn quá. Thời này làm sao tìm được những người biết yêu như Minh..." Tuyệt im lặng, cô thấy nặng nề dù thực lòng sự vắng mặt của Minh làm cô thoải mái hơn. Bertrand trông vô tư thế mà cũng góp lời "Thôi! Để Minh đi, như thế tiện hơn cho mọi người!"

Văng Minh, bếp núc bề bộn, những bữa ăn thất thường hơn nhưng Jacques thường xuyên lui tới chốc cười cả nhà. Tuyết không còn ủ dột như những con chim rúc mình trong vòm cửa tránh gió đông. Đầu tháng tư nắng xuân đã nhẹ nhẽ trải khắp các con đường dẫn lên trường Đại học. Hoa nở rộ khắp thành phố, lộc non nhú lên xanh biếc trên những cành cây khẳng khiu trụi lá dạo nào. Tuyết hớn hờ để mặc Jacques nắm tay mình tung tăng đi khắp nơi. Cô nhẹ nhàng nhận ra mình không thể sống thiếu nụ cười trẻ con của Jacques dù đôi khi những hành động vô tư của anh khiến Tuyết chạnh lòng. Jacques không muốn nói đến tương lai, anh không thích nghĩ đến lúc Tuyết tốt nghiệp phải quay về cái xứ xa xôi ở tít bên Châu Á. Tuyết nói thẳng mình nhất định không ở lại đây. Mỗi lần hai người đề cập một cách nghiêm túc về vấn đề này thế nào cũng có giận nhau và tiếp theo là một cuối tuần vô cùng buồn thảm. "Thôi cứ thuận theo tự nhiên mà sống - Tuyết ru mình - Cuộc đời đó có bao nhiêu mà hờ hững!". Thi thoảng đứng mặt Minh trong thư viện, Tuyết vẫn giữ nét vui vẻ nhưng anh không thể đổi lòng mình cười với cô. Một lần Tuyết cố gắng nói thật nhanh "Em có làm gì đâu mà anh giận hoài?". Minh ngơ ngác không trả lời quay lưng đi như chạy ra bến xe bus. Nhìn cái áo gió bạc màu và dáng đi xiên xiên hấp tấp của anh, Tuyết ứa nước mắt.

Xuân qua hè đến, trời tháng tám nóng như thiêu như đốt, khắp thành phố người ta túa ra dạo đầy phố. Các cửa hiệu đóng sập cửa bỏ đi chơi xa, chẳng màng đến khách hàng. Jacques muốn dẫn Tuyết về quê anh giới thiệu với gia đình nhưng cô cảm thấy ngại. Tuyết biết mình không thể để Jacques và gia đình hy vọng nhiều hơn. Anh trẻ hơn cô đến ba tuổi và trình độ học vấn cũng chênh lệch. Jacques quá vô tư chưa biết hoạch định cuộc đời. Một lần sau nụ hôn dài ngọt ngào, Jacques vui vẻ nói "Hai đứa mình sẽ về Việt Nam! Nhưng không biết anh làm việc gì đây? Anh 'bự con' mà, nếu không được làm cảnh sát thì làm bảo vệ!". Dù hiểu Jacques yêu cô bằng tất cả nhiệt tình, Tuyết không nghĩ anh có thể trở thành người bạn đời cho cô nương tựa.

Đến cuối xuân năm sau, Tuyết đã dần chuẩn bị cho một sự trở về mà tương lai mối tình với chàng cảnh sát đẹp trai hầu như vẫn chưa có. Jacques dạo này không còn kiên nhẫn nữa, anh trách Tuyết tự dựng ra quá nhiều rào cản không đáng có giữa hai người.

- Người Việt Nam tính toán vậy sao? - Thậm chí có lần Jacques bật khóc - Em không chịu ở lại đây vì sợ không tìm ra việc phù hợp, tôi đòi về Việt Nam em cũng không cho!

- Đừng con nít nữa Jacques!

- Tôi yêu em mà! - Jacques nắc lên như một đứa trẻ - Tôi có lỗi gì đâu?

Tuyết im lặng. Nhiều đêm mất ngủ cô tự hỏi mình có thật sự yêu Jacques. Tuyết biết mình không thể hy sinh cuộc sống nhiều hứa hẹn cho một mối tình lãng mạn. Cô chủ động đề nghị hai đứa chia tay, ngại chờ đến khi cô về nước còn đau khổ hơn. Jacques giận dữ chấp nhận. Anh bỏ nhiệm sở quay về nhà cha mẹ ở quê. Khi biết tin này, Caroline và Bertrand nhìn Tuyết bất mãn "Chúa cho bạn những tình yêu đẹp, nhưng...". Cô nhìn chiếc xe đạp cũ Jacques để lại lòng buồn vô hạn...

o O o Tuyết một mình kéo lê chiếc va-li nặng ra trạm xe bus. Quần áo, máy vi tính và hàng trăm món đồ linh kinh sau hai năm du học Tuyết cho hết đám sinh viên mới dọn đến. Cô giữ lại mỗi chiếc radio cũ của Jacques. Tuyết không chào từ giã Minh, nhưng bất ngờ gặp anh ở trạm xe bus.

- Tuyết đi đâu vậy?

- Về Việt Nam! - Tuyết lúng túng cười - Em đi như trốn, kỳ cục phải không?

Minh im lặng, nhẹ nhàng đỡ lấy chiếc va-li từ tay cô mang lên xe bus. Hai người ngồi bên nhau suốt đoạn đường đến nhà ga, nhìn cảnh vật vào thu buồn da diết. Lá vàng rụng lá tả sau mỗi đợt gió thốc qua, những cành

cây khẳng khiu xám xịt lại trong tiết trời giá rét. Vài người bộ hành co ro bẻ cao cổ áo bước đi liêu xiêu trên vỉa hè vắng lặng. Đến ga, Minh giúp Tuyết xếp hàng mua vé rồi đưa cô lên tàu:

- Anh xin lỗi không đưa em đến phi trường được - Minh mím môi kìm nén một cảm xúc - Anh phải gặp giáo sư đỡ đầu bàn về luận án tiến sĩ tiếp theo. Anh cứ nghĩ em có ai đó đưa về...

- Không sao, em đi một mình được mà - Tuyết cười tự chủ - Được gặp anh trước khi về, em vui lắm. Thôi anh xuống đi, tàu sắp chạy rồi...

Minh chần chừ chưa chịu xuống, anh đòi giúp Tuyết đem va-li đến tận chỗ ngồi ở mãi toa bên kia. Đến khi Minh ấn cô yên vị xuống ghế thì tất cả cánh cửa đã đóng lại và họ phát hiện ra cả hai đi cùng một chuyến tàu. Tuyết bật cười, kéo Minh ngồi xuống ghế bên cạnh. "Thôi lỡ rồi, anh đưa em một đoạn, đến ga sau thì xuống!". Minh cũng cười, anh gãi đầu ngó mông lung ra cửa sổ. Bằng một cử chỉ nhẹ nhàng thật tự nhiên, Tuyết nắm cánh tay Minh và dựa đầu vào vai anh. "Anh giận em lắm phải không?". Cô không nghe tiếng trả lời rồi ngỡ ngàng nhận ra những giọt nước mắt ấm nóng của Minh vỡ òa rơi xuống mặt. Đột nhiên trong lòng Tuyết dậy lên một nỗi xót xa, không phải chỉ cho Minh mà còn cho Jacques và chính cô nữa. Lúc bỏ đi, Jacques nói "Em lạnh lùng như cái tên của em, Tuyết ạ!"

- Đừng khóc vì em, anh Minh - Tuyết dụi đầu vào ngực Minh - Em là một cô gái lý trí, quá lý trí mà!

- Không... - Minh dịu dàng phản đối - Ước gì thời gian đừng trôi nữa...

Tàu đã đỗ lại một ga nhỏ, Tuyết thì thầm "Thôi anh xuống đi!", rồi đẩy Minh ra cửa. Nhìn hai cô cậu Châu Á nước mắt vòng quanh chia tay nhau khó khăn, những hành khách trên tàu lắc đầu mỉm cười. "Anh ở lại làm tiếp luận án tiến sĩ cho giỏi nhé! Em về Việt Nam đi làm thôi - Tuyết vội nói những lời sau cùng - Có gặp Jacques nhắn cho em xin lỗi... Và, em cũng

xin lỗi anh...". Minh lẳng lặng xuống ga, khi tàu chậm chậm chuyển bánh anh mới chạy rướn theo "Anh đã rất hạnh phúc... đi chung một đoạn tàu... bên em"...

Những cơn gió mùa thu cuốn câu nói chân thành của anh cùng những chiếc lá vàng bay đi, Tuyết vẫy tay qua cửa sổ cho đến lúc chẳng còn nhìn thấy Minh lẫn cái ga xép nhỏ bé đã giữ anh lại. Đoạn tàu cô may mắn có những người con trai biết yêu chân thành kết thúc rồi. Tuyết thấy đơn độc vô cùng, cô lạnh run lên đứng nhìn bầu trời âm đạm và cánh đồng cỏ xác xơ mãi cho đến khi tàu vào đến phi trường. Tuyết bậm môi khế nệ xách chiếc va-li nặng một mình. Cuối cùng cô đứng lại lau nước mắt, mặc thêm áo ấm rồi mỉm cười dẫn bước.

Ngày mai, quê hương rực nắng sẽ đón Tuyết về...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Đóa Lan Nông Nối

Khi Lan xuống phi trường Singapore đã có người của khách sạn đưa bảng tên đứng chờ. Người tài xế lịch sự và niềm nở xách đồ, mời cô lên xe. Ông ta thân thiện hỏi có phải lần đầu cô sang đất nước này.

K

- Cô nên tranh thủ đi chơi, Singapore có nhiều công viên, sở thú rất đẹp.
- Tôi làm gì có thời giờ - Lan náo nức - Nhưng nghe ông quảng cáo như vậy chắc tôi phải cố gắng.
- Ở đây rất an ninh - Người tài xế tự hào giới thiệu thêm - Cô có thể ra phố lang thang đến sáng không sợ gì cả!

Lan đến khách sạn nhận phòng xong mới hai giờ trưa, bảy giờ tối mới tập hợp theo chương trình làm việc của hội nghị. Lan bồn chồn muốn ra phố. Cô vốn thích du lịch và khám phá cuộc sống mới lạ. Dầu Singapore không có các công trình nghệ thuật cổ kính như các nước khác, Lan cảm thấy đây là nơi dễ chịu để tham quan. Đeo ba lô lên vai, cô bắt đầu tìm đường đến tượng con sư tử đuôi cá Merlion. Người Singapore thật hiếu khách, ai cũng vui vẻ chỉ đường cho Lan với nụ cười thân thiện và hỏi thăm cô đến từ nước nào? Ngang qua trung tâm Suntec city, Lan lại mất phương hướng. Người đàn ông đeo kính trắng, trang phục công sở tận tình chỉ đường cho Lan rồi vẫy tay nói với cô "Take care!". Cô vui vẻ quay đi, nghĩ thầm "Chắc trong tiếng Hoa anh ta muốn nói 'Bảo trọng'", chợt người đàn ông khi nãy chạy theo, gọi Lan rồi rít "Ms Vietnamese! Ms Vietnamese!"

- Có phải mấy năm trước cô từ Pháp về Việt Nam bằng hãng hàng không Singapore?

- Đúng! - Lan ngỡ ngác đáp theo phản xạ.

- Có phải lúc đó cô mang về một ba lô mười ký toàn chocolat?

- Đúng!

- Và... - Người đàn ông đặc ý -... cô đã nói chocolat dành cho đàn con năm đứa của mình!

Lúc này Lan ngỡ ngờ nhận ra. Đó là người bạn đồng hành ngồi kế bên dạo nào. Khi đó cô từ Pháp về, quá cảnh tại Singapore. Anh ta rất vui tính, hỏi cô bao nhiêu chuyện. Hai người hợp tới mức đã trao đổi danh thiếp cho nhau. Lúc xuống máy bay Lan còn nhờ anh xách hộ chiếc ba lô đứt quai vì chứa mười ký chocolat. Cô nói "Tôi sẽ đền ơn anh một hộp, còn lại phải cho đàn con năm đứa của mình".

- Lâu quá không gặp!

Lan bật cười nghe anh nói một câu khách sáo. Hai người vui mừng như thể bạn bè thân thiết tình cờ gặp lại. Arthur nói có thể dẫn Lan đi thăm thành phố vì đang "không bận rộn lắm". Lan nhận lời liền. Cô nghĩ "Thật may, gặp được thổ địa". Arthur chở Lan đến "Little India" và "China town" khám phá cuộc sống của cộng đồng Ấn Độ và Trung Hoa. Mãi đến sáu giờ hơn Arthur mới chở cô quay về khách sạn. Anh hẹn ngày mai lại gặp nhau.

Lan đi ăn tối với đồng nghiệp dự hội nghị, khoe với họ đã kịp thăm vài nơi của Singapore và làm ra vẻ bí hiểm "... với một anh chàng Singapore đẹp trai!". Mấy cô gái đến từ Hồng Kông gặng hỏi mãi, Lan vẫn cứ đáp "Một người bạn gặp nhau tình cờ!". Chẳng ai tin.

Hôm sau Lan dự hội nghị suốt ngày, tối lại ăn chung với đồng nghiệp. Khi cô mệt mỏi về phòng lúc chín giờ tối, điện thoại có tin nhắn: "Chào Lan, Arthur đây. Tôi muốn dẫn cô đi Safari night. Đây là một sở thú mở cửa đến nửa khuya, có các loài thú sống về đêm rất thú vị. Nếu đồng ý, gọi điện thoại đi động cho tôi ngay nhé!". Dù đang muốn leo lên giường ngủ lưng ngay sau một ngày bận rộn, lời đề nghị của Arthur như liều thuốc khỏe làm Lan phấn chấn ngay. Cô nhanh chóng bấm điện thoại cho anh.

Khi xe Arthur chạy ra xa lộ vắng người, Lan hơi chột dạ. Dù sao anh ta cũng chỉ là người bạn "qua đường". Lan không biết tuổi anh nhưng cô đoán khoảng từ ba mươi tư đến ba mươi bảy. Danh thiệp ghi anh là "Marketing manager" trong một công ty đa quốc gia. Dù vui vẻ, nhiệt tình, điều gì đảm bảo anh không có ý xấu? Nhưng khi nhìn Arthur lãng xăng mua vé ở quầy rồi hướng dẫn Lan đi vào sở thú, cô chặc lưỡi tự nhủ "Đừng làm cuộc sống buồn tẻ bằng sự nghi kỵ xấu xa".

Hai người lên chiếc xe vắng lặng của sở thú, trời đột ngột đổ mưa. Xe chạy giữa khung cảnh rừng nhân tạo, có những đoàn thú thả thiên nhiên ở hai bên. Mưa tạt vào người Lan khiến cô phải ngồi nép vào Arthur cao lớn.

- Mùa mưa qua lâu rồi - Arthur cười - Kỳ thật!

- Thôi kệ - Lan làm bộ thích thú - Anh không thấy như vậy mới lãng mạn sao?

- Đúng rồi! Mình hãy tưởng tượng đang ở trong rừng thật. Có mưa, có thú, và đêm nay trăng sáng quá!

Arthur chỉ tay vào những chiếc đèn cao áp làm Lan cười khúc khích. Cô chọc quê "Ở Singapore cái gì cũng nhân tạo! Mà sao thú không nhảy vào xe vồ khách nhỉ?"

- Dễ thôi, chắc có điện bao quanh rồi. Nhưng mà biết đâu được... - Arthur nhỏ giọng rì rầm -... tôi e có lúc cũng xảy ra chuyện, thú dữ tìm cách

nhảy ra vồ những cô khách nước ngoài xinh đẹp như Lan!

- Tôi có anh bảo vệ mà! Lo gì!

- Cám ơn cô đã tin tưởng! - Arthur thốt lên vui mừng.

Những con thú tuy có vẻ sống động, đi lại, ăn uống dưới ánh trăng nhân tạo nhưng chúng không gây ra một âm thanh nào. Bầy sói chẳng tru, hổ lớn chẳng gầm gừ.

- Thú hiền quá - Lan đề nghị - Chúng ta đi bộ đi!

- Đồng ý!

Thế là hai người xuống đi bộ. Mưa vẫn rơi nên Arthur giương cao dù. Đoạn đường bằng qua những chiếc cầu treo tuy nhân tạo vẫn gập ghềnh. Lan đang mang giày cao gót nên phải bám tay Arthur đi liêu xiêu. Cô muốn hỏi anh có vợ chưa nhưng ngại không khí vui vẻ mất đi. Thôi thì cứ để lửng lơ như thế. Một chiếc xe trở tới dừng ngay trước mặt hai người, những người khách trên xe bảo "Lên đi!". Arthur giải thích muốn đi bộ. Mọi người cười ồ "Lãng mạn quá! Nhưng những con hổ đang đói lắm đó!". Xe chạy, Lan nghe những tiếng xì xầm "Một cặp đẹp đôi".

Ra khỏi sở thú Arthur còn chờ Lan đi ăn khuya. Không nén được tò mò nhưng cũng chẳng muốn làm rõ chuyện, Lan vờ hỏi băng quơ:

- Giờ này không có ai chờ anh ở nhà sao?

- Không! Tôi đang tự do!

Câu trả lời lấp lửng của Arthur làm Lan thêm thắc mắc. Nhưng rồi cô nhủ "Mặc kệ, mình cũng chỉ 'vui vẻ' với anh ta vài ngày ít ỏi ở đây!"

Sáng hôm sau các cô gái Hồng Kông lại trêu chọc Lan vì vẻ mặt ngái ngủ của cô. Họ nói cô đi chơi với boyfriend đến khuya mới về. Lan nhún

vai không đáp. Hôm nay cô lại có hẹn với Arthur, anh mời cô đi ăn tối. Với một người dễ thương như vậy, họa diên mới không nhận lời. Thế rồi họ đến nhà hàng Equinox trên tầng 69 của một khách sạn. Bữa ăn được đặt trong phòng riêng, có nến, hoa và tiếng dương cầm. Sự sang trọng của nhà hàng làm Lan bối rối. Không cưỡng lại được sức quyến rũ từ sự lịch lãm của Arthur, hôm sau Lan lại nhận lời đến nhà hàng La Pampas. Đây là nhà hàng theo phong cách châu Mỹ La Tinh, có những vũ công Flamenco và ca sĩ hát tiếng Tây Ban Nha. Cứ thế, tối nào hai người cũng bên nhau ở những nơi sang trọng và lãng mạn nhất Singapore.

Ngày mai Lan sẽ về Việt Nam sau khi kết thúc hội nghị lúc mười hai giờ trưa. Arthur nói sẽ đến khách sạn đưa cô ra sân bay. Lời đề nghị của anh làm cô cảm động. Nhưng Lan lại mơ hồ cảm thấy bất an. Những ngày qua không ai đã động đến đời tư của nhau. Dẫu Arthur có vợ, ly dị hay còn độc thân thì có can hệ gì tới Lan. Cô như con búp bê nhí nhảnh và Arthur cũng dí dỏm không kém. Suốt thời gian qua là những trận cười vô tư. Gặp nhau đây, rồi chia tay. Hoặc nếu không chia tay hẳn, lâu lâu đi công tác gặp nhau cũng có vẻ thú vị. Tuy nghĩ thế, Lan lại không yên lòng. Có điều gì không bình thường làm cô khổ sở.

Và rồi điều bất ổn đó đã xảy ra khi Arthur chở Lan ra phi trường. Anh đột ngột hỏi "Em sẽ nhớ tôi chứ?". Lan âm ừ. Anh nhìn sang cô, vẻ xúc động "Chúng ta sẽ liên lạc với nhau bằng email và điện thoại nhé! Và thỉnh thoảng vài ba tháng một lần tôi lại có dịp sang Việt Nam công tác!". Lan không đáp. Arthur tiếp tục làm cô khó xử "Mấy ngày qua thật vui... trong đời tôi chưa bao giờ vui như vậy!". Lan bối rối lặng im. "Em là người con gái đầu tiên tôi đưa đi chơi và cùng ăn tối!". Lan nghĩ điều này có vẻ khó tin đối với một người đẹp trai, thành đạt và hoạt bát như Arthur, song cô hoàn toàn tin anh nói thật. Và khi Arthur âu yếm đưa tay sang nắm lấy tay Lan, cô kinh hoàng thốt lên "Không!"

Phản ứng của Lan làm Arthur ngỡ ngàng. Cô run rẩy, thì thầm tiết lộ "Em có chồng rồi!". Lan không nhìn Arthur nhưng đoán ra anh thất vọng đến mức nào. Những ngày qua cô luôn tự hỏi anh có ai chưa mà cố tình quên rằng mình đã là người chẳng còn tự do. Đoạn đường còn lại ra sân bay rơi vào im lặng. Đến lúc dừng xe, Arthur chợt cười khan "Tôi nhớ ra rồi, em có năm đứa con, chúng rất thích ăn chocolate!".

Arthur giúp Lan lấy hành lý rồi đưa cô vào làm thủ tục check-in. Lúc chia tay, Lan sụt sịt nói "Em mới lập gia đình được sáu tháng qua, với một Việt kiều Mỹ. Chúng em không ở bên nhau thường xuyên, cho nên... Em chẳng có đứa con nào cả... Chỉ có em mới là người thích ăn chocolate". Arthur nhìn cô, cười độ lượng. Trông anh như già đi thêm nhiều tuổi. Anh nắm vai cô, giọng chân thành "Tôi thích em có năm đứa con hơn! Thỉnh thoảng tôi sẽ gửi chocolate cho chúng!"

Lan lê bước vào phòng chờ, cô rút ra một bài học "Từ nay phải ráng tập đeo nhẫn cưới" rồi bật khóc ngon lành như thể chính cô bị ai đó "lừa" một vết đau. Đóa hoa lan bằng ngọc bích biểu tượng của Singapore Arthur tặng tối qua run run trên ngực áo cô gái trẻ...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Một Người Hạnh Phúc

Làm thư ký ở công ty này qua vài đời giám đốc, chưa bao giờ Lê Mai thấy ông nào lịch lãm và được lòng nhân viên như Michel. Ông nhận nhiệm sở ở Việt Nam được vài tháng, bộ mặt công ty đã có sự thay đổi lớn. Ai gặp tổng giám đốc cũng dám mạnh dạn đứng lại chào. Trước kia nhân viên Việt Nam thấy mấy sếp Tây chỉ tự ti cúi mặt rồi lủi đi thật nhanh. Với Michel khác hẳn, ông chủ động chào hỏi thân thiện và nhớ tên từng nhân viên bảo vệ hay tạp vụ. Sau bao nhiêu năm chịu đựng những ông sếp khi thực dân lúc phát xít, giờ cả công ty đang vui sướng tận hưởng bầu không khí thân thiện và bình đẳng.

L

Từ ngày có sếp mới, Lê Mai trở nên siêng năng và chịu khó chăm chút thật hoàn hảo từng công việc nhỏ nhất sếp giao. Cô thích đôi mắt thông minh nhưng dịu dàng của Michel ánh lên lấp lánh mỗi khi ông dành cho cô những lời khen ngợi "Tốt lắm!", "Trình bày rất chuyên nghiệp!", "Chắc cô phải mất thời gian với cái bảng này lắm đây! Cảm ơn cô nhiều lắm!". Lê Mai biết sếp đã trên năm mươi nhưng thật sự con người ông không có tuổi. Michel xuất thân từ tầng lớp quý tộc chính thống nên trông ông lúc nào cũng thư thái, mềm mỏng và giữ được bình tĩnh trong mọi trường hợp. Có thể không điển trai nhưng phong cách sang trọng mà gần gũi của Michel làm mọi người thấy ông duyên dáng đến mức ông được bầu là "người sếp đẹp trai nhất" trong lịch sử công ty. Với thư ký riêng, Michel lúc nào cũng nhẹ nhàng, ông thích đùa và nháy mắt lém lỉnh nhưng bao giờ cũng biết giữ

khoảng cách cần thiết. Lệ Mai thường thú nhận với mọi người "Có sếp như vậy, tôi làm việc một ngày hai mươi bốn tiếng cũng cam!"

Vốn quen với sự dịu dàng của sếp, sáng nay Lệ Mai kinh ngạc nhìn Michel mở cửa phòng cô một cách bất ngờ không gõ trước. Ông xồng xộc bước vào, khuôn mặt đầy xúc động và ánh nhìn bộc lộ một nỗi đau sâu sắc.

- Có chuyện gì vậy Michel? - Lệ Mai vẫn thường gọi tên sếp thân mật theo ý ông.

- Cô đọc lá thư này đi! - Vẫn còn rất xúc động, Michel chìa cho cô một lá thư - Tôi vừa nhận được từ tập đoàn mình bên Paris. Cô nên nhanh chóng đến thăm người ta rồi cho tôi biết chúng ta cần giúp đỡ thế nào. Tôi thấy có cho bao nhiêu cũng không bù được nỗi bất hạnh của cô gái này.

- Vâng, Michel! - Lệ Mai nhẹ nhàng trả lời nhưng sếp đã vội vã quay đi che dấu những giọt nước mắt ứa ra.

Lệ Mai cầm lấy lá thư Michel đưa. Thư viết tay bằng nét chữ mềm mại và đều đặn của một người tài hoa. Phong bì đóng dấu bưu điện Việt Nam, người gởi ghi địa chỉ công ty tận bên Pháp. Bức thư dài bốn trang giấy học trò được viết bằng một thứ tiếng Pháp chín chu. Dù rất tự hào mình giỏi ngoại ngữ, Lệ Mai cảm thấy khâm phục người viết vì câu văn được diễn đạt hoa mỹ và văn phạm được chăm sóc khá kỹ, điều rất khó làm được trong ngôn ngữ này.

Người viết tự giới thiệu mình là một thiếu nữ bất hạnh năm nay hai mươi lăm tuổi. Cô tên Trần Thị Lan, bị nhiễm chất độc màu da cam nên khi sinh ra đã bị dị dạng. Lan tự tả mình "như một con khỉ trĩu đầu có cái cằm dính chặt vào cổ nên suốt đời phải chịu cảnh cúi gằm mặt xuống đất không sao ngẩng lên được". Cô còn chịu cảnh không chịu đi lại được vì bàn chân bị xụi và luôn luôn đau nhức. Hầu như cuộc đời của Lan không có nụ cười vì bệnh tật và những ánh mắt soi mói của đồng loại. Tuy tả mình bị tàn tật,

nhưng Lan không tỏ vẻ than thân trách phận vì ngoài mấy dòng ngân tự giới thiệu bản thân, còn lại cô dành viết về người mẹ dịu hiền đã hy sinh đời mình ngày đêm buôn bán ve chai để nuôi cô khôn lớn. Nhờ gánh ve chai của mẹ, Lan được đi học đầy đủ và vào được Đại học Ngoại Ngữ. Tuy nhiên sau khi tốt nghiệp, vì bản thân tàn tật, cô không thể xin được việc làm nên cuối cùng lại tiếp tục ăn bám mẹ. Hiện nay Lan nhận dịch tài liệu nhưng công việc không thường xuyên. Cách nay ba tháng, bệnh viện phát hiện mẹ cô bị ung thư trực tràng và cuộc sống của bà đang ngày càng lịm dần vì hai mẹ con không sao tìm đủ tiền trị bệnh. Vốn xem mẹ là lẽ sống trên đời, Lan cũng tự biết mình không thể tiếp tục tồn tại nếu thiếu bà. Cô rất tự trọng cho biết dù đã rất khổ sở, chưa bao giờ hai mẹ con ngửa tay xin bố thí của ai, nhưng nay vì mạng sống của người mẹ đáng thương, buộc lòng Lan phải viết thư xin công ty dược X thuốc trị bệnh ung thư trực tràng cho mẹ. Bác sĩ nói nếu được điều trị đúng liều, mẹ cô có hy vọng thoát chết. Mà một hộp thuốc trị ung thư hiện bán đến năm triệu đồng. Muốn trị hết bệnh, phải cần đến mấy chục hộp như thế nên cô chỉ còn biết trông chờ vào điều kỳ diệu từ công ty dược sản xuất ra thuốc này.

Tuy không đến mức quá xúc động như xếp Michel, vì Lê Mai đã quen với những hình ảnh của nạn nhân chất độc màu da cam trên báo chí, cô cũng ngậm ngùi thương xót cho người bạn đồng trang lứa tuy học giỏi và hiếu thảo nhưng lại có một số phận quá bất hạnh. Mắt đỏ hoe, Lê Mai chạy vào phòng sếp, cô nói sẽ thu xếp công việc để tìm gặp Lan ngay.

- Cô hãy làm tất cả những gì có thể làm được cho cô gái này - Michel trầm ngâm - Cô ta đã gửi thư cầu cứu công ty mình. Một con người tự trọng, cô ta chỉ xin thuốc trị bệnh cho mẹ mà không đề nghị bất cứ điều gì cho bản thân.

- Ở Việt Nam còn nhiều nạn nhân chiến tranh lắm! - Lê Mai buồn bã.

- Tôi biết, nhưng tôi không thể giúp hết. Cô Lan thì khác, cô ta có tinh thần nỗ lực cao - Michel hào hứng - Bất hạnh như thế mà học hành tới nơi

tối chốn. Tôi luôn khâm phục người Việt Nam, rất chịu khó. Ngày nay giới trẻ Pháp không viết được như vậy đâu.

- Vâng - Lệ Mai cúi đầu xấu hổ - tôi cũng không biết chừng nào mình mới viết nổi như thế.

- Cô thu xếp tiến hành vụ này nhanh lên - Michel lộ rõ vẻ sốt ruột - cứu người bệnh ung thư không thể chần chừ được. Hỏi xem bà ta nằm viện nào, tôi sẽ nhờ các bác sĩ quen trong bệnh viện Pháp Việt khám cho bà. Ngoài thuốc men công ty mình tài trợ, mọi viện phí tôi chịu hết.

Lệ Mai nhìn sếp ngưỡng mộ. Cô biết qua Việt Nam chưa bao lâu Michel đã đi thăm các làng trẻ mồ côi và khuyết tật. Nhiều lúc Lệ Mai tự hỏi một người có xuất thân quyền quý như Michel sao lại có nhiều quan tâm đến những cảnh đời bất hạnh đến thế. Vợ ông cũng làm từ thiện rất nhiều và đó là một trong những lý do khiến họ nhận nhiệm sở ở Việt Nam.

Ngay chiều hôm đó, Michel cho phép cô nghỉ việc để đến nhà Trần Thị Lan thăm hỏi. Trong thư Lan nói nhà mình nằm trong khu ổ chuột không có địa chỉ nên cô mượn địa chỉ của một đồng đội cũ của cha quá cố ở khu Bà Chiểu. Lan nói rõ người này rất tử tế nên công ty cứ gửi thuốc về dưới tên ông, ông sẽ chuyển lại đầy đủ. Đó là một căn nhà cũ kỹ và ẩm mốc trong xóm Đồng Cô Lê, Lệ Mai kêu cửa nhiều lần nhưng không có người ra. Bà già hàng xóm đang ngồi bên thúng cóc ổi và vài ba nải chuối thâm kim nhìn Lệ Mai với nụ cười khó hiểu trên môi:

- Cô tìm ai?

- Ông Nguyễn Hiến Vinh sống ở đây phải không bà?

- Phải! - Bà già chép miệng - Nhưng hình như hẵn về quê cả tuần nay rồi, không biết chừng nào lên!

Lệ Mai tái mặt. Đây là mối liên hệ duy nhất để cô tìm đến với Trần Thị Lan và bà mẹ đang bị tử thần lôi kéo. Nếu không gặp được ông Hiến Vinh sớm, làm sao cứu chữa kịp thời người bệnh. Lệ Mai để lại số điện thoại của mình cho bà già, nhờ khi nào ông Hiến Vinh về thì gọi điện gấp cho cô.

- Có chuyện gì? - Bà già nhìn cô tỏ vẻ thương hại.

- Dạ, chuyện dài dòng lắm, nhưng gấp! Bà nhớ giúp con!

Michel nổi giận khi nghe Lệ Mai về báo cáo. Chưa bao giờ cô thấy xếp mất bình tĩnh như thế. Vẻ nhẹ nhàng và tế nhị cố hữu của ông biến mất. Ông nhấn mạnh Lệ Mai phải nhiệt tình hơn và bằng mọi cách phải truy tìm cho ra ông Hiến Vinh càng sớm càng tốt. "Lệ Mai! Ở một bệnh viện ung thư nào đó, một địa ngục trần gian ở cái xứ này - Michel nóng nảy - Cô Lan đang chờ chúng ta một cách vô vọng để cứu mẹ. Mà bản thân Lan cũng không thể tự chăm sóc mình. Ai giúp họ đây? Cô biết gia cảnh neo đơn của họ rồi!". Lệ Mai bật khóc nức nở trong phòng vệ sinh, không chỉ vì lần đầu cô bị sếp lớn tiếng mà vì còn nghĩ đến cảnh đáng thương của Lan. Trưa hôm sau cô quay về Bà Chiêu trong cái nắng chói chang đến nhức mắt, bà già hàng xóm thùng thảng "Chưa về!". Nhìn Lệ Mai bồn chồn không yên, bà già đột nhiên đề nghị "Chuyện gì? Kể cho tôi đi! Biết đâu bà già này có thể giúp được cô?". Không tìm thấy sự quan tâm mà chỉ là ánh mắt điều cợt, Lệ Mai bực tức bỏ đi. Cô ra quán nước đầu xóm hỏi thăm ông Hiến Vinh và dư thời giờ kể tỉ mỉ bức thư cô Trần thị Lan cho chị chủ quán.

- Ủa! Vậy hả? - Chị Bảy thân thiện - Ông đó cũng giỏi tiếng Pháp lắm, tiếng Anh nữa! Ông có tú tài Pháp mà. Nhưng tui chưa bao giờ biết là ông từng là bộ đội. Gia đình ông dân Tây mà. Đi nước ngoài hết rồi.

- Sao ông không đi luôn?

- Ai mà biết, xóm này nói ông gàn sao đó nên gia đình ghét - Chị Bảy chép miệng làm một hơi - Mà ông không đi làm gì hết, ở nhà chơi có hàng

nước ngoài gửi về hoài. Mà đặc biệt không phải của gia đình gửi. Hồng lẽ bõ bịch gì của ông tiếp tế? Ông đâu có giao thiệp gì với ai! Đúng là gàn!

Lệ Mai hoang mang, cô quay lại nhà bà già kỳ cục và đành kể hết lý do cô tìm đến đây. "Bà không giúp thì mẹ cô Lan sẽ chết, rồi cô cũng chết theo!". Bà già trở nên giận tím mặt đến Lệ Mai tưởng bà sắp nhảy lên cào vào mình nhưng cuối cùng cô nhận ra bà đang nguyên rửa ông Vinh "Đồ bất nhân, sao lại mượn nỗi bất hạnh của nạn nhân chất độc da cam để làm tiền người ta chứ!". Giống chị Bảy bán nước, bà già khẳng định ông hàng xóm chưa từng đi bộ đội và học rất giỏi. Khi nhìn nét chữ trên bao thư cô Trần Thị Lan viết, bà lắc đầu ngao ngán "Chữ của hần đó! Hần gặt công ty cô rồi!". Lệ Mai như rớt từ trên cung trăng xuống, cô lắc đầu ngoàỵ ngoạỵ chối bỏ điều này làm bà già càng điên tiết hơn. "Bởi vậy! Mấy người ham nghe bọn học thức, hần có chữ nghĩa, biết tiếng Tây tiếng U nên mấy người tin. Còn bà già này dốt nát thất học nên có gặt được ai đâu!"

Lệ Mai không muốn báo tin này cho sếp, sợ lòng tốt của ông bị tổn thương nhưng cuối cùng cũng phải cho ông biết tình hình. Khác với dự đoán, Michel tỏ vẻ bình tĩnh, ông đề nghị cô tìm đến chính quyền trong khu vực "Hãy kiểm tra lại thông tin, không nên nghe một chiều. Trên đời này điều gì cũng có thể diễn ra hết!". Lệ Mai trăn trở cả đêm cũng không sao giải thích được một người đàn ông gàn gàn theo lời mọi người lại có thể hóa thân thành cô gái nạn nhân chất độc da cam Trần Thị Lan thương tâm đến thế. Xem kỹ lại lá thư, Lệ Mai tin rằng một cô gái mới hai mươi lăm tuổi khó có thể nào viết được tiếng Pháp cao cấp như thế. Nhưng nếu ông Hiến Vinh là người có học thức, giỏi ngoại ngữ lại là người lành lặn, sao ông không đi làm như những người bình thường, lương cũng vài trăm đô một tháng. Đã biết thuốc Y chữa bệnh ung thư trực tràng hần ông phải là người chịu khó cập nhật thông tin y khoa vì thuốc này mới được công ty dược X tung ra thị trường hai năm nay và đặc biệt thuốc rất hiệu quả nên đang trong giai đoạn bán với giá khá cao. Đây là loại thuốc có giá đắt nhất trong gian hàng dược phẩm của Tập đoàn X vì ý nghĩa cứu mạng. Càng

nghe Lê Mai càng thấy ý đồ của ông Hiến Vinh phải được chuẩn bị cẩn thận. Tuy nhiên ông cũng có nhiều kẻ hở, đã là thuốc trị ung thư, không có toa bác sĩ không nơi nào dám bán thẳng cho bệnh nhân. Vì lẽ đó, Tập đoàn tại Paris không gửi thẳng theo địa chỉ của Trần Thị Lan đưa mà chuyển thông tin cho sếp Michel tại Việt Nam giải quyết.

Đêm qua trời đổ một cơn mưa thật to nên sáng ra đường phố trông sạch sẽ. Lê Mai bồn chồn chạy xe vô Bà Chiểu một lần nữa. Những người buôn gánh bán bưng và lao động nghèo túa ra từ những con hẻm trong Đồng Ông Cộ xưa kia đầy sinh bùn nhưng nay đã được tráng xi măng thơm mát. Nhìn vẻ tất bật của họ, Lê Mai đột nhiên thấy phấn chấn hơn. Đời vẫn còn những con người chân chính yêu lao động.

Buổi gặp gỡ chị chủ tịch phường và bác Sáu tổ trưởng khu phố như một lời khẳng định lại những gì Lê Mai đã nghe về ông Hiến Vinh. Ông đã từng xin các tổ chức phi chính phủ hay các hội từ thiện nước ngoài hàng cứu trợ và tiền bạc cũng qua thư từ. Hàng xóm đã chứng kiến ông nhận giấy báo lãnh hàng và tiền nhiều lần. "Chính quyền biết mà không xử lý ông ta sao? - Lê Mai bất bình nghẹn giọng - Sao để ông gạt những người nước ngoài có tấm lòng như vậy? Rồi họ nghĩ sao về người Việt Nam mình đây?". Bác tổ trưởng chép miệng "Ông không phạm pháp với ai, ông tự liên lạc với nước ngoài. Chắc xin không bao nhiêu nên cũng không đến mức bị kiện tụng khi chuyện vỡ lở". Lúc về, Lê Mai tạt ngang nhà ông Hiến Vinh nhưng chẳng vinh hiển tí nào, định bụng cảm ơn và xin lỗi bà già hàng xóm. Bất ngờ bà báo tin "Hắn về rồi đó! Cô vào dọa hắn một trận cho chữa cái tật gạt lòng tốt của người ta!". Ông ta không tiếp khách, thông qua cửa tò vò Lê Mai thấy một khuôn mặt tái mét thiếu ánh nắng mặt trời. Ông từ chối tiếp Lê Mai khi nghe cô nói đến từ công ty dược X và muốn tìm Trần thị Lan "Không có ai hết! Cô lầm rồi!".

Michel đang cúi đầu chăm chú xuống bàn phím máy tính, Lê Mai bước vào cười ngượng ngáp "Chào sếp, tôi từ chỗ chính quyền khu phố ông Hiến

Vinh về!". Michel nhìn cô bằng một ánh mắt dịu dàng nhưng không có ý chờ đợi câu chuyện tiếp theo. Lệ Mai cúi đầu, xấu hổ lí nhí bịa "Họ xác nhận ông ta bị bệnh tâm thần 'đa nhân cách', nên thích hóa thân vào những nhân vật nữ bất hạnh!". Sếp gật đầu đến bên cô thư ký trẻ, ông nháy mắt tinh nghịch, mỉm cười vỗ vai cô rồi chậm rãi nói "Cứ cho là như vậy đi, cô bé! Nhưng từ nay chúng ta không ngồi chờ người ta kêu cứu nữa. Tôi vừa lập một dự án từ thiện dành cho những bệnh nhân nghèo và nạn nhân chất độc da cam, ngân quỹ trích từ tiền lời trong kinh doanh và sẽ huy động nhân viên mình nữa. Tập đoàn đồng ý thôi!".

Lệ Mai ngược nhìn Michel, ông trông rạng rỡ và thật đẹp như một thiên thần. Cô đột ngột nhận ra mình sẽ khóc rất nhiều khi ông hết hạn công tác phải rời Việt Nam.

o O o Giờ Lệ Mai không còn làm thư ký tổng giám đốc nữa, cô chuyển sang một vị trí trong phòng nhân sự và được hứa hẹn sẽ trở thành trưởng phòng nhân sự khi đủ kinh nghiệm. Đã ba năm rồi từ ngày sếp Michel rời Việt Nam. Ông hiện ở Sri-Lanka theo sự chuyển chuyển của Tập đoàn. Vừa rồi vợ Michel gọi về báo tin trong lúc nhiệt tình cứu trợ và quyên góp cho những nạn nhân sóng thần ở đây, ông bị lật xe và đang trong tình trạng thập tử nhất sinh. Khi nhận được tin này, cả công ty ở Việt Nam đều thảng thốt nhưng may thay "Trời có mắt!" - Mọi người thở phào khi vợ ông lại cho hay ông đã qua được cơn nguy kịch - người tử tế như Michel sao có thể chết được! Nhận được điện hoa chúc ông mau bình phục, Michel gọi về Việt Nam cảm ơn những nhân viên cũ. Nghe giọng ông cà rồn "Có chết cũng không sao, vì tôi đã sống trọn cuộc đời quá hạnh phúc", Lệ Mai xúc động bật khóc làm mọi người ghẹo cô suốt cả ngày hôm đó. Giờ đây cô mới hiểu hết ý nghĩa tên hội từ thiện "Vì hạnh phúc chúng ta" do ông khởi xướng ở Việt Nam. Sống cho tha nhân thật ra là vì hạnh phúc của chính mình.

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Người Bạn Vong Niên

Vào đầu hè, nắng Paris gay gắt không thua gì ở Sài Gòn. Khắp nơi người ta túa ra đường tìm bóng râm trú ẩn. Thu buồn cười nhìn dân Paris vốn được xem là lịch lãm lại ăn mặc nghèo nàn, luộm thuộm, thậm chí còn trần trùng trục nằm ngời la liệt ở các công viên. Nóng bức thế này mà chui xuống hầm xe điện ngầm chẳng khác nào vào hỏa diệm sơn nhưng cô vẫn lấy hết can đảm đáp xe đến thăm bà Janne ở mãi tận đầu bên kia của thành phố. Tội nghiệp, bà sống một mình như nhiều người già bên đây nhưng lại lỡ yêu cái không khí đông đúc của một gia đình ba thế hệ người Việt Nam.

V

Sau tiếng chuông dài không kiên nhẫn của Thu, bà Jane xuất hiện, tóc tai bù xù, mồ hôi tèm lem. Bà ôm chăm lấy cô hôn nồng nhiệt rồi lôi tuột vào nhà. Căn phòng hẹp ở tầng trên lầu sáu của bà có tí gió trời nhưng vẫn nóng ran rất khó chịu. Bà đề nghị "Hai đứa mình ra hồ đi! Sẵn tao cho mấy con chim ăn bánh mì vụn luôn!". Cái hồ nhân tạo nằm trong công viên gần nhà bà Janne vốn rất yên tĩnh vì khu này gần ngoại ô hôm nay đông nghịt, chẳng tìm ra chiếc ghế trống nào. Thu cùng bà vung vẩy vụn bánh mì cho lũ chim xong đành chui vào một bụi cây chật hẹp ngồi trú nắng.

- Thế nào rồi, chuyến công tác của mày tốt đẹp chứ! Tao thèm ăn phở quá mà mày bận rộn không vô quận mười ba với tao được!

- Thì hôm nay đi! Tôi từ Đức sang thăm bà mà, phải rảnh chứ! - Thu hào hứng - Tối tối sáu bảy giờ, mình chờ trời mát một chút.

- Bên Việt Nam ra sao? - Bà Janne quan tâm - Ba mẹ khoẻ chứ? Thăng "Sóc Nâu" ra sao rồi?

- Ủ thì tôi vẫn viết email mỗi ngày - Thu cười nắc nẻ - Ở Việt Nam họ không tưởng tượng được bên đây lại nóng kinh khủng thế này! Chủ nhật vừa qua cả nhà tôi cùng đi Long Hải tắm biển, thăng "Sóc Nâu" lượm để dành cho bà ngoại Janne mấy cái vỏ ốc. Thăng nhỏ khoe học tiếng Pháp có tiến bộ, chừng một thời gian ngắn nữa sẽ viết thư cho bà!

- Trời! Tao nhớ Việt Nam quá! - Bà Janne háo hức - Ước gì sang năm tao có thể chuồn về với mày!

Bà già có vẻ đã mỏi lưng, bà nằm lăn ra cỏ mặc những nhánh cây cọ vào chiếc cổ đỏ gay ẩm ướt. Bà khép hờ mắt, mỉm cười về mơ mộng. Thu nghịch ngợm ngắt một bông hoa dại nhét vào miệng bà bạn vong niên "Như thế này nhìn mới lãng mạn, Janne à!". Cô cũng nằm xuống bên bà, nghe cỏ nhột nhột dưới lưng và sức nóng mùa hè mơn trớn trên mặt. Bà Janne chợt cất tiếng hát, bài "Cuộc sống màu hồng - La vie en rose" từ thời Edith Piaf. Thu cao hứng hát theo, đôi chỗ lấp vấp vì không thuộc lời. Hai kẻ, một già một trẻ, nằm nghe ngao hết bài này đến bài khác, những khúc nhạc của một thời xa xưa, khi bà Janne hãy còn là một phụ nữ xuân sắc và Thu chưa sinh ra đời. Cô thấy quả cuộc đời màu hồng dù mới cách đây vài tiếng còn lắm bầm rên trời nóng quá và mấy hôm nay chỉ thấy mình thiệt thòi sinh ra làm người Việt.

- Đạo này tao già đi nhiều phải không Thu? - bà Janne chợt hỏi giọng nuối tiếc - tao thấy mình mệt mỏi, bài hoài chẳng thích hoạt động gì nữa!

- Bà mà rên già chắc tôi sắp chết - Thu thành thật - Bà hơn tôi gần nửa thế kỷ mà lúc nào cũng nhanh nhẹn. Ở bên bà tôi mặc cảm lắm!

Bà Janne bật cười, khoái chí với câu trả lời của Thu. Bà nhồm dậy, vươn vai hít sâu khoan khoái. Thu còn nhớ lần đầu gặp Janne ở Việt Nam, bà đập

xe mini màu đỏ rực, tóc cột tóc túm bằng dây nơ vải. Lần đó Thu đang chán đời vì xin học bổng đi du thất bại, cô thả dõc trên đường Đồng Khởi và chợt nhận thấy một bà đầm về hớn hở đặc biệt vừa đạp xe vừa hào hứng hát. Về vui nhộn của bà làm Thu thấy ngỡ ngàng, cô xáp vào đề nghị "Đua không?" rồi hai người cùng nhấn bàn đạp "đua" cho đến cuối đường bị bến sông Bạch Đằng chặn ngang. Họ quen nhau như thế và chợt nhận ra dường như tuổi tác không là rào cản nếu người ta muốn kết bạn. Bà Janne nói mình du lịch cô đơn, sang đây thuê nhà, mượn xe đạp vòng vòng chơi. Thu mời bà về sống chung với gia đình ba thế hệ của mình rồi tha hồ thực hành tiếng Pháp thoải mái. Mẹ cô hiếu khách mỗi buổi nấu một món ngon đãi Janne, thằng cháu "Sóc Nâu" thích nghe bà dạy hát dù chẳng hiểu tí gì. Một tháng sau, Janne về nước, dặn đi dặn lại hễ sang Paris phải liên lạc với bà.

- Sau chuyển đi công tác mày có định ở lại chơi thêm ngày nào không? - Bà Janne đứng dậy phúi quần hỏi - Tụi mình có thể cùng đi?

- Bà nói phải về miền Nam thăm con trai mà! Tôi rảnh vài ngày, định đi Tiệp Khắc chơi. Bây giờ khỏi cần xin visa.

- Trời ơi, thủ đô Prague đẹp lắm! - Janne xúc động - Tiếc là tao phải về miền Nam thăm con trai thật. Chưa biết chừng nào quay lại Paris. Nhưng mày thì phải tranh thủ đi cho nhiều, thật nhiều. Thế gian này rộng lớn lắm!

Thu gật đầu đồng ý. Hồi đó, cô đã vất vả để xin được suất tu nghiệp ba tháng ở Pháp chỉ để được một lần nhìn thấy Paris. Những ngày đầu bị đồng nghiệp trong công ty đối xử phân biệt, cô chán nản muốn quay về nhưng Janne ngăn lại "Cứ tận dụng dịp này để được đi, được khám phá, được học hỏi những kinh nghiệm quý báu!". Sau chuyến đó Thu tranh thủ "gặt hái" được những chuyến du lịch bụi bằng xe đò sang các nước láng giềng và về Việt Nam với một niềm tự ti mình sinh ra là công dân của nước nhược tiểu. Đi đến đâu cũng bị cảnh sát biên giới chặn lại, nhìn chăm chăm vào hộ chiếu rồi rà đèn laser xem kỹ visa có làm giả không. Dân Nhật cũng tóc đen da vàng nhưng tụi Tây luôn mở cửa mời chào. Họ vào các trung tâm mua

sắm cao cấp, vét hết những hàng hiệu rồi dừng dừng bên những túi xách to khiêu khích ra trong cái nhìn ganh tị của dân da trắng bản địa. Thu thấy mình quá nhỏ bé, cô lầm lũi đi tham quan một mình, vào ngủ nhà trọ và chỉ tiêu thụ bánh mì không trong suốt những chuyến đi dọc ngang các thành phố lớn Châu Âu. Về lại Paris sau những chuyến đi mệt mỏi nhưng hào hứng. Thu được bà Janne hết lòng ngưỡng mộ "Tao tự hào về mày! Nhỏ con, ốm yếu, quặt quẹo mà lết hết các nước như vậy thật là một thành tích lớn!". Bà Janne không nói quá, lúc mới qua bà rước Thu ở phi trường, trông cô xanh xao kinh khủng. Bà giành xách hết những hành lý nặng nhưng khi xuống hầm xe metro Thu lại nôn thốc nôn tháo do không chịu nổi hơi người và do thiếu không khí. Đến nhà, bà Janne lại kiệt nệ rết hết hành lý lên căn nhà trên tầng sáu mà không có thang máy. Dù không đi nổi Thu cũng cố sĩ diện lết tới nơi rồi lăn quay ra giường bà bất tỉnh. Hôm sau dẫn Thu đi thăm tháp Eiffel và cung Sacré Coeur, bà Janne không dùng xe điện ngầm mà cho cô đi xe bus. Thế mà Thu cũng không tránh khỏi bị say xe cứ phải nôn nhiều lần. Lần đó bà Janne cứ gheo "Mày đi thăm Paris với những cái bịch nilon".

Trở về Việt Nam sau chuyến tu nghiệp đó, Thu không nghĩ mình có ngày quay lại Châu Âu nhưng cô lại làm việc cho một tập đoàn của Đức và thường phải đi công tác sang công ty mẹ. Lần này Thu cũng tranh thủ ghé lại Paris thăm bà bạn vong niên của mình. Quả so với cái thời đạp xe trên đường Đồng Khởi giờ bà đã già đi nhiều, tóc rụng nhiều và làn da ngày một nhăn. Tuy thế, lần nào đến phi trường Charles De Gaulle, Thu cũng thấy cái dáng tầm thước, khuôn mặt tươi cười và mái tóc bạc lơ thơ của bà Janne đứng đón. Tuổi đã cao, không còn sức giành xách những chiếc vali nặng của Thu, bà thay thế bằng giá kéo gắn bánh xe để vận chuyển dễ dàng. Dáng đi của bà vẫn còn hùng hổ dù lưng có chiều hướng cong lại và lúc nào trông bà cũng có vẻ khoẻ mạnh hơn cô bạn trẻ tuổi người Việt Nam. Mỗi lần gặp lại Thu, bà nhiệt tình nấu nướng, làm bánh tarte nhân táo, pha trà rồi hai người nhâm nhi bàn luận đủ thứ chuyện.

- Mà thấy chưa, lần đầu đi tu nghiệp ở đây mà nói tui Châu Âu ăn hiếp người Việt Nam, chê tui bầy thụ động, thiếu sáng tạo, không có khả năng phản ứng trước rủi ro. Vậy mà bây giờ mà cứ đi Tây như đi chợ - bà Janne nói liền thoảng - Tao biết mà, tui da trắng rồi cũng phải nhìn mọi người một cách công bằng. Nền kinh tế ở đây đình trệ rồi, giờ phải đi đầu tư ở các nước đang phát triển thôi. Không tôn trọng người bản xứ thì thất bại là cái chắc!

- Bà nghĩ vậy hả? - Thu e dè hỏi lại.

- Chứ còn gì nữa, bây giờ ở Việt Nam toàn công ty đa quốc gia - bà Janne ra vẻ sành - Nền kinh tế Việt Nam tăng trưởng vào loại nhất thế giới!

- Tại tẹ quá nên không thể tẹ hơn, phải tăng trưởng thôi - Thu bĩu môi - Còn các nước phương Tây đã phát triển đặng trề trề rồi thì phải đình trệ, nhưng họ sang nước thứ ba đầu tư và rốt cuộc cũng đem lợi nhuận về công ty mẹ.

- Thì sao? Đâu có tiêu cực - Bà Janne hớp một ngụm trà lại Thu vừa đem từ Việt Nam sang tặng - Cả hai cùng có lợi, nước mà cũng trở nên năng động hơn, nền kinh tế phát triển hơn, còn tui trẻ như mà được học hỏi những công nghệ hiện đại.

- Một nền kinh tế thực sự phát triển phải do chính những doanh nghiệp trong nước định đoạt chứ không phải do các nhà đầu tư nước ngoài. Khi nào các công ty Việt Nam ăn nên làm ra lúc đó mới đáng hãnh diện - Thu cố gắng nín cười trước vẻ nghiêm túc của bà già - Mấy công ty nước ngoài vô Việt Nam khôn lắm, tận dụng nguồn nhân lực trẻ, hất cẳng mấy công ty nhỏ của Việt Nam ra khỏi thị trường nhờ vốn mạnh. Thôi bà ơi, tóm lại dân tôi vẫn còn chịu thiệt lắm!

- Vậy tại sao mà không làm việc cho công ty Việt Nam mà lại làm cho công ty Đức?

- Tại... tôi... đang "nằm vùng"!

Kết thúc những tranh luận của hai người lúc nào Thu cũng bị bà Janne dồn vào thế bí. Dù gì bà cũng hơn cô bao nhiêu tuổi đời và có một vốn kiến thức tổng hợp khá khá. Thời trẻ bà Janne kể mình làm công nhân một hãng dệt, chưa từng vào Đại học và cũng không tham gia một tổ chức xã hội nào. "Nhưng tao hay xem báo chí, nghe đài và thích đi du lịch". Thu mê cái sở thích "đi thực tế" đến các nước của bà Janne và tự hỏi không biết tiếng Anh làm sao bà xoay xở ở Ấn Độ, Trung Quốc hay Malaysia. Bà cười khà khà nháy mắt tự hào "Vậy mới hay! Tao chỉ bị thổ tả một lần khi uống thứ nước mía ép ở Ấn Độ". Sau mỗi chuyến đi, bà Janne bê về căn hộ nhỏ như hộp quẹt của mình ở Paris bao nhiêu là sách và những vật phẩm kỷ niệm. "Chúng làm cuộc sống của tao không ngừng tiến về phía trước".

o O o Đã lâu lắm rồi Thu không có dịp đi công tác bên Đức để ghé thăm bà bạn già vui tính của mình. Cô đã chuyển chỗ, sang làm cho một công ty của Mỹ. Lương tăng nhưng áp lực cũng trở nên kinh khủng đến mức nhiều lần Thu muốn tháo chạy. Cô cũng chẳng còn thời giờ viết email đông dài chuyện vớ vẩn với Janne. Tuy nhiên mỗi lần bị sếp nước ngoài o ép, Thu lại nhớ đến bà Janne. Hồi đó khi tu nghiệp ở Pháp bị đối xử phân biệt, cô được bà động viên bằng triết lý "Đời là một cuộc đấu tranh không ngừng! Hãy đấu tranh để chứng minh mình là ai! Hãy đấu tranh để được thế giới công nhận! Và đấu tranh để sánh ngang hàng với các cường quốc!". Thu đã bật cười trước cái vẽ "đao to búa lớn" của bà già và làm bà "cụt hứng" khi trả lời "Tại bà là người Pháp nên 'hồ khẩu hiệu' thì dễ lắm!". Dù thế Thu đã chép lại cái khẩu hiệu đó. Thi thoảng cô mở sổ ra xem và thấy áy náy đã dội nước lạnh vào sự động viên nhiệt tình của bà bạn già.

Sài Gòn lúc này nóng quá làm Thu nhớ đến mùa hè Paris năm nào cùng năm ngêu ngao hát bên bờ hồ với bà Janne. Cô giật mình nhận ra đã rất lâu không có tin tức gì của bà già vốn rất siêng viết email. Thu gọi điện

sang nhiều lần nhưng máy chỉ để lại tin nhắn bà không có nhà. Sốt ruột, cô nhờ một người quen khác ở Paris đến tận nhà xem bà già thế nào.

- Alô! Mà lo cho tao hả? Mà còn nhớ đến bà già này hả? - Cuối cùng bà Janne gọi về, giọng bà tràn đầy niềm vui - Mà sợ tao chết rồi chứ gì? Trời ơi! Hè năm nay còn nóng hơn cái năm mà từ Đức sang Paris thăm tao. Mấy ông bà già bị "quay chín" hết! Ghê quá!

- Bà biến đi đâu vậy hả? - Thu mừng nghẹn giọng - Bà đi du lịch ở nước nào sao?

- Tao về miền Nam thăm gia đình thằng con trai - Giọng bà chùng xuống - Tao già rồi, yếu đi nhiều, ở một mình thấy bất tiện quá!

- Chứ còn gì nữa! Làm sao bà leo nổi sáu tầng lầu, rồi đi chợ nấu ăn giặt giũ một mình chứ! Về miền Nam ấm áp ở với con trai luôn đi!

- Đâu được! - Bà cười nghe chua xót - Đâu giống bên Việt Nam. Chắc tao vô viện dưỡng lão quá!

- Ê! - Thu thẳng thốt - Nói chơi hoài, bà phải bắt con cái có trách nhiệm chứ!

- Tụi nó không chịu đâu! - Bà Janne buồn bã - Đời sống bên đây vốn như vậy mà!

- Bà phải đấu tranh chứ! - Thu bực bội với vẻ cam chịu của bà bạn già - Đời là cả một sự đấu tranh không ngừng mà! Hãy đấu tranh để con cái hiểu giá trị của một người mẹ như bà. Bà đã bỏ lỡ cả tuổi xuân để ở vậy nuôi con khi bị chồng ruồng rẫy. Bao năm qua bà cũng chu cấp tiền bạc cho con bằng lương hưu khi họ thất nghiệp. Bà phải đấu tranh để họ phải kính trọng mà phụng dưỡng bà vào thời gian cuối đời chứ!

- Thôi đi! Mà nói vậy vì mà là người Việt Nam! - Giọng bà Janne run rẩy - Tao cũng biết sợ chứ! Hồi đó chỉ sợ chết rét vào mùa đông, giờ còn sợ thêm vụ chết nóng vào mùa hè. Nhiều khi đau ốm lúc đêm khuya hay trượt chân té trong nhà tắm là kể như xong. Chết mà chẳng ai hay. Tủi lắm...

Thu nghe tiếng bà Janne khóc nghẹn ngào rồi tiếng "tút... tút" vô cảm từ đầu dây phát ra.

O O Thu trở lại Paris vào cuối năm khi mùa đông đang thổi những cơn gió cắt da luôn lách vào tận những đường hầm xe metro hun hút. Thành phố lạnh lẽo với màu xám ảm đạm làm mọi người co rút lại trong những tầng áo khoác to sụ. Lần này bà Janne với dáng vẻ năng động ngày nào không ra phi trường rước Thu nữa. Cô không cho bà biết tin nhưng khi mở cửa đón cô bạn trẻ từ Việt Nam sang bà lại giận dữ hét "Sao mà không cho tao hay để ra rước! Mà chê tao già yếu đi không nổi hả?" rồi ôm mặt khóc rấm rứt. Phản ứng của bà Janne làm Thu ngỡ ngàng nhưng cô hiểu người già có những tâm sự riêng đôi khi thấy kỳ quặc nhưng lại đáng trân trọng. Cô ngồi xuống vuốt mái tóc bạc lưa thưa của bà Janne, giọng kể lể "Đừng giận! Tôi muốn làm bà ngạc nhiên thôi mà! Tôi đã đi một đoạn đường dài một trăm hai mươi ngàn cây số, ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ và phí tổn chuyến đi do chính mình bỏ ra... bà biết để làm gì không? Chỉ để được nhìn thấy bà, được bà nấu cho ăn những món ăn Pháp, được cùng bà vào quán mười ba ăn phở, được thấy bà vui vẻ lấy phim hài của Louis De Funes cho tôi xem". Bà Janne càng khóc to hơn nữa, đầu bà chúi vào lòng Thu và cô chợt nhận ra bà thật nhỏ bé. "Tao thương mà lắm, Thu ơi! - Bà già nước nỡ khóc không cần che dấu cảm xúc - Con tao chẳng bao giờ đi thăm tao cả! Mùa hè chúng nó đi du lịch nước ngoài, mùa đông chúng nó đi trượt tuyết... hu hu hu". Thu nhớ mới vài năm trước thôi, khi lần đầu sang Pháp tu nghiệp, chính cô ngồi chúi vào lòng bà Janne, cũng trong căn hộ nhỏ bé này, tủi thân chảy nước mắt tâm sự "Làm người Việt thiệt thòi quá, đi đâu cũng bị người ta khinh thường". Khi đó bà chẳng vuốt tóc an ủi cô

như bây giờ cô đang làm với bà mà đồng dục hô khẩu hiệu "Đời là cả một cuộc đấu tranh không ngừng!"

Đêm đó hai người ngủ chung giường, chiếc giường nệm trong phòng mà mỗi lần Thu qua bà Janne hay nhường rồi ra phòng khách ngủ trên ghế sofa. Giờ bà ốm đi nhiều, da mềm nhão ra và mắt đã có một màn sương bao phủ. Hai người nằm chung vẫn rộng. Thu bóp chân cho bà, cảm thấy những bắp thịt tỏa ra sự mệt mỏi. Bà Janne kể giờ bà ngại leo cầu thang lắm, cái chung cư này xây từ mấy chục năm trước, từ thời bà còn làm công nhân hăng dẹt. Khi đó không ai nghĩ đến lúc người ta cũng phải chồn chân mỗi gối.

- Công việc mày dạo này thế nào? - Bà Janne chuyển đề tài - Tụi Mỹ trả lương cao không mà dám bỏ tiền sang Paris thăm tao vậy?

- Cũng tạm! - Thu nhấm nhẩn - Bán sức lao động lúc nào cũng thiệt thòi hơn mua.

- Các công ty nước ngoài vào Việt Nam còn bày đặt thực dân, phát xít hay đế quốc nữa không?

- Thật ra họ không thực dân, cũng chẳng phát xít nếu mình đừng để họ có cơ hội đó - Thu bật cười vì cái vẻ quan tâm vừa chân thành vừa ngây ngô của bà già - Giờ tôi đã biết cách làm thế nào để theo kịp những yêu cầu cao trong công việc của họ. Mệt thiệt, nhưng đó là cách duy nhất để họ tôn trọng mình.

- Người Việt tụi bây rồi cũng được phương Tây tôn trọng thôi. Nước tụi bây rồi cũng tới lúc phát triển ngang với các nước khác thôi. Nhưng đừng để giá trị truyền thống mất đi. Đừng để năm mươi năm nữa mày trở thành một bà già bị con cái từ chối chỉ còn nước vào viện dưỡng lão sống giữa những người già lú lẫn với nhau.

- Thôi ngủ đi - Thu không muốn nghe đề tài này - Tôi mệt rồi!

Dù cố tránh, nhưng suốt những ngày Thu ở cùng bà Janne, có dịp là bà nhắc đến tương lai u ám đến lúc không còn đủ sức tự chăm sóc bản thân phải vào viện dưỡng lão. Một lần đi cửa hàng mùa Giáng sinh, thấy bà Janne tỉ mỉ lựa quà cho đầy đủ con cháu không sót một ai rồi hăm hờ ra bưu điện gửi, Thu phát sốt hỏi "Bà vẫn thương họ đến thế sao? Con cháu bà đối xử tệ với bà quá mà!" Bà Janne cười, một nụ cười rộng lượng đến mức làm Thu kinh ngạc "Đừng trách chúng nó! Sống trong xã hội hiện đại này, được giáo dục bằng một nền văn hóa tôn trọng tự do cá nhân, ai cũng cư xử với cha mẹ già thế thôi. Tại tao du lịch nhiều sang các nước Á Châu, lại từng sống với gia đình ông bà cháu chặt quýt nhau của mày bên Việt Nam nên mới bày đặt phiền muộn! - Bà Janne nắm tay cô bạn trẻ chân tình - Mà Thu à, khi nào mày có con thì sẽ hiểu. Dù nước giàu hay nghèo, dù da trắng hay đen, dù văn hóa khác nhau đi nữa thì các bà mẹ trên đời này cũng thương con cháu mình mà không bao giờ mong đền đáp". Thu chán nản gạt tay bà ra "Dạo này bà già thật rồi đó, lúc nào cũng triết lý một cách thụ động. Tôi khoái cái khẩu hiệu 'Đời là cả một sự đấu tranh không mệt mỏi' của bà hơn".

Bà Janne tiễn Thu về lại Việt Nam khi đã sang năm mới được vài ngày. Cô không muốn bà ra phi trường trong cái lạnh thấu xương, nhưng bà nhất định phải đi. Năm mãi tay Thu không muốn rời, bà thật tình nói "Chắc khi mày có dịp trở sang Paris thì tao không còn ở nhà cũ nữa. Tao chẳng thể tiếp mày, nấu ăn cho mày được đâu. Khi đó mày vào viện dưỡng lão thăm tao nhé!". Thu nhăn nhó vào phòng cách ly nhìn bà Janne nước mắt rùng rùng chôn chân không chịu rời bước. "Về nhà đi! Về đi! - cô vẫy tay xua - Có một lá thư dưới gối dành cho bà! Về đọc đi rồi trả lời sớm nhé!"

Trên máy bay Thu mỉm cười lau nước mắt nghĩ đến cảnh bà bạn già mở thư cô ra đọc. Bà sẽ ngồi bó gối, trông thật nhỏ bé trên giường rồi từ từ lướt mắt qua các hàng chữ Janne thương yêu, bà đã dạy tôi phải luôn tranh đấu. Và rồi tôi đã phần nào thành công trên con đường nghề nghiệp của mình. Cũng như bà, tôi yêu bài hát "Cuộc sống màu hồng" và thích những bộ

phim hài vui nhộn của Louis De Funes với kết thúc luôn có hậu. Vì thế tôi không ưa viễn cảnh sang Paris khi bà đã vào viện dưỡng lão. Bà rất thích không khí gia đình ba thế hệ của chúng tôi phải không? Bà có muốn cùng mẹ tôi sáng sủa tập dưỡng sinh, trưa nấu ăn cho bọn trẻ và tối đến thì trông nom thằng "Sóc Nâu" học tập cho đảng hoàng? Gia đình tôi đã bàn bạc rồi và quyết định mời bà hãy cùng đến Việt Nam sống chung mái nhà với chúng tôi...

Có thể bà Janne sẽ không rời được nước Pháp, có thể bà không xa được nơi con cháu mình đang sinh sống, cũng có thể bà cân nhắc không thuận tiện lắm khi phải trải qua những ngày cuối đời xa Tổ quốc. "Nhưng dù bà chọn cách nào - Thu hài lòng nhắm mắt lại suy tư sau khi đã cài dây an toàn - bà giờ sẽ có một niềm tin vào những giá trị gia đình mà không một xã hội hiện đại nào có quyền phá vỡ".

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Bong Bóng Mùa Mưa

Dạo đó vào đầu mùa mưa, bầu trời lúc nào cũng xám xịt với những cơn mưa như trút và đường phố ngập lụt mênh mông. Lần đầu tiên gặp Lan, Du không có cảm tình với cô. Lan ngồi trong ban sát hạch tuyển nhân viên, bên cạnh ông giám đốc Kinh Doanh - Tiếp Thị hói đầu người nước ngoài trông rất thực dân và ông Tổng giám đốc cũng người nước ngoài có vẻ điềm đạm nhưng bí hiểm. Trong lúc Du bị "quay" tới tả, cổ họng khô khốc và mồ hôi đầm đìa dù đang trong phòng máy lạnh, Lan không hỏi anh câu nào, chỉ im lặng cười lạnh lùng và nhìn anh chán nản. Khi ra về, chạy xe cùng cơn mưa chiều xối xả, Du cảm chắc thất bại không chen nổi vào công ty đa quốc gia này. Trải qua vài lần chuyển chỗ làm bằng cả hai mô hình "tự nguyện" và "bán tự nguyện", anh lại quyết định tìm cơ hội mới. Khi nghe Du báo tin này, mẹ anh buồn bã lắc đầu "Thanh niên bây giờ cứ nhảy hoài không mệt!". Tuy nói thế, nhìn Du trở về từ những cuộc phỏng vấn cùng cơn mưa đầu mùa, bà động viên liên tục "Thời buổi ganh đua bây giờ, không tự tìm đường ra đi cũng bị họ chèn ép!"

D

Hai ngày sau buổi phỏng vấn chỗ Lan, không ngờ Du được gọi đi làm. Hẳn ông Tổng giám đốc, người có vẻ dễ chịu nhất ngày hôm đó đã quyết định tuyển Du với vị trí "phụ trách đào tạo" cho bộ phận Kinh Doanh và Tiếp Thị dù anh nộp đơn cho vị trí "phụ trách sản phẩm". Những ngày đầu đi làm, anh rất ngại đụng mặt Lan, sếp trực tiếp của mình. Du cố gắng siêng năng đi sớm về trễ, không nề hà đi công tác tỉnh như con thoi. Công việc của anh vừa bám theo đội ngũ bán hàng ngoài thị trường để hiểu công việc,

vừa soạn giáo án để đào tạo cho họ những kỹ năng cần thiết. Trong những lần cùng đi thực tế với nhân viên tiếp thị, Du thấy họ dành cho Lan nhiều tình cảm và hết sức ngưỡng mộ cô. Họ cho anh biết Lan là gương thành công cho nhiều người bởi tính năng động, cầu tiến và nhiệt tình trong công việc. Tuy nhiên, điều làm Lan trở nên thân thương là cô sống rất thật tình.

- Sếp Lan chịu khó hỗ trợ nhân viên lắm - chị Tâm, tổ trưởng bán hàng ở Cần Thơ thân thiện - Em được làm việc trực tiếp với Lan sau này thế nào cũng giỏi.

- Thật sao? - Du buột miệng - Thấy cô ta lạnh lùng, phách lối lắm!

- Em mới vô mà! - chị Tâm cười thấu hiểu - Ở đời tưởng vậy mà hồng phải vậy!

Sau những đợt công tác, về lại văn phòng Sài Gòn, Du bình tĩnh ngẫm lại sếp. Cô chưa đến ba mươi, còn quá trẻ cho chức vụ giám đốc Kinh Doanh với hai trăm nhân viên trên toàn quốc. Vậy mà dù tất bật, bận rộn và chịu nhiều áp lực, hiếm khi nào thấy cô căng thẳng. Ngay cả khi Lan tỏ vẻ than thở "stress quá!", mọi người vẫn thấy cô tươi cười. Lan rất thân với các sếp nước ngoài, cô cười đùa, cùng đi ăn trưa và là cánh tay mặt của họ trong công việc. Có thể cô giỏi, nhưng Du chưa thấy phục. Chẳng qua cô có thể có một dáng vẻ hợp "gu" Tây: chân dài, người mảnh mai, da ngăm đen, mắt xếch, gò má cao và trông hơi hô. Khi nghe Du tả, mẹ anh kinh ngạc "Sao có người xấu dữ!". Du bật cười, biết mình không công bằng. Lan không xinh nhưng thật có duyên nhờ vẻ hài hòa từ những "đề phô" và nụ cười luôn chực trên môi. Tuy thế, Du chưa bao giờ có cảm tình vì chẳng nhận được sự hỗ trợ nào ngoài những yêu cầu có vẻ trịch thượng "Anh đi công tác thế nào, về phải làm báo cáo chứ!", "Anh báo cáo như vậy sao được, sơ sài quá!", "Anh làm lại báo cáo đi, dài dòng kể lể như vậy làm sao Lan có thời giờ đọc!", "Báo cáo anh Du viết không mạch lạc, không theo trình tự logic nào hết!", "Vị trí của anh là phụ trách đào tạo mà viết một báo

cáo không suôn thì đào tạo ai?". Sau khi sửa tới sửa lui bản báo cáo đầu tiên của mình mà vẫn chưa vừa lòng sếp, Du hỏi:

- Thật ra thì cô muốn gì?

- Muốn anh Du viết một bản báo cáo hoàn hảo - Lan cười hồn nhiên trước vẻ mặt bình tĩnh của anh.

- Cụ thể là gì? Bao nhiêu trang? Bao gồm mấy phần? Phần nào cô quan tâm nhất? Viết theo kiểu gì?

Cô cười, lần lượt trả lời những câu hỏi của anh. Du lại tiếp tục làm bản báo cáo, nguyên rửa tất cả những ai đàn bà làm sếp. Khi anh nộp lại, lòng hồi hộp, lần này nếu Lan bác bỏ, anh nghĩ mình không "thọ lâu" được ở đây.

- Khá lắm! - Mặt sếp dần ra - Có vậy mà phải làm tới làm lui mới đạt.

- Nếu ngay từ đầu cô cho tôi biết những yêu cầu cụ thể, tôi đã hoàn thành từ sớm - Du bực, nói khá gắt.

- Sao anh không hỏi? - Lan nhướn đôi mắt vốn đã xếch của mình - Làm sao Lan biết anh cần cái gì?

Khi anh kể mẹ nghe, bà cười lớn "Tội nghiệp con trai!". Sau lần "đụng độ" đầu tiên đó, anh tiếp tục còn nhiều va chạm với sếp dù vẫn nhận ra mình là người thừa kiêu hãnh nhưng lại thiếu tự tin. Nếu Lan là đàn ông, hẳn anh không "lên gân" như vậy. Hết thời gian thử việc, làm hợp đồng chính thức, Tổng giám đốc gọi anh vào phòng nói chuyện. Ông khen anh nhiệt tình, chịu khó cố gắng, dù còn chưa thật sự chuyên nghiệp. Nghe anh cảm ơn đã tuyển dụng, ông cười lớn:

- Hãy cảm ơn Lan, cô ta thuyết phục tôi đó chứ!

- Sao? - Anh chừng hững.

- Hôm phỏng vấn cậu không tự tin lắm, cũng không nêu lên được động lực cá nhân trong nghề nghiệp - Tổng giám đốc cười thân thiện - Lúc đó tôi chỉ thích tiếng Anh trôi chảy của cậu. Nhưng Lan tin rằng đằng sau vẻ rụt rè là tinh thần cầu tiến. Cô ta công nhận cậu chưa nhiều kinh nghiệm cọ xát thực tế để đảm nhận chức "phụ trách sản phẩm" nhưng thừa năng lực làm đào tạo, Lan hay nói "Đàn ông Việt Nam kiêu hãnh nhưng yếu đuối!". Một năm nay ở đất nước này, tôi thấy đúng. Tôi thích tuyển phụ nữ làm việc hơn! Dù có vẻ bất tiện khi họ mang thai và nuôi con nhỏ, nhưng họ có tinh thần trách nhiệm cao và chịu áp lực rất tốt. Như Lan đó, quả là một nhân viên vàng của công ty!

Du bước ra khỏi phòng Tổng giám đốc khi ông vẫn còn hào hứng ca ngợi Lan. Khuya đó anh đi công tác cùng cô tận xuống Kiên Giang. Mẹ mở cửa tiễn, Lan bước xuống chào, nhìn anh ầm ập "Sướng quá! Con trai được cưng ghê!". Lên xe cô mở túi lấy tấm mền bảo Du đắp rồi nói như ra lệnh "Ngủ đi!". Tờ mờ sáng, xe dừng lại quán phở bên đường, cô bảo anh xuống điểm tâm. Nhìn cô thoải mái ăn tô phở "bụi", tự nhiên Du thấy bất ách cảm.

- Anh Du là con một phải không? - Lan đột ngột hỏi.

- Không phải - Du chối.

- Phải! - Cô cười - Làm con một có gì ngại mà giấu! Được mẹ thương cũng đáng tự hào!

- Sao cô biết? - Du cười gượng.

- Lan biết về anh nhiều hơn là anh tưởng! - Lan cười to sáng khoái.

- Tôi cũng biết về cô nhiều hơn cô tưởng!

- Chưa chắc! - Lan lắc đầu - bất quá cũng chỉ thu thập thông tin từ mấy nhân viên tiếp thị. Những điều đó, cả công ty này đã biết!

- Cô có nghĩ cô là một người kiêu hãnh? - Du nói nước đôi.

- Anh không kiêu hãnh sao? - Lan cười chớp mắt hỏi lại.

- Tôi ngưỡng mộ câu trả lời của cô bằng một câu trả lời khác!

- Tại sao không?

- Cô đáng làm sếp tôi! - Anh cười không được tươi lắm.

Lần đi công tác đầu tiên với Lan làm anh gần như kiệt sức. Anh không hiểu một cô gái mảnh mai như cô lấy đâu ra sức để làm việc ngoài đường cùng đội ngũ Tiếp Thị suốt mười mấy tiếng đồng hồ và trên xe kịp làm báo cáo bằng máy tính xách tay để hôm sau có đủ số liệu trao đổi với các sếp lớn. Sức làm việc của Lan bằng mấy người gộp lại nên với ai cô cũng yêu cầu cao. Anh thôi không ăm ức, càng làm việc chung càng khâm phục tính chuyên nghiệp của sếp.

Một lần cùng đi công tác, đang ngồi trong quán cơm vỉa hè ở Nha Trang, Lan nhận được điện thoại người ta đòi "săn đầu người".

- Không biết chừng nào tôi mới được "săn" như cô? - Du nói như một lời khen.

- Lại kiêu hãnh nhưng thiếu tự tin nữa rồi! - Lan cười, mắt ánh lên vẻ diễu cợt.

- Thế phải làm gì để tự tin?

- Có nhiều kinh nghiệm!

- Làm gì để có nhiều kinh nghiệm?

- Dẫn thân!

Lan nhìn Du, thấu hiểu nỗi mặc cảm của anh. Du chợt nhận ra mình đặt cho cô những câu hỏi quá sơ đẳng như một kẻ ngây thơ xuân ngốc. Trời đột ngột đổ mưa, thật lớn. Ngoài kia biển và trời hòa lẫn với nhau thành một màu xám nhạt. Lan để mặc sự im lặng nặng nề xâm chiếm hai người một lúc lâu. Khi những chiếc bong bóng nước xuất hiện báo hiệu cơn mưa chiều chưa vội chấm dứt, cô đều giọng "Anh không thích tôi phải không?", rồi không chờ câu trả lời, cô tiếp "Nói đúng ra là anh không thích sự thành đạt của tôi, phải không?". Du nhìn sếp, chợt nhận ra cô quá mãnh mai. Những hạt mưa theo gió hất vào bám trên đôi cánh tay thon làm cô có giáng điệu co ro. Lan không nhìn người đối diện, cô ngắm những chiếc bong bóng vỡ tan "Tôi thích làm việc với người phương Tây, họ luôn công bằng khi đánh giá phụ nữ. Thế nhưng nhiều đồng hương lại ác cảm với những gì tôi đạt được!". Lan đứng dậy bước ra sát màn mưa, anh thấy đôi vai của cô thật gầy.

- Gia đình tôi có một xí nghiệp dệt và tôi biết tìm hiểu cách quản lý lúc còn rất nhỏ. Khi xưởng dệt không còn thu hút, tôi được ba gửi đến thực tập ở những doanh nghiệp khác. Rồi tôi đi du học và làm việc cho nhiều công ty nước ngoài. Tôi mang ơn gia đình mình. Vì thế tôi rất có cảm tình với những ai có một gia đình hạnh phúc. Khi được thương yêu, người ta sẽ thành công mà không cần bỏ mất những giá trị căn bản. Đó là lý do tôi thành đạt khi còn quá trẻ. Anh hết thắc mắc chưa?

- Tôi... - Du bối rối.

- Dạo mới vào công ty, nhiều người có thành kiến với tôi lắm. Thành đạt thì dễ mà được mọi người thương mến sao khó vô cùng - Lan nhìn anh chân thành - Làm sao phải vừa lòng cấp trên mà không méch lòng cấp dưới. Nhiều lúc chỉ muốn buông xuôi tất cả. Mẹ tôi cũng hỗ trợ tinh thần giống trường hợp mẹ anh và anh vậy.

Du đỏ mặt tự hỏi lẽ nào cô biết những trò chuyện của anh và mẹ. Rồi thế nào sau chuyển công tác này anh cũng phải nhờ bà tư vấn khi Lan đột ngột thú nhận "Lan cần tình thân ái của anh!"

o O o Cuối năm, khi những cơn gió se lạnh tràn về, mọi người trong công ty đều bận rộn với những bản báo cáo tổng kết. Có một vài xáo trộn nhân sự quan trọng: Ông giám đốc "Kinh Doanh và Tiếp Thị" đầu hói người Châu Âu đã mãn nhiệm kỳ, người thay thế đến từ Thái Lan. Ông Tổng giám đốc gọi Du vào phòng riêng. Lan đã có mặt ở đó. Ông nói sau hai năm làm việc rất năng động và hiệu quả, công ty quyết định bổ nhiệm Du vào vị trí giám đốc Kinh Doanh, vị trí Lan đã đảm nhận từ hơn ba năm nay.

- Lan tiến cử anh - Tổng giám đốc chờ đợi một lời cảm ơn - Và tôi đồng ý ngay tức khắc!

- Vậy còn Lan, cô ta sẽ làm gì? - Du hỏi bằng một giọng lo lắng.

- Lan sẽ sang Philippines theo điều động của tập đoàn, làm việc nhiệm kỳ ba năm - Tổng giám đốc tự hào - Cô ta rất xứng đáng!

Du xin mọi người cho anh thời gian suy nghĩ trước khi quyết định. Điều này làm phật lòng ban giám đốc. Lan đuổi theo anh đến phòng làm việc, cô hỏi không ngần ngại "Du sợ phải không?". Hai năm cùng làm việc đủ để cô và anh có thể trao đổi những điều thẳng thắn. Anh không trả lời, lòng buồn bã. "Du không tự tin đảm nhận vị trí này? - Lan không còn bình tĩnh - Trước kia phải là người nước ngoài hay ít nhất là Việt kiều mới làm nổi. Từ ngày Lan làm tốt, tập đoàn đã quyết định để người Việt Nam tiếp tục đảm trách. Anh mà từ chối, họ coi người Việt mình ra gì?". Du không trả lời cô, anh hỏi lại "Lan đi Phillipines làm việc thật sao?". Cô cười gật đầu, mãi nguyện nói niềm ao ước được làm quản lý ở nước ngoài giờ đã thành hiện thực. Tại sao người Việt mình phải mặc cảm để người nước ngoài đến quản lý, người Âu Mỹ đã đành, cả dân Châu Á trong vùng cũng được coi trọng

hơn Việt Nam. Công nhận họ hơn ta, nhưng mình không học hỏi để vươn lên thì mặc cảm hoài có ích gì, chỉ càng làm mình yếm thế hơn mà thôi. Du đột ngột gắt "Đừng lên lớp tôi nữa!"

Ngày công ty mở tiệc tiễn Lan sang Phillipines, Du không đến dự. Anh bỏ đi công tác ở Nha Trang ngay sau khi nhận quyết định bổ nhiệm vị trí mới. Ngồi trong quán cơm ngày trước giờ đã nâng cấp lên thành nhà hàng, anh cay đắng nhớ đôi vai gầy cùng dáng điệu co ro rồi tự hỏi ở cái xứ toàn đảo ghép lại ấy có nhiều mưa cùng những chiếc bong bóng dễ vỡ?

Rời Nha Trang, Du đi thẳng xuống Cần Thơ không ghé qua Sài Gòn. Chị Tâm đón anh nói băng quơ "Hôm nay Lan bay!". Anh nhún vai thờ ơ "Phụ nữ gì chỉ lo làm việc, chừng nào mới lập gia đình! Rồi thế nào cũng lấy một người chồng ngoại quốc!". Chị nhìn anh, thấu hiểu "Không người Việt nào dám yêu thì để người ta lấy nước ngoài chứ!". Du trả lời vô cảm "Ai dám rước phụ nữ làm sếp về nhà?", rồi rũ vai bỏ đi. Anh còn kịp nghe tiếng chép miệng của người đồng nghiệp lớn tuổi "Ở đời, nhiều khi nói vậy mà hổng phải vậy!". Trời lại đột ngột đổ mưa...

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hành Trình Của Những Người Trẻ

Trong đời, có những khoảng thời gian tuy không dài nhưng lại làm cho người ta trưởng thành hơn rất nhiều so với những năm tháng lê thê không biến động. Trong hai năm ngắn ngủi du học tại vương quốc Anh, một đất nước cổ kính nổi tiếng về giáo dục ở Châu Âu, Liên đã học được cách nhận ra mình, biết được dân tộc mình nằm ở đâu trong tâm trí bạn bè năm châu và đất nước mình hiện hữu ra sao trên bản đồ thế giới. Cô đã bỏ được thói đồng đánh đem đạo đức và những giá trị truyền thống ra đánh giá tất cả mọi sự việc. Rốt cuộc, Liên hiểu rằng chẳng có một thước đo giá trị nào được xem là chuẩn mực khi thế giới ngày càng có vẻ xích lại gần nhau nhưng tình bằng hữu giữa các dân tộc lại có vẻ xa ra hơn và khoảng cách giàu nghèo càng trở nên thăm thẳm. Ngay cả trong cộng đồng người Việt sinh sống ở nước ngoài và trong nước đã không cùng một tiếng nói. Liên nhớ khi bọn sinh viên vào một quán karaoke nhỏ mang tên "dân tộc" của một Việt kiều, những người đàn ông đáng tuổi cha chú lại cười hô hố rất khiêu khích "Chào các đồng chí!". Rồi khi một bạn gốc Bắc chọn bài "Lên đàn", âm thanh bị chỉnh phá một cách quá quắt, Liên bất mãn nghe họ la to "Quậy cho tụi cộng sản con hết hát!". Và thật buồn cười, ngay chính những người trẻ ra đời khi đất nước thống nhất cũng gồm nhau mà phân biệt vùng miền. Liên ngại qua lại với những ai nói tiếng Việt dù họ định cư lâu năm tại nước ngoài hay cùng là dân trong nước sang du học như cô. Liên cũng không tự tin giao tiếp với những người da trắng đến từ các nước tiên tiến vốn chẳng biết Việt Nam nằm đâu và tự hỏi chiến tranh có còn tiếp diễn. Cô chơi với những người bạn đến từ lục địa đen và yêu tính hồn nhiên như trẻ thơ của họ. Với họ, mọi giá trị đều mang nghĩa tương đối và họ

chấp nhận cuộc đời như nó vốn có với đầy đủ hi vọng, với những điều tốt đẹp và những trò xấu xa, với những phút vui sướng và những giờ khổ đau. Những người bạn Châu Phi có màu da không sáng sủa đó rất biết cách tận hưởng cuộc sống vào mỗi giây phút họ hiện hữu để không bao giờ phải hối tiếc về sau. Và, Liên thấy họ là những người hạnh phúc nhất trong ngôi làng thế giới nhiều giống dân, mãi mãi tồn tại những bất công và mâu thuẫn này.

T

Về Việt Nam, Liên đi xin việc rất chật vật vì bằng cấp tỉ lệ nghịch với kinh nghiệm. Làm nhân viên quen quá phí mà làm trưởng phòng thì chưa đủ kinh nghiệm, chẳng công ty lớn nào dám nhận Liên cả. Cô nhớ trường hợp chị Cầm tình cờ gặp trên xe lửa trong thời gian du học. Chị nói mình có bằng thạc sĩ, đã từng làm ba năm với cương vị giám đốc sản phẩm cho một công ty hàng tiêu dùng đa quốc gia, sau khi lấy chồng là một Việt kiều, sang bên này chị không sao xin được việc. Chẳng công ty lớn nào dám giao vị trí manager cho một người từ Việt Nam sang như chị, họ cũng không muốn tuyển chị vào những vị trí nhân viên thường sau khi đọc cái sơ yếu lý lịch quá ấn tượng. Họ không muốn phí tiền mua một thanh gươm báu cho việc cắt bánh mì. Thế là chị Cầm thất nghiệp mười tám tháng trời rỗng rã dù cố gắng đi xin việc mờ mắt. Nhưng lòng kiêu hãnh khiến chị nhất định không cam lòng bỏ bớt đi bằng cấp và khai gian mình chưa từng được làm quản lý. Không muốn rơi vào hoàn cảnh trở trêu như chị, Liên bắt chước cách sống "thuận theo tự nhiên" như những người bạn Châu Phi, cô quyết định dấu bớt mảnh bằng cao nhất thì đột nhiên một công ty Việt Nam gọi đi làm với chức manager dù rằng nhìn vào bản mô tả công việc Liên thừa biết đó chỉ là hữu danh vô thực. Cô thấy tội nghiệp cho Hà, một cô bé sinh viên người Hà Nội, bị gia đình có truyền thống trọng bằng cấp ép sang du học dù sức Hà không kham nổi. Năm này qua năm khác cô bé rớt lên rớt xuống thiếu điều muốn tự tử nhưng cha mẹ nhất định không cho về. Họ đã giành giật để cho con suốt học bổng toàn phần, giờ dù có phải bán nhà để Hà tiếp

tục ở lại bằng chi phí tự túc họ cũng cam, miễn cô bé đem về trình cho họ tấm bằng Đại học cấp từ một trường Châu Âu. Liên viết email sang kể tình trạng xin việc khó khăn của mình, khuyên Hà xin gia đình thương tình cho về nước. Có học bổng như Liên còn thấy tiếc hươg hồ Hà phải chịu áp lực cha mẹ bán nhà cho mình học để rồi khi về Việt Nam tuổi đã lỡ dở, kinh nghiệm không có, xin việc gian nan. Hà nhận được tin Liên bèn trả lời ngay qua điện thoại đường dài "Chị ơi, bố mẹ em biết hết tình hình, giờ ở Hà Nội các thạc sĩ, tiến sĩ du học về đông như kiến. Họ cũng chỉ trở thành công chức quèn sáng cấp ô đi chiều cấp ô về hay tột đỉnh vinh quang là làm giáo sư Đại học với đồng lương chết đói và sống trong một cơ chế nặng nề. Nhưng mà thế đấy! - Giọng Hà vừa phẫn nộ vừa cam chịu - Thà em chết dí ở bên Tây chứ bố mẹ không cho em về tay không. Khác nào em bị đày biệt xứ hả chị?!".

Liên đi làm vui vẻ được mấy ngày đầu rồi chua chát nhận ra ông sếp trực tiếp có một mặc cảm tự ti sâu sắc với kiến thức của nhân viên trẻ nên lúc nào cũng hờn dỗi "Tôi đâu được học bên Tây, đâu thông thái bằng cô mà dám ý kiến ý cò...". Hết mát mẻ ông trưởng phòng chuyển sang nóng nảy "Cô tưởng cô là ai? Tổng giám đốc tuyển cô vào chỉ muốn đem bằng cấp cô ra loè khi có đối tác nước ngoài đến làm ăn. Cô học cao thật nhưng ở cái trường bên Tây đó người ta không dạy cô nghệ thuật sống. Cô có muốn tôi tặng cô cuốn 'Đắc nhân tâm' của Dale Carnegie viết không? Công ty tôi chỉ có một cuốn sách giáo khoa duy nhất là 'Đắc nhân tâm', thế mà tôi thành công thế này đây!". Liên không nghi ngờ sếp về chuyện này. Ông chỉ có bằng Đại học hệ tại chức và mấy lần nộp đơn xin học bổng du học của cơ quan đều thất bại. Ông dán đầy bàn làm việc những điều hay ho trích ra từ "sách giáo khoa" như "Kẻ làm quấy oán trách đủ mọi người mà không bao giờ oán trách mình cả", "Đừng tiếc lời khen vì những lời đó ta có thể sẽ quên đi nhưng người được khen sẽ hoan hỉ suốt đời!", "Cách hay nhất để thắng mọi cuộc tranh biện là tránh hẳn nó đi!", "Phải tôn trọng ý kiến của người khác, đừng bao giờ chê ai là lầm hết!", "Lincoln nói: 'Ruồi ưa mật! Nên ôn tồn, ngọt ngào, không nên xăng! '..." Liên đồng ý hết

những lời hay ý đẹp nhằm đặc nhân tâm của trưởng phòng nhưng kinh sợ cái cách ông ta thực hành ngược lại. Chẳng nhân viên nào chịu nổi những vô lý của sếp và cách xử sự vấn đề mâu thuẫn với chính cá nhân ông. Ông bắt mọi người chiều theo ý kiến mình dù ngay bản thân cũng chưa bị thuyết phục để rồi thay đổi xoành xoạch và cuối cùng giành lấy giải quyết một mình, không quên chì chiết nhân viên thật tồi tệ. Liên nộp đơn đầu hàng khi hết hạn thử việc. Trưởng phòng gọi vào, giọng kẻ cả: "Em xử sự thế là đúng!". Lần đầu tiên Liên thấy ông đồng ý với mình. Sếp nói tiếp, giọng làm bộ ngọt "Em có muốn chúng tôi giới thiệu làm việc chỗ khác không? Chúng tôi quen biết nhiều, sẽ giúp em. Có thể ở chỗ khác em phù hợp hơn chẳng?". Liên không phải "ruồi" nên chán ngán miếng "mật" ông ta chia ra. "Cảm ơn! Em không dám làm bận tâm anh những chuyện nhỏ nhặt như vậy! Dù sao cũng rất mang ơn anh đã chỉ cho em biết cuốn 'Đặc nhân tâm' hay đến thế nào và thực hành nó một cách tối ưu ra sao!". Không nhận biết những lời bóng gió, sếp chìa tay ra bắt, tiễn Liên đi vui vẻ. Vĩnh biệt những người sếp tự ti trong những cơ quan đầy mặc cảm.

Cuối cùng sau bốn tháng năm nhà, Liên vào được một công ty đa quốc gia sản xuất và kinh doanh các mặt hàng sữa với chức danh "phụ trách đào tạo" thuộc phòng nhân sự. Dù không mấy thích công việc này nhưng cô biết đây là cơ hội cho một người thiếu thực hành thừa lý thuyết như mình. Liên nhiệt tình cố gắng làm tốt công việc để chứng tỏ bản thân và được Ban giám đốc hỗ trợ dù những khó khăn từ sự đổ kỵ của đồng nghiệp không ít lần làm cô thất vọng. Được làm việc trong môi trường chuyên nghiệp Liên như được trở về với không khí năng động thời du học bên Anh. Cô hiểu ra trước kia mình thật không công bằng khi trách những trí thức trẻ du học về không làm việc trong công ty Việt Nam mà thích đầu quân vào những công ty đa quốc gia. Cô đã thiên cận nghĩ họ chỉ bị thu hút vì lương cao. Thật ra môi trường chuyên nghiệp mới là miền đất hứa cho những người trẻ nhiều hoài bão. Tiếc là những viên gạch mình xây đắp mỗi ngày không phục vụ trọn vẹn cho sự phát triển của nền kinh tế trong nước.

Làm việc được hơn một năm, Liên được chuyển sang bộ phận Marketing, làm "giám đốc sản xuất" cho một nhãn hàng mới về sữa bổ xung canxi cho trẻ em đang lớn. Lương cô được tăng lên gấp đôi và trước khi chính thức bắt tay vào vị trí mới, Liên được sang công ty mẹ tại Thụy Sĩ học nghề trong hai tháng. Trở lại Châu Âu sau gần ba năm xa cách, cô ngỡ ngàng nhận ra trong suốt thời gian đó hầu như Châu Âu không thay đổi gì so với tốc độ xây dựng chóng mặt ở Việt Nam. "Quả thật nước mình đang trong giai đoạn thay da đổi thịt hằng ngày", Liên vui vui nghĩ. Từ Thụy Sĩ nhân một kỳ lễ kéo dài nhiều ngày, Liên lấy vé máy bay sang Anh thăm ký túc xá cũ ở Birmingham - nơi kỷ niệm thời du học vẫn ùa về trong từng giấc mơ hằng đêm.

Đầu thu lá vàng rơi vô lối xuống những con đường hẹp của thành phố cổ kính và đã xuất hiện những cơn gió cắt da thi thoảng làm rùng mình khách bộ hành. Kéo cao cổ áo, Liên nhớ đến lời một vị giáo sư Đại học Việt Nam đã bốn mươi năm định cư ở Anh: "Thời tiết đóng vai trò rất quan trọng trong sự phát triển kinh tế: những nước khí hậu lạnh khắc nghiệt miền Bắc Âu đều có nền công nghiệp nặng phát triển vượt bậc, còn nước ấm cúng phương Nam chỉ lấy hội hè làm vui". Liên mỉm cười cúi nhặt một chiếc lá vàng. Ở đâu con người biết vận dụng những khó khăn để biến thành động lực thì ở đó có phát triển. Còn những ai sớm tận hưởng sự tiện lợi sẽ phải thiệt thòi về sau. Trong chuyến du lịch vòng quanh Châu Âu do trường Đại học Birmingham tổ chức những ngày còn du học, Liên đặc biệt yêu thích người Hà Lan. Họ thân thiện, hiếu khách và giỏi ngoại ngữ một cách đáng ngạc nhiên. Ngay cả những tài xế lái xe bus trên đường phố Amsterdam hay những nông dân chăn nuôi bò bên những cối xay gió hiền hòa đều nói được lưu loát hai ngoại ngữ Anh - Pháp. Khi cô nêu thắc mắc họ học ngoại ngữ làm gì thì nhận được câu trả lời chất phác "Để giao tiếp với thế giới vì có ai biết được tiếng Hà Lan đâu!". Lần đó một vài sinh viên người Anh đi chung đò mặt muốn độn thổ, họ gật đầu thú nhận "Người Anh chúng tôi yếu ngoại ngữ kinh khủng!"

Ký túc xá giờ buồn thiu vì chẳng thể nào tìm lại được không khí xưa với những người bạn từ khắp nơi tụ về. Liên chỉ gặp lại được một vài sinh viên khi cô về Việt Nam họ hầu còn là lính mới năm nhất. Hà đã nghỉ học vì liên tục rớt nhiều năm, trường không cho đăng ký tiếp, cô bé không dám quay về Việt Nam mà chạy sang Pháp, chui vào một trường nhỏ xíu không tên tuổi hòng dễ tìm một mảnh bằng con con đem về trình phụ huynh. Liên nhăm tính dễ chừng thời gian Hà học xong Đại học cũng tương đương với số năm người ta làm tiến sĩ. Liên tìm đến thăm chị Cầm giờ đã cam phận mở một cửa hàng bán hoa nho nhỏ. Chị mừng cho thành công của Liên, rưng rưng nước mắt "Nếu còn ở lại Việt Nam giờ chị đã có thể lên đến chức ‘giám đốc tiếp thị’, nắm trong tay chiến lược kinh doanh của bao nhiêu mặt hàng, chị sẽ có mức lương chừng hai ngàn đô và hạnh phúc với sự nghiệp đáng tự hào của mình". Liên an ủi dù sao giờ ngồi bó những bông hoa cho khách chị cũng được sống với niềm vui yêu hoa lá mà trong thời gian làm việc bận rộn ở Việt Nam chị không tận hưởng được. "Ừ thì cũng phải biết chấp nhận cuộc đời để tiếp tục sống - chị Cầm cười hiu hắt - ông xã cũng rất thương chị, sợ chị thất nghiệp ngồi không buồn quá, ông gom hết tiền cho chị thuê cửa hàng bán hoa này..."

Tạm biệt chị Cầm, Liên quay lại Thụy Sĩ háo hức tu nghiệp tiếp. "Đại bản doanh" của công ty mẹ thật quy mô với những nhà máy sản xuất hiện đại làm Liên say mê học hỏi. Hầu như ngày nào cô cũng ở lại đến chuyển xe bus cuối cùng lúc mười giờ hơn. Thời gian dường như trôi qua quá nhanh khi người ta tận hưởng cuộc sống một cách trọn vẹn. Cuối thu vào đông, thời tiết trở nên khắc nghiệt, Liên lên đường về Việt Nam với lòng nhiệt tình được cống hiến tối đa những gì công ty đã ban tặng. Cô thường chạnh lòng tiếc cho những bạn trẻ làm việc trong những cơ quan nhiều tiềm năng nhưng cơ chế nặng nề và phải chịu đựng mấy ông sếp tự ti lúc nào cũng thích thú với việc làm thui chột sức sáng tạo của những nhân viên trẻ tài năng. Nếu họ được trân trọng và tạo điều kiện học hỏi như Liên thể nào họ cũng sống chết với nghề và làm rạng danh nước Việt. Ngay cả Liên bây giờ cũng đành đi đường vòng, học hỏi và cống hiến cho những công ty

nước ngoài trước khi có đủ kinh nghiệm làm việc cho chính doanh nghiệp một trăm phần trăm Việt Nam của mình. Tiếc là khi đó kinh nghiệm vững vàng nhưng lòng nhiệt tình và sức sáng tạo của tuổi trẻ đã ở lại với những công ty ngoại quốc.

Trước khi về nước, Liên tranh thủ ghé sang Pháp thăm Hà. Cô bé ở tận một tỉnh nhỏ vùng Tây Bắc xa xôi nên khi ra phi trường đón người bạn cũ, Hà đã bật khóc xúc động. Liên ngỡ ngàng được Hà dẫn ra chợ, nơi chiếc xe tải nhỏ bán đồ ăn Việt Nam đậu khiêm tốn trong một góc hẹp. Một anh chàng nhỏ thó nhưng có vẻ vui tính chào đón Liên niềm nở và hối hả làm cho cô một hộp đầy ắp nào chả giò, tôm lăn bột chiên và bánh cuốn. "Ông xã em đây - Hà lớn lên cười thành thật giới thiệu - Bên nhà chẳng ai biết đâu. Anh ấy thương yêu em lắm, chúng em cùng vất vả buôn bán nhưng hạnh phúc lắm chị ạ!". Liên gật đầu thấu hiểu nhưng còn cố hỏi "Vậy chuyện học tính sao?". Hà dứt khoát lắc đầu "Dẹp hết, em sang Pháp những muốn học lại nhưng tiếng Pháp tiêu hóa không xong. Em gặp anh Tuấn, anh ấy cũng là lưu học sinh đây, tốt nghiệp văn chương Pháp hẳn hoi nhưng xin việc khó quá, người dì sang lại cho anh ấy chiếc xe này. Chúng em thương nhau, dựa vào nhau mà sống. Em chẳng về Việt Nam nữa đâu, chừng nào bố mẹ vẫn khăng khăng đòi em đem bằng về". Tiễn Liên ra phi trường, Hà dúm vào tay cô một xấp tiền lẻ sặc mùi dầu mỡ nhờ đem về làm quà cho bố mẹ "Bao nhiêu năm nay các cụ tần tảo cho con, thế mà... Cứ nói em đi làm thêm. Đừng kể gì về anh Tuấn và chuyện em bỏ học nhé - Hà khóc không thành tiếng - Em cũng khổ tâm lắm chị ạ!". Liên lên máy bay, đau lòng thương Hà, thương Tuấn, thương chị Cầm và cả những bạn trẻ bên nhà luôn ao ước một lần sang nước người du học và hẳn từng ganh tị với những ai được bước chân vào giảng đường phương Tây.

Về lại Việt Nam sau mấy tháng học bên công ty mẹ, Liên bị mọi người nhận xét già dặn hẳn ra. "Bên đó tụi nó có 'khủng bố' em không mà trông em sạm lại thế?". Liên bật cười lắc đầu, chân thành trả lời với mỗi đồng nghiệp như thể đang tự nói với chính mình "Thì phải trưởng thành hơn chứ!

Lần nào đi cũng vậy, hành trình đi tìm chính mình bao giờ cũng thú vị, dẫu có nhiều niềm đau..."

BỒ CÂU CHUNG MÁI VÒM

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Những Cô Gái Trong Cao Ốc Văn Phòng

Thứ hai, các cao ốc văn phòng luôn bị kẹt thang máy vào giờ cao điểm và nhân viên hối hả rảo những bước chân chán chường, chuẩn bị cho một tuần làm việc căng thẳng. Sara Lê thì khác, cô luôn cảm thấy vô cùng hứng khởi vào đầu tuần. Cô bước vào văn phòng với dáng vẻ rất chuyên nghiệp, điệu dàng cất giọng "Hi! Every body!", rồi lộ liễu nhìn xem bàn nào còn trống vì đi trễ. Hôm nay sếp Peter đi công tác nên nghiêm nhiên cô tự cho mình cái quyền điều hành cao nhất. Nhân viên tiếp tân đưa cho Sara Lê hai lẵng hoa rực rỡ, giọng không mấy hào hứng:

T

- Lại có khách hàng gửi hoa cho chị!

- Cảm ơn! Trên bàn chị vẫn còn cả đồng hoa của mấy thằng cha đó! Ôi cái bọn đàn ông dai như đĩa!

Không ai đáp lời Sara Lê. Cô cụt hứng bỏ về bàn mình bật máy tính lên. Trong khi chờ máy khởi động, Sara Lê kín đáo soi mình trong chiếc gương con. Trông cô đã rất khá so với bộ mặt thật cha mẹ sinh ra nhờ mỹ phẩm và phong cách tự tin, yêu đời. Sara Lê chẳng phải Việt kiều hay lai Âu Mỹ gì. Cô gốc Hoa, có cái tên đặc trưng như nhiều phụ nữ người Hoa khác là Mỹ Lê nhưng lại chẳng yếu điệu xinh đẹp tí nào. Mỹ Lê có làn da ngăm đen, đen đến mức hồi học phổ thông tại bạn gọi Lê là Sahara. Sau này xâm nhập vào thương trường, chơi với Tây Tàu ít lâu, Lê Sahara quyết định đổi thành "Sara Lê" và hầu như chẳng còn ai biết được gốc gác thật của cái tên rất Tây đó lại liên quan đến một sa mạc khét nức. Khác với thị hiếu người Á

Đông, dân Tây thích khuôn mặt nhiều góc cạnh và làn da Sahara của Lệ nên dần dần cô tự tin về bản thân hơn. Cô đang cảm thấy rất hài lòng: thu nhập cao, được sếp tin dùng, các khách hàng o bế.

Ở bàn đối diện với Sara Lệ là một cô gái đối nghịch hoàn toàn: trắng trẻo, khuôn mặt tròn xoe và có cái tên rất Việt Nam "Nguyễn thị Út Lành". Cái tên chân chất nghe thật nông thôn đó quả không phù hợp với một cô gái mặc bộ vest đen, váy ôm, giày cao, sử dụng vi tính để làm việc và đã có bằng Master từ Úc. Lành cùng độ tuổi với Sara Lệ nhưng giữa họ chẳng có gì chung nếu không kể đến chỗ làm việc, một ông sếp đẹp trai nhưng lạnh lùng khó hiểu và vài đồng nghiệp rất ít lời.

- Út Lành! Em đã xong phần thẩm định rủi ro của dự án công ty Tân Thành chưa? - Sara Lệ hỏi, giọng đàn chị.

- Đã xong từ cuối tuần trước - Út Lành không ngẩng mặt lên, trả lời Sara Lệ giọng không vui - Gửi email cho sếp rồi!

- Sao em không "xi xi" (C. C) 1 cho chị? - Sara Lệ không giấu được cơn bực đang trào ra.

- Tại sao tôi phải C. C cho Lệ?

- Tại vì sếp cần chị xem qua để khẳng định một vài vấn đề. Ở công ty này, bất kỳ ai gửi email cho sếp đều phải C. C cho chị hết. Em mới vào ba tháng nay nên không biết. Mà chị nhớ đã yêu cầu em điều này lâu rồi mà!

- Trong "Job description" 2 của tôi không có điều khoản nào bảo tôi phải báo cáo cho Lệ - giọng Út Lành lạnh băng - Tôi chỉ có một sếp, đó là Peter.

- OK! - Sara Lệ nhún vai, lạnh không kém - Chị sẽ bàn về chuyện này với sếp khi ông ta đi công tác về, nhưng hiện thời trong giai đoạn không có sếp, chị yêu cầu em gửi ngay tài liệu đó cho chị!

- Sorry!

Út Lành từ chối, cô tiếp tục làm việc như chưa có chuyện tranh cãi xảy ra. Những đồng nghiệp khác nhìn nhau, cùng chia sẻ ý nghĩ "Con nhỏ nhìn non choẹt này quả bản lĩnh, dám trả lời tay đôi với sát thủ Sara Lệ!". Không ai biết ở góc phòng, Vũ vừa nhận được email than thở của Út Lành "Em oải quá! Cứ bị kiểm chuyện hoài. Sao những người có trình độ như chúng ta lại phải bị con nhỏ không năng lực đó đàn áp! Thằng cha Peter chẳng lẽ mê nó đến mức nói gì cũng nghe?"

Vũ ngao ngán lắc đầu. Anh vốn không thích bị phụ nữ quấy rầy, nhưng các cô ngưỡng mộ vẻ trầm tĩnh của anh. Họ mời anh cơm trưa để tha hồ trút hết những bức xúc trong công việc. Với họ, Vũ là một người biết lắng nghe mà không sợ bị rò rỉ thông tin. Anh đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Ngang qua bàn Út Lành, anh kín đáo để lại một mảnh giấy "Đừng viết email, có thể bị đọc được. Trưa ăn cơm chung nói chuyện sau!"

Buổi trưa gần đến giờ cơm trời đột ngột đổ mưa tầm tã. Nhìn mưa qua tấm kính dày, Sara Lệ cất tiếng "Có ai muốn ăn pizza không? Sara gọi mang đến luôn!". Chẳng có ai hưởng ứng. Cô quay sang hỏi Thủy "Thủy ăn chung một cái pizza với chị nhé! Mưa như vậy đi ăn cơm sao được. Để người ta đem đến tận nơi cho mình phải sướng hơn không!". Thủy lúng túng "Em có hẹn đi ăn trưa với mấy đứa bạn cũ. Thôi để lần sau nghe chị!", rồi lật đật bay mình ra thang máy. Út Lành và Vũ đứng mặt Thủy ở sảnh dưới nhà, cả ba gọi taxi lao vào màn mưa tìm một nơi yên tĩnh nói xấu người vắng mặt. Thủy có vẻ rất ấm ức, vừa mới đóng cửa taxi lại cô đã lên tiếng "Sara kỳ lắm, lần nào cũng rủ em ăn chung cái pizza tám chục ngàn rồi không bao giờ trả tiền lại cho em. Người gì keo kiệt mà cứ thích ăn sang!". Út Lành bĩu môi "Mượn tiền tui hoài có trả đâu! Không đành lòng!". Vũ mỉm cười trước vẻ khinh bỉ của những cô đồng nghiệp trẻ "Thôi, rút kinh nghiệm! Người không biết giữ chữ tín đâu có ai chơi lâu được!". "Vậy mà có thằng cha Peter nghe theo đó!". Thủy và Út Lành đồng

thanh la lên làm người tài xế taxi giật mình suýt lạc tay lái. Vũ lắc đầu cười "Anh thông cảm, mấy cô này bị stress quá nặng rồi!".

Không chỉ có Út Lành và Thủy thường tự hỏi vì sao một người như Sara Lệ lại được sếp tin dùng như vậy. Cả công ty đều có chung một câu hỏi lớn không lời đáp đó. Mà sếp đâu phải loại ù ù cạc cạc chẳng biết gì. Peter người Mỹ, chưa tới bốn mươi. Ai cũng công nhận ông ta cực kỳ thông minh. Peter rất thích tuyển nhân viên nhiều bằng cấp, đi du học ở nước ngoài về. Hầu hết trong công ty ai cũng có bằng Cao học. Ngoại lệ như Sara Lệ cũng là Đại học ở Thái Lan. Có ở dưới trướng những nhân viên trẻ trung và năng lực cao nhưng Peter không thành công trong việc quản lý nhân sự. Bằng chứng là ông luôn ưu ái Sara và rất ít giao tiếp với nhân viên trực tiếp. Có chuyện cần trao đổi sếp chỉ thích viết email dù chỉ cách vài bước chân có thể đụng mặt.

- Mà Sara có gì đẹp chứ! Đâu chỉ mình Peter mê, hàng ngày bao nhiêu là hoa gửi đến - Thủy nhăn trán suy nghĩ - Anh Vũ, là đàn ông, anh thành thật đi, ở Sara có điều gì thu hút các ông mà tụi con gái không nhìn ra?

- Không biết! - Vũ bật cười - Sara không thuộc "gu" của anh, nhưng có thể với các ông chủ sồn sồn cô ta trông nhiệt tình, tràn trề sức thanh xuân và chịu khó đi dùng cơm giao lưu với mấy ông.

- Chắc vậy! - Út Lành buồn rầu gật đầu đồng ý - Em không "thọ" lâu ở đây đâu. Cuối tháng này em nộp đơn, tháng sau nghỉ. Tưởng môi trường công ty nước ngoài thì tha hồ phát triển nghiệp vụ, nhưng chỗ này không trong sạch.

Tuy nhiên, chỉ ngày hôm sau, khi Peter đi công tác về, Út Lành nhận được email đề nghị chấm dứt hợp đồng làm việc ngay tức khắc, đồ đạc phải dọn liền trong im lặng và không được trở vào trong văn phòng nữa. Cô biết đó là "tác phẩm" của Sara Lệ nhưng không ngờ đối thủ ra đòn nhanh quá, thần thờ trở tay không kịp. Cô chẳng kịp viết email từ giả mọi người, đến

bàn Sara Lê nhận tiền đền bù hợp đồng rồi xách giỏ bước ra công ty như một chuyến công tác khảo sát doanh nghiệp bình thường. Chẳng ai hay đó là ngày làm việc cuối cùng của Út Lành dù các đồng nghiệp ngồi san sát nhau trong văn phòng nhỏ hẹp. Vào thang máy, thấm thía văn hóa Mỹ, cô bật khóc rồi bật cười trong tích tắc xúc động ấy. "Dù sao tiền bồi thường cũng khá, đi shopping trọn ngày hôm nay mới được!"

o O o Thứ hai, các cao ốc văn phòng luôn bị kẹt thang máy và nhân viên hối hả chuẩn bị cho một tuần làm việc căng thẳng. Sara Lê bước xuống từ một chiếc Land Cruiser cấp riêng cho cô từ một tháng nay, hững hờ nhìn mọi người tranh nhau giành thang máy. Cô thấy vài gương mặt đầy tham vọng đang trông chờ nhiều thử thách của một tuần mới. Đó là cô của hai năm về trước. Sara giờ đã thấy cao ốc văn phòng được mọi người cho là sang trọng này quá chật chội, chán ngắt và bốc mùi. Peter gọi Sara Lê vào phòng, giao lại một số việc quan trọng trước khi về Mỹ nghỉ Giáng Sinh.

- Sara! Cô làm sao vậy? - Sếp gắt nhẹ - Dạo này đầu óc cô để đâu? Có chuyện gì à?

- Chuyện riêng tư! - Cánh tay mặt của sếp trả lời cộc lốc.

- Có thể chia sẻ không? - Peter kiên nhẫn.

- Tối qua tôi bị đánh ghen, vợ của ông ấy làm nhục tôi trước đám đông của hội nghị công ty Thiên Thanh - Sara Lê bình thản kể - Mà ông ấy thì...

Peter ôm vai Sara an ủi. Cô là người tâm giao của ông, người mà ông tin tưởng và chấp nhận nghe theo trong nhiều trường hợp dù không mấy hợp lý. Người mà ông thích dẫn theo trong các buổi tiếp tân mặc mọi người nhìn nhận như tình nhân. Người được ông trả lương cao lẫn nhiều quyền lợi khác của công ty không hẳn vì năng lực.

- Cố gắng quên hẳn đi! - Peter khuyên - Cô chẳng cần phải thêm muốn một người đàn ông có gia đình. Hãy sống độc thân và tận hưởng cuộc sống

tự do, như tôi! Và hãy duy trì mối quan hệ mà chúng ta đã xây dựng.

Sara Lệ ngược nhìn sếp, chưa bao giờ cô thấy ông ấy đẹp trai đến thế. Cô chùi nước mắt rồi xin phép bước vào phòng vệ sinh, miệng lầm bầm văng tục "Ông trời trở trêu!"

o O o Út Lành mời những đồng nghiệp cũ cùng ăn trưa, nhân dịp thăng chức. Hai năm qua vị trí của họ có thay đổi, lương cao hơn và đáng vẻ cũng mệt mỏi hơn. Sau khi Út Lành bị cho nghỉ đột ngột, Thủy cũng là nạn nhân tiếp theo của Sara Lệ.

- Lần đó Sara không có ở công ty, anh chàng giao hoa vô tình tiết lộ chính Sara là người đặt mua hoa để tặng bản thân mình, cô ta nhờ tiệm hoa gắn danh thiếp của mấy ông giám đốc khách hàng vào - Thủy lắc đầu ngao ngán - Sao lại có người trơ trẽn đến thế! Khi biết em phát hiện ra điều này, Sara kiểm chuyện để Peter đuổi em luôn!

- Còn anh Vũ có phát hiện ra điều gì không mà cũng nghỉ? - Út Lành trêu.

- Anh tự nộp đơn trước - Vũ cười, thú nhận thêm - Thấy tình hình cũng đến lúc rồi. Thật ra Peter thông minh nhưng không phải là nhà quản lý giỏi. Hắn trả lương hậu hĩnh cho những người trẻ có học vị cao để thỏa mãn nhu cầu tự tôn được làm sếp người giỏi. Đâu phải sếp nước ngoài nào cũng hay. Mấy em thấy rồi đó, nhiều ông giám đốc công ty Việt Nam đi lên từ doanh nghiệp gia đình, xuất thân nghèo nàn, học vị không có. Vậy mà lèo lái công ty đứng vững với mấy trăm công nhân.

Cả ba im lặng. Đôi khi nhớ về công ty cũ, họ chợt nhận ra cuộc đời có thật nhiều mâu thuẫn và rồi bản thân họ cũng không thoát ra được. Giọng Vũ trở nên rì rầm "Anh tự hỏi bọn trí thức chúng ta rồi sẽ đi về đâu? Những công ty nước ngoài trả lương cao và áp lực công việc cũng cao không kém chẳng lẽ đã là cái đích cuối cùng?"

Thi thoảng những đồng nghiệp cũ lại hẹn cùng ăn trưa, giờ đề tài họ đề cập đến không còn liên quan đến công ty của sếp Peter nữa. Thế mà trông các cô gái lúc nào cũng bức xúc làm Vũ luôn là người phải lắng nghe một cách điềm tĩnh. Đi làm thì chỗ nào cũng thế thôi, có nơi đâu thật sự lý tưởng cho những người trẻ vừa trau dồi nghiệp, vụ vừa lương cao lại có môi trường trong lành đầy tình cảm.

- Tụi em nên biết học cách chấp nhận, đừng tự hành hạ mình bằng những điều bất mãn - Vũ chép miệng như ông già - Để dành thời giờ cho những việc khác có ích hơn!

- Việc gì nữa bây giờ? - Út Lành nhăn mặt - Đi làm từ sáng đến tối mệt mới ra khỏi công ty. Càng ngày càng ế bơ mả, chẳng ai thèm yêu!

- Anh Vũ cũng đâu có bao giờ thèm để ý đến tụi em!

Lời trách móc nửa thật nửa đùa của Thủy làm cả bọn chột khựng vài giây rồi bật cười giòn giã. Đúng lúc đó, một người rất quen với bọn họ bước vào. Sara Lệ đi một mình, dáng cô đơn và gương mặt chán chường. Chiếc váy hoa nhàu nhò làm cô trông thật thảm hại.

- Chào mọi người - Sara Lệ chủ động - Vui nhỉ?

- Chào em - Chỉ có Vũ kịp lên tiếng đáp lời.

- Sao chẳng bao giờ các bạn rủ tôi cùng ăn trưa? - Sara Lệ đều giọng - Tôi đi một mình nè!

- Tưởng chị bận đi với mấy ông giám đốc khách hàng - Thủy đánh đá.

- Đó chỉ là quan hệ công việc - Sara Lệ không biểu lộ cảm xúc - Ai cũng biết tôi cô đơn mà!

- Sao? - Thủy châm chọc - Vậy ai gửi hoa cho chị mỗi ngày?

Vũ thừa biết khó tạo được bầu không khí thân thiện giữa các cô gái nên anh đứng lên cáo từ, bảo có việc phải đi gấp. Thủy nổi gót theo sau "Cho em quá giang với, không đi xe!". Còn lại Út Lành và Sara Lệ bên bàn ăn bề bộn, chẳng ai buồn động đũa và nuốt nổi một hột cơm. Cuối cùng Út Lành đứng lên, "Thôi, tôi cũng đi đây! Cho gửi lời chào sếp Peter. Ông khỏe chứ?". Sara Lệ ngược nhìn cô, lãnh đạm đề nghị "Khoan đi! Ở lại tôi kể cho vài chuyện!". Khi Út Lành gật đầu ngồi xuống, cô bất ngờ nhận thấy những giọt nước mắt chảy ra từ một người tưởng như không bao giờ biết xúc động. "Tôi biết Lành không ưa tôi - Giọng Sara ráo hoảnh - nhưng tôi cần ai đó hiểu tôi. Peter là ông chủ, không chỉ trong công việc mà còn trong đời tư của tôi nữa. Ông muốn tôi là một nữ doanh nhân thông minh, năng động. Ông hãnh diện về tôi với các đối tác, khách hàng". Út Lành bắt đầu mất kiên nhẫn "Sao cô ả cứ khoe khoang ngay cả vào lúc mít ứt này!?". Sara Lệ nhìn cô, giọng trêu chọc "Các người luôn ganh tức với mức lương và quyền hạn của tôi? Trong lúc các người rời công ty về nhà tôi vẫn phải tiếp tục đi ăn với khách hàng, đi quán bar, đi đánh tennis. Rồi Peter dẫn tôi đi party, đến các buổi tiếp tân sang trọng để giới thiệu tôi với mọi người. Ừ! Tôi là người tình của ông. Ông mê tôi...". Út Lành quả thấy hết chịu nổi, cô đứng dậy gọi tính tiền, nhưng Sara Lệ cũng không muốn bị bỏ lại "Chờ tính tiền đi! - Sara Lệ lạnh lùng xách giỏ lên - tôi đi trước đây!"

Một chiếc xe Land Cruiser bóng lộn chờ Sara Lệ bên đường, cô tung tẩy mở cửa xe bước lên. Dựa đầu vào nệm ghế xe êm ả Sara thở dài "Phải chi Út Lành kiên nhẫn thêm chút xíu, mình đã cho nó biết Peter là người đồng tính! Nhưng thôi, không nên phá vỡ hợp đồng tiết lộ bí mật của đối tác. Dù sao mình đã tự nguyện đóng vở kịch này với mức thù lao hợp lý - Sara chắc lưỡi - Kể ra chiếc xe này êm thật..."

o O o Chưa bao giờ Vũ chủ động mời mọi người ăn trưa nhưng lần này các cô gái bất ngờ nghe anh mời đến chỗ hẹn.

- Anh có tin vui - Vũ bắt đầu - Nhưng cũng kèm theo nhiều thử thách...

- Chuyện gì? - Các cô nhao lên - Anh lấy vợ hả?

- Anh ra công ty riêng. Giờ là lúc tự tin nhất, nhưng cũng...

- Lo hả? - Út Lành cắt ngang - Anh có biết vì sao mấy ông giám đốc doanh nghiệp tư nhân Việt Nam mình dám kinh doanh khi bằng cấp không có, vốn liếng cũng không?

- Tại...

- Tại mấy ông nghèo quá phải liều - Không đợi Vũ trả lời, Út Lành tiếp
- Mà liều nên thành công.

- Không phải - Thủy láu táu chen vô - Tại học ít nên đâu biết thẩm định dự án, nghiên cứu thị trường, quản lý rủi ro. Cho nên cũng đâu biết lo. Còn anh học cao quá, cũng không túng bấn đến mức phải liều nên ì ạch hoài mới dám ra công ty riêng!

Vũ lắc đầu cười, chả trách các cô không có bạn trai nổi. Họ quá thông minh, giỏi giang và cả xinh đẹp nữa, nhưng suy cho cùng anh thấy các cô không khả ái.

- À! Không chỉ mình anh mới ra riêng - Vũ vỗ đùi báo tin - Sara Lệ vừa gọi mời anh đến dự khai trương công ty riêng. Thật mừng! Can đảm thoát khỏi bóng Peter hẳn Sara sẽ đi đúng hướng.

Khác với dự đoán của Vũ, Út Lành và Thủy không có phản ứng tiêu cực khi nghe tin. Họ im lặng đắm chìm trong những suy nghĩ riêng. Mãi một lúc sau Út Lành mới lên tiếng "Công bằng mà nói, Sara Lệ là một người giỏi!". Vũ nâng ly lên "Tụi em cũng vậy! Uống mừng những cô gái giỏi giang!". Nhìn Út Lành và Thủy cười tít mắt uống ừng ực ly bia tràn bọt, Vũ thầm nghĩ: "Ước gì mình có thể nói với họ: cuộc sống hiện đại cũng cần lắm những cô gái nhu mì!"

@Chú thích 1 C. C: Carbon copy: đồng gửi.

2 Job description: Hồ sơ mô tả công việc.